

ДЕСЯТЪКА – ВЕЧЕН ПРИНЦИП, ПОСТАНОВЕН ОТ БОГА ИЛИ МАНИПУЛАЦИЯ, ПРАКТИКУВАНА ПОРАДИ НЕЯСНОТА И НЕРАЗБИРАНЕ НА ПИСАНИЯТА?

Забележка: В **Morphono Reflections Audio** тук: <http://www.morphono.com/reflections/audio> може да чуете част от това изложение по темата с десятъка – всъщност, половината – в **3** части с общо време почти **3 h.** и **50 min.**

P.S. Тъй като текстовия вариант на тази публикация претърпя някои незначителни промени след аудио записа на темата се налага да се **извиня** за това, че е възможно препратките към съответната страница от аудиото да не са съвсем точни!

Предисловие

Тази публикация представлява една компилация от статии и коментари, които имат за цел да представят темата за десятъка по един задълбочен, аргументиран и всеобхватен начин, който да даде на читателя нещо повече от сухите проповеди по този въпрос днес.

В личен план мога да кажа, че въпроса за десятъка ме занимава от доста години и затова започнах да събирам материали (статии, коментари, публикации, аудио и видео проповеди), които представят темата според вижданията на съответните автори и проповедници. В този процес на търсене и събиране на информация попаднах на някои доста **плитки** и **повърхностни**, дори **смешни** публикации. Една значителна част от това, което ще представя тук е лично мое изследване по въпроса за десятъците, но в същото време съм включил и статии, в които други автори представят своята позиция по този въпрос – независимо дали „за” или „против”.

Когато започнах тази публикация реших, че е по добре да представя различните гледни точки без да ги смесвам и съчетавам в едно цялостно, неделимо изложение, защото така всеки, който чете това, което се намира на следващите няколко десетки страници (всъщност **95**) ще може да придобие по – ясна представа за начина на аргументиране на всеки автор или проповедник, който цитирам тук.

Осъзнавам, че една значителна част от това, което ще прочетете на следващите страници ще ви се стори, сякаш се повтаря и няма да сте далеч от истината. Това е така, защото, както вече казах, моята цел и желание са да оставя всяка една статия цялостна, така, че да може да се проследи аргументацията ѝ, въпреки, че някои от тях съкратих нарочно за да не отеждавам читателя, но и защото по този начин съм избегнал многословието на изказа. В тези случаи, в които съм съкращавал статии не съм го направил с цел да манипулирам аргументите, доказателството за което е факта, че за всяка, цитирана от мен статия съм посочил и съответният източник (където можете да намерите цялостната публикация, цитирана от мен изцяло или частично тук), освен една проповед, която цитирам в края на тази публикация (на стр. **79**) – в този случай не съм посочил името на пастира, който проповядва това, нито връзка към проповедта, тъй като моята цел не е да злепоставям никого. В тази връзка искам да отбележа, че можех да съкратя тази си публикация поне наполовина и да щриховам идеите, стиховете и разясненията, но така ще лиша от задълбоченост това, върху което мисля, че е необходимо да наблегнем и да поставим като основа, върху която след това да се размишлява по – нататък в търсене на отговора на въпроса „**Трябва ли да давам десятък? Десятъкът новозаветна валидна практика ли е?**”

И така, реших, че ако съкратя настоящата си публикация и я лиша от стила и изказа на всеки един автор, то ще се получи една суха материя, която няма да послужи за нищо. Смятам, че повечето проповедници, които проповядват „за” десятъка постъпват именно така – няколко стиха оттук – оттам и проповедта е готова, още повече, че слушателите не харесват дългите проповеди! Така че проповедника е ограничен не само от познанията си или от традициите на църквата, но и от своите слушатели, поради което на две – на три им поднася темата за десятъка с избрани от него текстове, които разбира се, имат за цел да убедят събранието, че това е Божията воля за църквата, че това е, което се очаква от тях и т.н...

И накрая искам да уточня един важен, основен въпрос – аз **не се противопоставям на даването** под каквато и да е форма и мащаб! Противопоставям се **срещу** манипулацията и неаргументираното „насърчаване” за даване, особено що се отнася до десятъка. Ако ти, читателю, си наистина убеден, че даването на десятък е нещото, което Бог очаква от теб, а не поради „убеждението” на проповедника, то тогава давай, но ако се двоумиш то тази публикация е именно за теб!

Писанието казва, че трябва да даваме щедро. И Стария и Новия Завет ясно показват, че трябва да имаме грижа един за друг, да споделяме благата си с нуждаещите се, да инвестираме в Божието дело с нашите финанси. Ако четем Притчи, например, ще видим това много ясно. Ако внимателно четем и Новия Завет ще забележим ясната идея за споделяне на благата ни с тези, които нямат и са в нужда – бедните, сираците, вдовиците. Ето защо целта на настоящето изследване не е да се противопоставям на даването, нито да обезсърчавам тези от вас, които дават своите дарения и/или десетъци. Доказателството за това е и факта, че в края на тази публикация (на стр. 85) съм нахвърлял [Няколко новозаветни принципа за даването](#), които показват факта, че аз не заставам срещу даването по принцип... Желанието ми е да направя своя скромнен опит да аргументирам феномена „даване”, особено що се отнася до десетъка!

Бих искал да цитирам [Деян Павлов](#) – автор на една от статиите, които съм поместил тук (на стр. 33):

„Преди всичко трябва да уточня нещо, за да няма след това неразбрали! Аз **не искам** да ставам причина за раздори, разцепления и разделения. Както е писано: „Някой уважава един ден повече от друг ден; а друг човек уважава всеки ден еднакво. Всеки да бъде напълно уверен в своя ум” (Рим. 14:5,6). Писано е и още: „Но внимавайте да не би по някакъв начин тая ваша свобода да стане спънка на слабите... И поради твоето знание слабият погива, братът за когото е умрял Христос. А като съгрешавате така против братята, и наранявате слабата им съвест, вие съгрешавате против Христа” (1 Кор. 8:9,13). Амин! на това Божие Слово.

Тъй като доктрината за десетъка не е от такава фундаментална важност, както да речем Божествеността на Исус Христос, то аз ви призовавам - нека свободата, за която се говори в тази статия, да не става препъни камък във взаимоотношения ни. Ако брата ти (който и да е той) настоява, че е задължително да се дава десетък, може би ще е по-добре ако му спестим освобождаващата истина за друг път, защото ако я чуе сега няма да има уши да я слуша, и в резултат ще се създадат настроения, противоречия, ще има причини за конфликти, а и без това в църквите си имаме достатъчно. Затова нека да търсим мира и единството, до колкото ни е възможно и зависи от нас, като помним, че по любовта и отношенията помежду ни света ще разбере дали сме Христови ученици. Освен това, настоятелно бих помолил читателя да има малко търпение и да прочете материала до края, тъй като в нашата тема (както и във всички други) има баланс между две положения, а трябва все пак една от тях да е изложена преди другата и, ако не се достигне до края, прибързано може да се отсъди, че съм отишъл в крайно и извратено тълкуване на библейското Слово Божие.

Целта на тази статия **не е** zlepоставяне и заговор срещу даден човек или пък да се настройва който и да било срещу когото и да било. Единствената цел, която си поставям, е **внасяне на яснота** по конкретната тема, а всеки има правото, и също отговорността след това, да реши как да постъпва” (Деян Павлов)

Много добре казано – абсолютно съм съгласен с автора Деян Павлов по този въпрос – това е и отношението, с което пиша тази публикация!

И още нещо бих искал да цитирам в тази връзка – едно уточнение от форума [believerbг](#) на стр. 66:

„Приятели, искам само да ви кажа, че **не бунтарство** ме подтикна да пиша против десетъка. Ако прочетете внимателно ще видите, че аз поддържам даването за издръжка на работниците на благовестието. Самият аз дълго време си давах най-редовно десетъка. Смятах, че щом се проповядва от амвона и се изпълнява от мнозинството от църквата, значи трябва да е вярно. Но някои неща напоследък ме накараха да се размисля и да преценя самият аз от изучаване на Библията дали наистина десетъкът е новозаветна доктрина. Резултатът от размишленията ми по този въпрос са изложени в първият ми постинг по тази тема. Прочетете и размислете сами, не искам да ви оказвам давление” (believerbг)

Това е, мога да кажа, и моя личен мотив, който провокира написването и съставянето на настоящата публикация по въпроса с десетъка – текстовия вариант и аудио записа в трите му части!

Искам да направя и тази последна бележка: Знаем, че тази публикация стана доста дълга (общо 95 страници), но моля ви, имайте воля и търпение да я прочетете **цялата**. Знаем, че това няма да стане за един ден, нито дори за два или три дни, защото за някои от вас това, което ще намерите на следващите десетки страници, ще е доста шокиращо и объркващо – това е така, защото тесногърдието и традицията не са ви позволявали да погледнете „отвъд” доктрината за десетъка, такава, каквато ви е била представяна. Това всъщност е една

„книга”, значителна част от която е плод на лични размисли и записани убеждения, но счетов за необходимо и да представя и други гледни точки, с цел да се проследят аргументите такива, каквито са, според погледа на отделния автор, който цитирам.

Осъзнавам и факта, че вероятно няма да можете да осмислите цялата информация, представена тук, но ви обещавам, че ако отделите **една седмица** за да прочетете и асимилирате цялостното изложение с аргументите му (ако този въпрос **наистина** ви интересува) то тази публикация ще ви каже повече, отколкото повечето от проповедите, които сте слушали по този въпрос са ви казали досега – въпроса с даването (или не даването) на десетък – поне ще ви предложи една по – различна гледна точка! Уверявам ви, че **всяка страница** от това, което съм писал или цитирал тук – т.е. всяка статия, мнение и коментар, си заслужава да бъдат прочетени, а не подминати с лека ръка. **Моля ви обаче да четете тази публикация с Библия в ръка за да следите доводите!!!**

Знам, че мнозина от вас дори няма да стигнат до края на това „пътуване”, но на тези от вас, които са решили да го завършат ще кажа: „Може да не сте съгласни с всичко, което казвам (или цитирам), но поне ми позволете да ви предложа една друга гледна точка, без значение дали ще я приемете или не”! Смятам, че си заслужава един непредубеден, честен и задълбочен прочит (и анализ) на материала, представен в тази публикация, която се превърна в книга, поради обема информация, съдържащ се в нея. Но аз реших да оставя изложението в този му вариант, без да съкращавам кой – знае колко от отделните статии и без да се опитвам да синтезирам отделните аргументи, защото смятам, че по този начин „първичният вид” на цялостното изложение ще говори по – красноречиво.

Някои от статиите са с изразен остър тон и макар да се разграничавам от тона, аз в повечето случаи съм съгласен с фактите, с аргументите, поради която и причина публикувам тези статии в настоящата си публикация. И пак ще кажа – ако тона на някои от статиите ви се стори прекален, груб и недостоеен, то моля ви, не мислете, че моето отношение е същото – цитирам статиите, защото са аргументирани (друг е въпроса дали са правилно или неправилно аргументирани – този въпрос оставям на вас вие да му отговорите).

Уважаеми читатели, предстои ви едно дълго пътуване – пътуване, което се надявам да е вълнуващо и отрезвяващо за вас. Едно пътуване, което, ако имате търпение и воля да го завършите и да стигнете до крайната му спирка, то ще ви отведе до размисъл, който вероятно никога до сега не сте имали по този въпрос. Разбира се, може да слезете на някоя спирка по пътя и да не завършите пътуването, поради факта, че това пътуване може да ви се стори отегчително, досадно и водещо към неизвестна, неясна, дори опасна посока и цел. В крайна сметка аз предлагам „целия пакет” на това пътуване, но вие решавате дали да се възползвате от него и да го завършите или не!

Избрах да направя това пътуване с толкова много спирки (статии), защото вярвам, че в края му то може да ви даде, покаже и разкрие някои неща, които вероятно не сте виждали до сега. Само по този начин – чрез едно толкова трудно и уморително пътуване може да се разкрият „забележителностите” по пътя – всички онези „забележителности”, които предлага всяка една спирка (статия). Всъщност, избрах да ви превода през това пътуване (и да ви заведе до крайната цел) с автобус, а не със самолет! Ако пътувате някъде със самолет единственото, което ще видите са облаците (т.е. нищо). Вярно – ще стигнете по – бързо, но няма да видите нищо от пейзажа, който ви се предлага, отколкото ако се възползвате от възможността да изберете автобуса. Едно пътуване с автобус е уморително, дълго и понякога отегчително – всъщност зависи от компанията и от гледката, но пък може да е много по – интересно, отколкото да пътувате със самолет. Не че не бих могъл да ви заведе и със самолет (ще цитирам няколко мнения, ще събера отгук – оттам няколко обяснения и ще ви заведе до крайната дестинация по - бързо), но така няма да разберете нищо от това пътуване, и всъщност то се обезсмисля. Моята цел не е да ви кажа дали да давате десетък или не (въпреки, че осъзнавам ясно, че вероятно така изглеждат нещата на пръв поглед отстрани), а просто да ви представя различните гледни точки и аргументи относно „за” или „против” даването на десетък!

Тази публикация е предназначена именно за онези, които предпочитат автобуса и възможността да се насладят на природата и гледката, отколкото да се качат на самолета и да гледат облаците през прозореца!

Приятно пътуване!

С уважение: **Рангел Младенов**

СЪДЪРЖАНИЕ:

Въведение	– стр. 4
Статия от Български Библиейския речник на д-р Ригс и д-р Лонг	– стр. 6
Адаптация от „Формата на църквата днес” от моя блог в Netlog – netlog.com	– стр. 7
Из книгата „Директно към пастирите” на Франк Виола	– стр. 12
Десятька – общи щрихи	– стр. 15
Статия от Нов Библиейски речник на „Нов човек” от 2007 г.	– стр. 18
Контекста на Малахия 3:8 – 11	– стр. 19
Последни щрихи	– стр. 21
Статията „Десятъкът – за или против” на Джак Хелсър – 1 и 2 част	– стр. 24
Други статии за десятъка	– стр. 33
Десятъкът – статия 1 (Деян Павлов)	– стр. 33
Десятъкът – статия 2 (Eureth)	– стр. 40
Десятъкът – статия 3 (Филип Петков)	– стр. 49
Темата за десятъка, дискутирана в три различни форума	– стр. 51
Десятъка в Новия Завет – форум Християнска социална мрежа	– стр. 51
Десятъците – форум за Християнско общение – Fellowship BG	– стр. 56
Десятъка – Християнски форум – believevbg	– стр. 66
Три вида десетъци – адаптирана проповед от д-р Стивън Хеджис	– стр. 76
Из проповед „Библиейски принципи за благословен живот - Десятъкът” от п-р (?)	– стр. 79
Статия на Апостолски център „Правда, мир и радост в Святия Дух:	– стр. 81
Статия от gotquestions.org	– стр. 84
Статия от Клей Сайкс – „Истинското учение за благоуспяването”	– стр. 85
Няколко новозаветни принципа за даването.....	– стр. 85
Обобщение – трябва ли да даваме десятък (резюме)	– стр. 86
Заклучение: 1) Коментар на презентацията от стр. 6 и 2) Имам ли отговорност къде давам?) ...	– стр. 88
Послеслов (P.S.: според Лука 1:1 – 4).....	– стр. 94

Въведение

Темата за десятъка винаги е била една от най – деликатните и сложни теми в църквата. Има основно две групи хора, които са твърдо „за” даването на десятък, и такива, които определено са „против”. И едните и другите привеждат доводи в подкрепа на своите си тези.

Ще се опитам да изложа тези две основни вярвания за десятъка по начин, по който всеки читател да може сам за себе си да направи своите изводи и заключения. Разбира се, аз не съм човекът, който ви казва дали да давате или да не давате десятък в църквата, но пък ми се иска да проследим този въпрос малко по – задълбочено от това, което повечето проповедници проповядват днес – манипулират пасажа от Мал. 3:8 – 11, където се казва, че ние крадем Бога, ако не си даваме десятъка и следователно сме проклетни, и по този начин тези проповедници налагат хомот, който самият Бог не е наложил на Своя народ!

Разбира се, вие може да не сте съгласни с това, което ще кажа тук, но не сте и длъжни. Трябва обаче да уточня, че това поучение в по – голямата си част е събрано от около 25 източника (статии, мнения, коментари, изследвания, аудио и видео проповеди, ppt презентации и публикации, части от които ще представя по – нататък, като статията на Джак Хелсър „Десятъкът – за или против” (на стр. 24), е нещо, което определено си заслужава човек да прочете и дълбоко да се замисли с искреност и честност в сърцето си) – статии и публикации, които съм събирал през последните няколко години – някои от тях са толкова **елементарни**, че не смятам, че си заслужава да се занимаваме с тях подробно (въпреки, че ще ги разгледаме отчасти), като например, един библиейски урок, официално публикуван в Интернет (няма да назовавам деноминацията, за да не разочаровам някои от вас), в който библиейски урок (по – нататък ще цитирам повече от него – на стр. 52 и 53, както и на стр. 84) се казва, че (цитирам): „В Новия Завет практиката на десетъци е приета и поучавана от Исус Христос (според Мат. 23:23 и Лука 11:42), а вярващите в Ранната Църква

практикували даване на десетъци. До времето на апостол Павел, Църквата практикувала даване на десетъци за нуждите на църковното общество и служителите (според Гал. 6:6; 1 Кор. 9:7-14; 1 Тим. 6:17-18)”

Това, което този библейски урок казва, няма как да е вярно, защото:

Първо: думите на Исус в посочените пасажи от Матей и Лука са още в Стария Завет, ако и ние да ги четем в Новия, защото по времето, когато Исус ги е казал все още Нов Завет не е имало, т.е. смъртта Му не е била факт!

Второ: Тези думи са отправени към фарисейте с конкретна цел (и в конкретен контекст, с конкретни причини) – да изобличи фарисейте за спазването на буквата на Закона, пренебрегвайки по – важните неща от него като правдата, милостта, истината и Божията любов.

Трето: Няма запис в Новия Завет да се е давало десетък, както твърди този библейски урок – всички стихове и пасажи, посочени в него са чиста проба манипулация защото не показват, нито доказват това, което автора на този урок се опитва да представи. Единственото място в Новия Завет, където се споменава думата „десетък” е в „Еврей”, но проблематиката на този текст ще разгледаме по – късно.

Това е манипулация – да казваш нещо, което не е в Писанията и да се опитваш да го представиш като Божие Слово! Манипулацията в случая е поради некоректно разяснение на контекста, а оттам, и на самия текст!

Нека уточня! Използвайки думата „манипулация” би трябвало първо да се опитам да дам дефиниция какво аз разбирам под понятието „манипулация”, особено що се отнася до конкретната тема. Манипулацията е умишлено въздействие от страна на някого върху решенията и (а следователно и върху) действията, вярата и убежденията на друга личност, като най – често това се прави с лоши (користни) мотиви. Така, че когато говоря за манипулация в настоящето изследване, аз имам предвид точно това, но и не само!!!

Не казвам, че темата за десетъка е манипулирана само поради тази причина – погрешни мотиви. Не! На практика тези, които говорят за десетъка може да са искрени християни, проповедници или пастири. Има хора, които са с чисти сърца, които проповядвайки десетък не значи, че ви манипулират – просто това са техните убеждения и тяхното тълкуване на Писанията (друг е въпроса дали тяхното тълкуване е коректно или не). Но манипулацията в случая е и поради неразбиране на тематиката, на фактите, такива, каквито са, на контекста. Не че аз съм „разбирача”, който ще ви представи истината по въпроса – не твърдя това, поради която и причина се постарях да цитирам не един и два източника, и не само становището „против” десетъка, а и аргументите „за” десетъка. Постарях се да събера и изложа адекватно (доколкото мога) както становището на привържениците „за” десетъка, така и аргументите на тези, които са твърдо „против”, за да може всеки от вас да има по – задълбочена основа сам да търси отговора и изследва Писанията.

Това за което говоря може да се види много ясно в книгата Деяния – имаше един „юдеин на име Аполос, роден в Александрия, човек учен и силен в писанията” (18:24), който „дойде в Ефес”. Но този човек, макар и да беше искрен, и въпреки, че „беше наставен в Господния път, и, бидейки по дух усърден, говореше и поучаваше прилежно за Исуса” (ст. 25) явно проповядваше Писанията „дързостно в синагогата” в Ефес (ст. 26а), но с някои неточности, поради което „Прискила и Акила, като го чуха, прибраха го и му изложиха поточно Божия път” (ст. 26б). Аполос беше искрен, но все пак – в известна заблуда и неяснота по отношение на „Божия път”. Мотивите му бяха правилни, сърцето му обичаше Бога, но някои неща, които говореше не бяха съвсем точни!!! Просто се наложи някой (в случая – Прискила и Акила) да му изложи „нещата” по – ясно!

Ето защо казвам, че понякога манипулацията е в резултат именно на неяснота на Писанията или поради незадълбочено изследване на въпроса, по който се проповядва... Проповедника може да е искрен, с чисто сърце, но все пак да не излага „Божия път” коректно! Това аз наричам манипулация от незнание и неяснота що се отнася до конкретната тема – в случая, темата за десетъците!

За да разберете за какво всъщност говоря, моля чуйте това: <http://www.esnips.com/doc> - „Десетъци и даване”, както и това: <http://bibliata.tv/video> - „За десетъка”, или това: <http://bibliata.tv/video/> - „Искането на десетък е дух на контрол”, където това, което пастира казва в първата проповед абсолютно и напълно противоречи на това, което пастира във втората и третата проповед казва относно десетъка. Лично аз смятам, че първия

проповедник изобщо си няма идея за какво говори – толкова е елементарно, че нямам думи! Втория проповедник също говори незадълбочено, но това са само части от цялостна проповед, което показва, че думите в тези откъси са просто вмъкнати в основната проповед, която не е ясно точно на каква тема е. Аз лично смятам, че първия проповедник манипулира събранието дори и без да осъзнава, защото не се е подготвил по темата, за която говори – това имам предвид като говоря за манипулация – да казваш неща, които ако и да ги вярваш, те все пак не са истина и по този начин водиш цялото събрание в заблуда. Дори не се е постарал да се подготви с повече аргументи, което показва елементарното му познание по този въпрос!!!

На следния линк <http://www.morphono.com/reflections/pdf/tithe.ppt> може да видите една **ppt** презентация за десетъка, която е доста манипулативно представена. Ще направя коментар на презентацията в края на тази публикация – на стр. 88 в **Заклучението**, тъй като, ако сега коментирам презентацията, то моя коментар няма да бъде разбран, в предвид всичко, което ще кажа в цялото това изложение до края. Тази презентация всъщност отразява това, за което говоря – манипулация, в резултат на неяснота или неаргументирано смесване на стихове отгук – оттам от Писанията. **Моля**, вижте я, а след това размислете и върху краткия ми коментар по нея! Уверявам ви, **трябва** да видите презентацията! **Тя показва тенденциозното, елементарно и манипулативно представяне на темата за десетъка!!! Това е една извратена представа за десетъка, представен пошло и спекулативно! Всъщност, това е представителна извадка на това, което принципно се проповядва...**

С това уточнение вече мога да представя това, което се надявам да ви помогне да придобиете повече разбиране относно аргументите „за” или „против” десетъка, както и да изследвате Писанията!

[Статия от Български библиейския речник на д-р Ригс и д-р Лонг](#)

В Първия Български библиейския речник на д-р Ригс и д-р Лонг, отпечатан в Цариград през 1884 г. в статията за десетъците на стр. 116,117 се казва:

Началото, върху което се основавали старите данъци, сиреч, че всеки от Божиите люде трябва, според средствата си, да поддържа служителите на евангелието, напълно се припознава от Св. Писание за приложимо към последователите Христови. Исус Христос изпрати учениците си, по двама без храна и пари, да се поддържат от людете, понеже работника е достоен за своята заплата - Мат. 10:9-14; Лука 10:4-8,16. Павел изразява същото мнение – 1 Кор. 9:13,14; Гал. 6:6. Той нарежда на коринтяните, и разбира се на всички християни, да отделят в първия ден на седмицата за благочестиви и благотворителни цели по нещо от дохода си, според успеха на работата си – 1 Кор. 16:2. Няма съмнение, че първите християни са били по-щедри в даването от древните евреи - Деян. 4:34-36; 2 Кор. 8:1-4.

Съгласен съм с голяма част от това, което се казва тук, обаче този текст е даден в статията за десетъците, а следователно е тенденциозно манипулативен, защото кара читателя да отъждествява десетъка от Стария Завет с даването си в Новия Завет. Статията е написана така, че читателя несъзнателно отъждествява десетъка с даването (дарение, милостиня, помощ). Текста е написан така, че обикновения читател остава с впечатлението, че десетъка е новозаветна практика, практикувана от апостолите и Ранната църква.

Други, както вече казах, цитират Мал. 3:8 – 11 и проповядват даването на десетък като начин да бъдеш благословен или като изискване от Бога спрямо твоите приходи, но истината не е такава, защото този текст си има **контекст**. Вижте, цялото Писание има **контекст**, и да се четат стихове отгук – оттам в опита да представим нещо, уж от Библията, си е чиста манипулация, защото контекста (в случая в Мал. 3 гл.) е съвсем друг и той има връзка с това, което книгата „Неемия” ни показва (но към това ще се върнем по – късно – на стр. 19 – 21).

Повечето проповедници отварят конкорданса и изваждат всички стихове, свързани с десетъка и ви проповядват **простотии**, които не са в Библията. Ще се опитам да представя двете гледни точки с аргументите им, а вие сами решете кое е според Писанията и кое не е!

В Първия Български библиейския речник на д-р Ригс и д-р Лонг относно десетъка се казва още:

Десетъкът е част от приходите, които хората още от незапомнени времена са посвещавали за святи цели - Бит. 14:20, 28:22. (Отварям скоба – не мога да разбера за какви „святи цели” става въпрос в тези пасажии – в

тях се говори за десетъка от плячката на Авраам и за сделката на Яков с Бога – бел. на Рангел). Това се препоръчвало от Мойсеевия Закон - Чис. 18:21. Всеки еврейски гражданин е плащал два вида десетъци. Първият се е състоял от десетата част от плода на нивите, на дърветата, на стадата и на чредите, и се давал на Бога, върховния Владетел на всичко и Царя на евреите - Лев. 27:30-32; 1 Цар. 8:15,17. С приходите от този данък, са се поддържали левитите по градовете - Чис. 18:21-24. Човек е можел да плати този данък в пари, стига само да е прибавял петината при оценената му стойност. Десетък от десетъка, който са приемали левитите, са плащали на свещениците - Чис. 18:26-28. Вторият десетък, който всеки земевладелец трябвало да плаща, е десетък от останалите девет части на произведенията. Той се употребявал в скинията и Храма за угощение на левитите и на домородството му. Ако е било далече мястото където този данък е трябвало да се занесе, земевладелецът е можел да го размени за сребро - Вт. 12:17-19, 22-29, 14:22-27. На три години веднъж се е приготвяло нещо за бедните, от втория десетък, или от нещо прибавено към този десетък - Вт. 14:28,29.

Това е вярно, но тези сухи факти не са достатъчни за да разберем отговора на основния въпрос, обсъждан тук, а именно: „Трябва ли да даваме десетък или не”? Ще започна малко по – отдалеч. Разбира се, това, което ще кажа, няма връзка с десетъка, но пък показва аргументацията и манипулацията, която слушаме толкова често.

Забележка: Следващите няколко страници (стр. 7 – 11) са адаптирани от нещо, което писах в моя блог, намиращ се тук: <http://bg.netlog.com/rangelm/blog> по въпроса за „Формата на църквата днес” и калъпа, в който тя се е капсулирала тук: <http://bg.netlog.com/rangelm/blog/blogid> и тук: <http://bg.netlog.com/rangelm/blog/blogid>

Адаптация от „Формата на църквата днес” от моя блог в Netlog: netlog.com

Нека разгледаме първо практиката „събиране на дарение” преди да обсъждаме темата за десетъка. Няма как да намерим тази практика („събиране на дарение”) в Новия Завет! Поне не във формата, която всички познаваме днес – една кофичка се разнася от ръка на ръка в събранието, в която всеки пуска доброволно или не, това, което иска, или което е **изманипулиран** да даде! Има няколко споменавания за това (събирането на дарение), но ако погледнем внимателно **КОНТЕКСТА** и **ПРИЧИНАТА** за това да се събират тези дарения (**защо** са се събирали даренията, помощите и милостинята), ще забележим, че не се случваше на всяко събиране, а когато се случваше то беше с **конкретна цел** – да се помогне на определена група хора (или църква), които бяха в **НУЖДА**! Още повече, че Павел казва: „всеки от вас да отделя според успеха на работите си, и да го има при себе си, за да не стават събирания, когато дойда” (1 Кор. 16:2). Това не е дарението, което събираме на всяка служба днес, нали?!

Ще разгледаме няколкото пасажа, служещи ни за обосноваване на практиката ни за събиране на дарения – текстове, които най – често използваме, за да говорим за дарения и десетъци:

1) В Деян. 11:27 – 30 Лука пише за събиране на помощ за църквата в Ерусалим, тъй като щеше да има глад:

„И през тия дни слязоха пророци от Ерусалим в Антиохия, един от които на име Агав, стана и обяви чрез Духа, че щеше да настане голям глад по цялата вселена; какъвто и стана в дните на Клавдия. Затова учениците наредиха да изпратят всеки според състоянието си, помощ на братята, които живееха в Юдея; което и сториха, и я изпратиха до презвитерите чрез ръката на Варнава и Савла”

Тук се казва, че всеки е пратил „според състоянието си” („всеки според средствата си”, Православен превод и „според финансовите си възможности”, Съвременен превод 2004) **а не** точно определен процент от дохода си!

2) В 1 Кор. 16:1 – 3 Павел казва, че Ерусалим имаше нужда от финансовата помощ на коринтската църква:

„А колкото за събирането на милостинята за светиите, правете и вие както наредих в галатийските църкви. В първия ден на седмицата всеки от вас да отделя според успеха на работите си, и да го има при себе си, за да не стават събирания, когато дойда. И когато дойда, ще изпратя с писма ония, които ще одобрите, да отнесат подаръка ви в Ерусалим”

Дарението не се събираше в „църквата”, а всеки го „имаше при себе си”!

3) Във 2 Кор. 9:1 – 5 Павел говори за „даване помощ (милостиня) на светиите” като казва:

„А за даване помощ на светиите излишно е да ви пиша, понеже зная вашето усърдие, за което се хваля с вас пред македонците, че Ахаия още от лани е приготвена; и вашата ревност е подбудила по-голямата част от тях. А пратих братята, да не би да излезе празна моята похвала с вас в това отношение, та да бъдете, както казвах, приготвени; да не би, ако дойдат с мене македонци, та ви намерят неприготвени, да се посрамям ние, да не кажа вие, в тая наша увереност. И тъй, намерих за нужно да помоля братята да идат по-напред при вас и да приготвят предварително вашата по-отрано обещана милостиня, за да бъде готова като милостиня, а не като изнудване”

Тук ст. 12 обяснява защо се събра това дарение и то е за „запълване нуждите на светиите”, според текста:

„Защото извършването на това служение не само запълва нуждите на светиите, но и чрез многото благодарения се излива и пред Бога”

4) Във 2 Кор. 8:1 – 4 Павел описва повода и причината за събиране на дарение (помощ или милостиня):

„При това, братя, известявам ви Божията благодат, дадена на църквите в Македония, че, макар и да търпят голямо утеснение, пак великата им радост и дълбоката им беднотия дадоха повод да преизобилва богатството на тяхната щедрост. Защото свидетелствувам, че те дадоха доброволно според силата си, и даже във от силата си, като ни умоляваха с голямо настояване, относно това даване, дано да участвуват и те в служенето на светиите”

И така, какъв беше контекста на всеки от тези четири примера? Светиите от конкретен район и местна църква бяха в НУЖДА. И в четирите пасажа този факт е явен – това е контекста на няколко стиха, които изваждаме от техния литературен и исторически контекст и проповядваме за дарение, манипулирайки събирането!

Само 2 Кор. 9:6 – 11 прави изключение от общото правило, представено в предишните четири пасажа (но пък този пасаж е в контекста на първите пет стиха, които вече разгледахме – събиране на дарение за нуждите на светиите). Текста гласи:

„А това казвам, че който сее оскъдно, оскъдно ще и да пожъне; а който сее щедро, щедро ще и да пожъне. Всеки да дава според както е решил в сърцето си, без да се скъпи, и не от принуждение; защото Бог обича онзи, който дава на драго сърце. А Бог е силен да преумножи на вас всякакво благо, така щото, като имате всякога и във всичко това, което е достатъчно във всяко отношение, да изобилвате във всяко добро дело; както е писано: - "Разпръсна щедро, даде на сиромасите, Правдата му трае до века". А Тоя, Който дава семе на сеяча и хляб за храна, ще даде и ще умножи вашето семе за сеене, и ще прави да изобилват плодовете на вашата правда, та да бъдете във всяко отношение богати във всякаква щедрост, която чрез вашето служение произвежда благодарение на Бога”

Това е онзи манипулативно използван пасаж, чрез който се „насърчават” вярващите да бъдат по – щедри в даването си, защото колкото повече дават, толкова повече Господ щял да ги благославя! Пасажа тук обаче не говори за събиране на дарения на „служба”, а за даване по принцип. Този пасаж е в контекста на първите пет стиха, които вече цитирах по – горе, и който пасаж обясних вече относно повода за събирането на дарението. Павел всъщност казва, че ако коринтяните са щедри в даването си за братята в Ерусалим или в която и да е друга локация, то това е нещо, което Бог вижда и няма да подмине.

И така, отново ще кажа, че аз не оспорвам даването, нито събирането на дарение – просто казвам, че дискусия в Неделя не е даването, което Бог очаква от мен и теб! Казвам, че голяма част от нашето даване е **неоправдано** в Божиите очи. Казвам, че нашето даване е манипулирано. Защо мисля така ли? Защото ако ти или аз сме хора, които искат да дават, то няма да се налага да чакам проповедника да ми цитира Библията за да се бръкна в джоба и да дам. Истината е, че повечето християни дават само защото ТРЯБВА да дадат, защото така им се казва, а не защото ИСКАТ!

За да е ясно това, за което говоря тук, ще дам един пример. С мой бивш колега и приятел бяхме решили да се съберем някой ден, да се видим, да общуваме, и тъй като той е на единия край на София, а аз съм на другия, а пътуването от него до мен продължава повече от час и половина, сменят се два – три превоза и струва поне 10 лв. той и жена му да дойдат у дома, това събиране ставаше всеки път сложно за осъществяване. А тъй като

моя дом предлага повече удобства за едно такова семейно събиране, още повече, че и трето семейство трябваше да се присъедини към нас, това е и причината да пътува той до къщи, а не аз до тях. И така, той отхвърли поканата ми (за пореден път) тъй като нямаше пари – това, което имаше беше 16 лв., с които трябваше да храни семейството си до заплата. Тогава си казах, че моето даване в църквата не посреща неговата нужда, и че аз съм лицемер ако пусна дарението си в църквата, а този мой брат няма как да изхрани семейството си близките няколко дни. Ще кажеш: „Да, ама ти си могъл да му помогнеш без това да те спира да даваш в църквата”. Така е, но аз давам този пример за да покажа, че често ние ставаме нечувствителни към реални нужди, давайки единствено и само в дискусия в Неделя сутрин или в Сряда вечер!

За това говоря – за факта, че „измиваме” съвестта си с пускането на даренията и десетъците си в кофичката, наречена дискусия, с претекст, че така даваме на църквата или на Бога. А какво е църквата? Това не е сградата, а точно този мой приятел, който е в нужда, ако и да не ходи на църква там, където ходя аз!

За това именно говоря – за калъп, за религия! Ние не даваме защото искаме да служим на Бога според текста: „Умоляваха ни с голямо настояване, относно това даване, дано да участвуват и те в служенето на светиите” (според 2 Кор. 8:4), а даваме, защото сме манипулирани, задължени! Защото някой ни е излъгал, че евангелието на просперитета е Евангелието на Исус! Даваме, защото така и Бог ще ни даде и то добра и стъпкана мярка (според Лука 6:38). Даваме, защото злата прокоба от Мал. 3:8 – 11 тегне над нас – ще сме проклетни ако не си дадем десетъка! **Това, лично аз, не мисля, че отговаря на Писанията!**

Един ден Исус няма да ме пита колко дарение съм пускал в дискусия, а дали съм помагал на тези в нужда, които са били пред очите ми, според текста в Мат. 25:35,36,40:

„Защото огладнях и Ме нахранихте; ожаднях и Ме напоихте; странник бях и Ме прибрахте; гол бях и Ме облякохте; болен бях и Ме посетихте; в тъмница бях и Ме споделихте. Истина ви казвам: Понеже сте направили това на един от тия най-скромни Мои братя, на Мене сте го направили”

Ще се аргументирам така – има няколко стиха, в които се казва, че трябва да даваме на тези, които са в нужда (напр. Еф. 4:28 и Евр. 13:16), където се казва да „споделяме богатата си”. В първият текст Павел казва: „Който е крал, да не краде вече, а по-добре да се труди, като върши с ръцете си нещо полезно, *за да има да отдели и на този, който има нужда*”, а във втория автора на Евреи казва: „А не забравяйте *да правите благодеяния и да споделяте с другите богатата си*; защото такива жертви са угодни на Бога” (курсива е мой). Това не е даване на дискусия такъв, какъвто го познаваме и проповядваме днес!

В „Библия” с подзаглавие „Пълноценен живот в Святия Дух” (Bulgarian Full Life Study Bible) на стр. 1572,1573 се намира статията „Грижа за бедните и нуждаещите се”, където се разглежда и въпроса за новозаветната отговорност на вярващите към бедните и нуждаещите се – **статията си заслужава да се прочете!** В нея въпросът за десетъка дори не се споменава!

И пак ще кажа – не съм против дискусия, но това е единственото нещо, в което повечето вярващи **вярват и дават!** Всички останали форми и начини на даване (освен „в църквата”) са ни непознати!

В посланията си Яков и Йоан говорят за това да споделяме богатата си с тези, които се нуждаят (можете да видите това в Як. 2:14 – 17 и 1 Йн. 3:17,18). А днес има толкова нуждаещи се, на които не им се помага, а напротив – иска им се дарение и десетък. Преди известно време един познат, пастир (всъщност моя първи пастир от преди повече от 18 години), ми сподели, че преди години един друг пастир (на заплата – „щатен”) му казал: „Ти си по – богат от мене”, а моя човек, пастира, го попитал: „Защо?” – „Защото, отговорил платения служител, ти имаш 30 църкви в провинцията и ако вземаш от всички тях заплата, ще си богат”. Отговорът на моя човек бил: „Как да вземам от социалните помощи и пенсии на бедните хора – аз не служа на Бога за заплата” – репликата отсреща била: „Тези хора са длъжни да ти дават заплата”... Без коментар!

Това ли е Исус?!... Това е по – скоро „гнусната печалба”, за която Павел говори в 1 Тим. 3:8, Тит 1:7,11 или Петър в 1 Пет. 5:2!

Нека сега се върнем на това, което казват Яков и Йоан. В контекста на вярата и делата Яков казва: „Ако някой брат или някоя сестра са голи и останали без ежедневна храна, и някой от вас им рече: Идете си с мир,

дано бъдете стоплени и нахранени, а не им дадете потребното за тялото, каква полза?” (Як. 2:15,16), а също и: „Но ако някой, който има световните блага, вижда брата си в нужда, а заключи сърцето си от него, как ще пребъдва в него любов към Бога?” (1 Йн. 3:17) – това казва Йоан по отношение на нашата любов към Бога.

„Иди си с мир и нека Бог да те благослови и промисли – ще се моля за теб” – не са ли това думите, които често пъти казваме на нуждаещите се? Или: „Аз вече съм дал в църквата своя десятък, дарение, принос, следователно нямам повече отговорност (към който и да е)” – с тези думи (или мисли) успокояваме съвестта си (или поне се опитваме).

И така, това са ВСИЧКИ ОНЕЗИ пасажи, с които манипулираме хората да се бръкнат по – дълбоко, **НО ТОВА НЕ Е** което Писанието казва! Реалните нужди не са нуждите на сградата, а на общността – на църквата – на моя приятел, на конкретни хора, а не (само) на „църквата” като някакъв субективен обект (или субект)!

Не искам да кажа, че даренията не са валидни – искам да акцентирам на неправилната мотивация, с която проповядваме това да се прави, на факта, че изкривяваме Писанията и контекста на самия текст и факта, че харчим даренията за всичко друго, но не и за реалните нужди на светиите! Кога обаче за последно сте чули някой да ви проповядва да си дадете дарението на нуждаещ се беден човек, брат, сестра, или сираче, или вдовица? Кога за последно сте чули някой да ви насърчава да давате на нуждаещите се – вместо да пускате дискус в църквата, да споделяте богатата си с тези, които нямат, или да отделяте от заплатата си за този, който е в нужда? Това не се проповядва и аз питам „Защо”? Кога последно някой проповядва върху това:

„Защото, ако има усърдие, то е прието според колкото има човек, а не според колкото няма. Понеже не искам други да бъдат облекчени, а вие утеснени; но да има равенство, така щото вашето сегашно изобилие да запълни тяхната оскъдност, та и тяхното изобилие да послужи на вашата оскъдност; така щото да има равенство, според както е писано: "Който беше събрал много, нямаше излишък; и който беше събрал малко, не му беше оскъдно"” или това: „...само да помним сиромасите...” (2 Кор. 8:12 – 15, Гал. 2:10). Не е модерно, за разлика от десятъка, нали?!...

Всъщност, нека видим както пише в Гал. 2:10: „Искаха само да помним сиромасите, - което също нещо и ревностно желях да върша” („Помолиха ни единствено да не забравяме да помагаме на бедните, а аз не само бях готов, но и горях от желание да върша точно това”, Съвременен превод 2004), където ст. 9 пояснява кои са тези, които са искали това от Павел, а именно – „Яков, Кифа и Йоан”. Това е било приоритет за тези, „които се считаха за стълбове” – Петър, Яков и Йоан. Това те помолиха и Павел да върши – да се грижи за сиромасите, да помага на бедните. Павел заявява, че е горял от желание да върши именно това и живота му след този ден го доказва (посланието е писано около 49 г. и е втората новозаветна книга след посланието на Яков). Това е първото му послание (на Павел) – в него той казва, че да помага на бедните е негов приоритет! Днес обаче това не е модерно послание, нито подобно нещо се проповядва в църквата редовно!

Ако доктрината за десятъка беше толкова важна и валидна за новозаветните християни и църква, то защо няма нищо конкретно, ясно и категорично написано в Новия Завет по този така важен въпрос? В Новия Завет имаме ясно обяснени доктрини, като например за спасението и новородението, за кръщението (кръщенията), за греха, за църквата, за последните времена, за даването, **но** не и за десятъка, и въпроса е „Защо”?! Ако доктрината за десятъка беше толкова важна, колкото днес я представяме, и колкото днес се набляга на нея, защо дори не се споменава в Новия Завет? Можем да манипулираме текста, но не можем категорично да я защитим чрез записите на новозаветните текстове. В Новия Завет дори не се говори за издръжка на църквата (по начина, по който днес ние говорим за това), а се говори за помощ на светиите!

В Новия Завет се казва да отделяме от заплатата си за тези, които са в нужда (напр. Еф. 4:28), да споделяме богатата си с другите (напр. Евр. 13:16 и 1 Йн. 3:17), да се грижим за сираците и вдовиците (напр. Як. 1:27), да се грижим един за друг (напр. Евр. 10:24), да се грижим за бедните (напр. Гал. 2:10), да поддържаме служителите на благовестието (напр. 1 Кор. 9:4 – 14), Новия Завет още казва, че църковните ръководители трябва да работят за своите си нужди и така да бъдат пример за църквата (напр. Деян. 20:34,35 и 2 Сол. 3:6 – 12) и т.н... **Никъде** обаче не се споменава за даване на десятък като средство за посрещане на всички тези нужди на църквата!!! Да даваме десятък не се споменава изобщо в Новия Завет – било като издръжка на църквата, било за поддържане на проповедниците, било като някакъв процентен данък, който Бог изисква от нас!!! Искам обаче по – подробно да разгледаме това, което Павел казва към църквата в Солун:

„Заръчваме ви още, братя, в името на нашия Господ Исус Христос, да страните от всеки брат, който се обхожда безчинно, а не по преданието, което сте приели от нас. Понеже сами вие знаете, как трябва да ни подражавате, защото ние не се обходихме безчинно между вас; нито даром ядохме хляб у някого, но с труд и усилие работехме нощем и денем, за да не отегчим никого от вас; не че нямаме правота, а за да ви представим себе си пример; за да ни подражавате. Защото и когато бяхме при вас заръчахме ви това: Ако не иска някой да работи, той нито да яде. Понеже слушаме, какво някои постъпвали безчинно между вас, като не работели нищо, а се месели в чужди работи. На такива заръчваме и ги увещаваме в името на Господа Исуса Христа да работят тихо и да ядат своя си хляб” (2 Сол. 3:6 – 12)

Павел говори за „безчинна обхода”, където Съвременен превод 2004 казва: „Братя и сестри, в името на нашия Господ Исус Христос ви заповядваме да стоите настрана от всеки брат, който е мързелив и не живее според учението, което е получил от нас”, т.е. Павел говори за мързеливите братя! В ст. 7 апостола казва, че не е бил мързелив сред тях, а е работил – „нито ядохме храната на някого, без да си платим. Ние се трудихме и работихме усилено ден и нощ, за да не бъдем в тежест на никого от вас”. Това казва Павел и на презвитерите в Ефес 4-5 години по – късно: „Никому среброто, или златото, или облеклото не съм пожелал. Вие сами знаете, че тия мои ръце послужиха за моите нужди и за нуждите на ония, които бяха с мене. Във всичко ви показах, че така трудещи се трябва да помагате на немощните и да помните думите на Господа Исуса, как Той е казал: По-блажено е да дава човек, отколкото да приема” (Деян. 20:33 – 35)! Павел продължава във 2 Сол. 3:9 и казва, че макар да са имали право да се издържат от църквата те са предпочели да се издържат сами „за да ви представим себе си пример; за да ни подражавате”. Нима подобни братя в църквата не са били „в правото си” да изискват десетъците на вярващите за тяхна издръжка като служители на Евангелието?!

Бих искал да кажа и това: В Ранната църква продаваха имотите си за да се посрещат нуждите на светиите (според Деян. 2:44,45 и 4:32 – 35), а днес ние събираме дарения, които посрещат обслужването на сградите, където се събираме! Тогава продаваха частни имоти за да се посрещат нуждите на нуждаещите се светии, а сега нуждаещите се светии дават десетъци и дарения, за да се строят сгради, които сгради повече отчуждават вярващите, отколкото да служат за тяхното единство! (Бележка: Аз не съм против сградите). Не казвам, че трябва да продаваме имотите си, а просто казвам, че фокуса е променен!

Ще каже някой, че събирането на десетъци и дарения е за да посрещат нуждите на църквата, за заплати на служителите и т.н., на което аз ще отговоря така:

Така зададен този въпрос показва неразбирането на понятието „църква” и „служител”. „Църква” днес (ако и да не желаем да си признаем) се е превърнала сградата – там провеждаме религиозните си събрания, там имаме библейско изучаване, там си правим „общения” на хапване и пийване – там правим всичко, а следователно църква за нас вече става сградата – губим фокуса и значението от общността, от хората...

Относно платените служения има няколко пасажа, които казват, че работника заслужава своята заплата (напр. 1 Тим. 5:18, но както ще видим по – късно, този стих всъщност изобщо не казва това – виж стр. 13), Павел обаче казва, че **не се е възползвал от това си право да получава заплата от църквите, на които служи** (1 Кор. 9:3 – 19, вижте също и 2 Сол. 3:6 – 12), **за да може благовестието да е безплатно за църквата** (в Коринт, например) (ст. 18)! Павел още казва, че **със собствените си ръце се е трудил за своите си нужди и за нуждите на тези, които бяха с него** (Деян. 20:33 – 35), като **тази своя практика той я препоръча и на презвитерите в Ефес** – така да служат, че да не забравят, че е по – блажено да даваш, а не да получаваш, с други думи Павел им каза (на ефеските презвитери – ръководителите на църквата в Ефес), че **те не трябва да тежат на църквите си, очаквайки заплата от тях, а по – добре да работят**.

Във 2 Сол. 3:7–12 Павел казва, че не е отеготил никого, а е работил за хляба си (виж и Деян. 18:1–3). Понякога друга църква посрещаше нуждите му (виж 2 Кор. 11:7 – 9), само за да не тежи на църквата, в която служеше!

Във Фил. 4:10 – 18 се казва, че църквата във Филипи е посрещала НУЖДИТЕ му докато е бил в затвора!

Павел в 1 Тим. 6:6 – 11 съветва Тимотей да бяга от желанието за обогатяване. Днес все повече проповедници обикалят от църква на църква (или просто „са поканени” да проповядват), след което им се събира дарение за „да се подпомогнат” или „да ги благословим”. В Мат. 10 глава Исус изпраща Своите ученици да проповядват (ст. 7), но изрично им заръчва: „Даром сте приели, даром давайте” (ст. 8). Вярно е, че пасажа продължава така:

„Не вземайте нито злато, нито сребро, нито медна монета в пояса си, нито торба за път, нито две ризи, нито обуца, нито тояга; защото работникът заслужава своята **прехрана**” (ст. 9 и 10), а Лука казва: „Не носете ни кесия, ни торба, ни обуца” (10:4) и „И в същата къща седете, и яжте и пийте каквото ви сложат; защото работникът заслужава своята заплата” (10:7) – тук е очевидно, че Исус говори за посрещане на ежедневните нужди на апостолите, а не за получаване на „благословения” или „подаръци” за това, че са проповядвали Евангелието (на по – бедните от тях)! А „**заплата**” тук, в контекста на текста показва, че **прехраната** и ежедневното снабдяване беше тяхната заплата! Тук обаче (в контекста) става въпрос за пътуващи служители – някои, които пътуват някъде за да проповядват Евангелието, а не местни проповедници, които правят това само и единствено в една локация! Тази забележка относно контекста е важна!

Както вече споменах, в Деян. 20:33 – 35 Павел казва (1) на водачите на църквата в Ефес, че трябва да работят за издръжката си, защото (цитира Исус) „По-блажено е да дава човек, отколкото да приема”, а в 1 Кор. 9:12,18 Павел казва, (2) че **не се е възползвал от правото си на заплата и издръжка**: „Обаче, **ние не използвахме това право**, но търпим всичко, за да не причиним някакво препятствие на Христовото благовестие” (както и 2 Сол. 3:7 – 9 „Понеже сами вие знаете, как трябва да ни подражавате, защото ние не се обходихме безчинно между вас; нито даром ядохме хляб у някого, но с труд и усилие работехме нощем и денем, за да не отегчим никого от вас; **не че нямаме правота**, а за да ви представим себе си пример; за да ни подражавате”), (3) **за да може Благовестието да е безплатно** („проповядвам евангелието, **да мога да направя благовестието безплатно**”) и (4) **да не отеготява никой!!!** Как обаче тези „платени проповедници” разбират думите на Павел: „Така и Господ е наредил, щото проповедниците на благовестието да живеят от благовестието” (ст. 14) не съм сигурен, но едва ли апостола има предвид събиране на дарение така, както днес това е масова практика (особено на Запад). Всъщност това си е един доходен бизнес!!!

(Част от последните 6 страници са адаптирани към настоящата публикация от темите „Формата на църквата днес”, тук: <http://bg.netlog.com/rangelm> и „Църквата днес – 2”, тук: <http://bg.netlog.com/rangelm/blog/blogid> – теми, които писах преди време в моя блог тук: <http://bg.netlog.com/rangelm/blog>)

Из книгата „Директно към пастирите” на Франк Виола

Тук е мястото да цитирам Франк Виола, който в книгата си „Директно към пастирите” обсъжда и този проблем – даването на десетъци и издръжката на платените служители. На поставените въпроси към него той отговаря така:

Въпрос: Какво място заема десетъка в църквата?

Отговорът на Франк:

Ако сондираме Новия Завет като вземаме стихове от различни писма и ги събираме заедно, можем да изградим положение, в което десетъка е новозаветна практика. И ето защо не можем да кажем на Божиите хора, че те трябва да дават десетък. Но ако погледнете историята на църквата от първи век, ще откриете че християните не са давали десетък. Това го няма там.

Ранните християни разпознали, че десетъка е част от Стария Завет. Десетъка е бил такса за дохода на израилтяните, за да поддържат храма и да помагат на левитите, на които не е било дадено наследство. Но това е било също и средство за поддържане на вдовиците, сираците, бедните и чужденците. Това рядко се споменава, когато служителите проповядват днес за десетъка. (По – нататък ще разгледаме и този въпрос – десетък за бедните, сираците и вдовиците – бел. на Рангел). Франк Виола продължава:

Въпреки това, Исус Христос умъртви цялата тази система. Днес, всички ние, всички Божии хора, сме функциониращи свещеници. Ние, църквата – Божият народ – сме храма. Ето нещо, което мисля, че никой от вас не знае. Исторически, вие не можете да намерите християните да дават десетък до осми век. Осми век! Това е исторически факт. Християните в първи век не са давали десетък. Християните във втори век не са давали десетък. Християните в трети век не са давали десетък. Това е станало едва след 700 години, когато това е станало християнски обичай. Но това не е всичко. Братя, това не се е случило преди четвърти век – под римския император Константин, който се обърна към християнството и направил империята християнска

държава – не се е случило преди Константин църквата да плаща на духовенството. Църковните водачи не са получавали заплата от Божия народ, до дните на Константин. Разбирате ли? Десятъка не е бил практика сред християните до седемстотната година след Христос. Той не е бил част от практиките на църквата от първи век. Това е било част от Закона. А ние сме били освободени от Закона. Зная, че на Мелхиседек му беше даден десятък от Авраам. И аз разбирам, че това се случи преди закона. Но, братя, може ли да направя едно наблюдение? Авраам даде десятък само един път. Така, че ако искате да овесите десятъка на врата на Божиите хора като използвате Авраам като пример, тогава можете да го използвате като еднократна подкрепа.

Вие сте наследили тази практика, в която вие си изкарвате прехраната от тези десятъци. За да се промени това се иска смела, храбра личност, която стига до отчаяние и казва: „Няма значение какво ще ми струва, аз няма да бъда част от нещо, което наранява Божиите хора”. Докато приемате пари от хората на Господа, вие сте част от една отделна класа. Те винаги ще гледат на вас по един нездравословен начин.

Въпрос: Според думата „почит” в 1 Тимотей 5:17, аз разбирам, че вие казвате, че тя няма нищо общо с парите и прехраната. Но текста ясно казва това.

Отговорът на Франк:

В този пасаж, думата означава почит или уважение. Контекста показва това. Нека да ви обясня.

Първо, специфичната гръцка дума, използвана в Новия Завет за „финансово плащане” или „заплата” е *misthos* или *opsonion*. Тези не са използвани в пасажа от Тимотей 5-а глава. Гръцката дума в пасажа е *time* и означава „почит” или „цена”. (Думата не означава *honorarium* в първи век. Никога не е била използвана по този начин в литературата от първи век, нито в Новия Завет). Старейшините, които работят добре трябва да се уважават или да се ценят от църквата. Тази същата дума е използвана в 1 Тимотей 6:1, където Павел казва на слугите да уважават (*time*) своите господари. Всъщност, думата (*time*) е използвана четири пъти в 1 Тимотей и означава „уважение” всеки път, като различна форма на думата е използвана да обясни вдовиците в 1 Тимотей 5:3, но е предадена същата идея, т.е. вдовиците заслужават почит.

Второ, всички вярващи са призвани да се почитат (*time*) един друг (Римляни 12:10). Би било абсурдно да мислим, че Павел в Римляни казва на християните да плащат един на друг. Старейшините, които са служили добре трябва да получават повече почит – или по-голямо уважение. Това, което аз виждам Павел да казва там е, че както работник заслужава парите си и както работещия вол заслужава храната си, един старейшина в църквата, който служи на църквата добре, заслужава двойна почит. Не единична, както заслужават всички братя, но двойна почит. Така че аз го виждам да рисува едно сравнение. Той не говори за финансово плащане или заплата. Ако ние го приемем по този начин, тогава Павел си противоречи с това, което казва на същите старейшини от църквата в Ефес преди пет години (Деяния 20) Той им казва да не взимат пари от Божиите хора.

Нека да завърша с това. Ако решите да изкарате този стих със значението, че Божиите хора трябва да дават пари на старейшините, помнете този факт. Това е пасаж, в който възрастният работник (Павел) казва на младия работник (Тимотей), че старейшините могат да получават двойна почит. Ако вие, като старейшини, кажете на църквата, че трябва да ви дават пари, въз основа на този пасаж, вие излизате извън границите на Библията. Защото, ако посланието означава това, което вие мислите – а аз ви давам причините, поради които не трябва да се разбира така – тогава нямате право да поставяте това върху Божиите хора. Това е работата на местния работник, който познава вас и другите светии добре.

Въпрос: Развитието на църквата в първи век не е динамичен процес, а статичен. Какво се случва в Ерусалим е различно от това, което се случва в Антиохия. А в Галатия става нещо съвсем друго. Трето нещо се случва в Ефес и така нататък. Когато Павел пише до Тимотей, ние можем да предположим, че е имало развитие на църквата, защото църквата е организъм, който се развива. Само ако погледнем към Ерусалим като модел, ние губим много от църквата. Ако погледнем на църквите от първи век, ще видим, че те не са разделени. Там няма никакви деноминации. Там има само една църква. Църквата нараства все повече тогава, отколкото във вашия контекст. В малка църква, като вашата, старейшините не могат да работят. Но в динамично развитие, църквата много нараства. Поради органичния растеж на църквата, някои от

старейшините се посвещават 100% на старейшинството. В Тимотей се казва, че старейшините, които управляват добре, особено тези, които работят здраво, думата преведена значи „да работиш, докато се умориш” от поучение и споделяне. Те дават живота си да проповядват и да поучават сред братята, поради големия брой ученици. Те трябва да бъдат сто процента посветени на църквата. И органичният растеж на църквата изисква тази работа. Това не е платен пастор. Това е просто една необходимост на Тялото да плаща на тази личност, така че Тялото да продължи да функционира. Аз не виждам противоречие между тази необходимост и духа на Новия завет.

Отговорът на Франк:

Ако църквата функционира както би трябвало – ако местните работници ѝ служат периодично – ако всеки член функционира, носи отговорност, служи и се грижи за проблемите, аз не виждам причина на земята някой брат да спре да работи, понеже трябва да се готви за служение! За мен това показва, че братството се е разчупило. Това показва, че братята са спрели да се грижат за църквата. Тогава какво се случва, „служител” на пълно работно време става необходимост.

Сега ще ви кажа това: Аз нямам проблем с братята и сестрите в църквата, които от благодарност и като част от двойната почит да благославят някои от братята, които наистина пастируват светиите по какъвто начин искат. Да ги поканят на вечеря. Да ги благославят с финансови подаръци от време на време. Да им купуват дрехи. Но, братя, това не е професионални духовници! А точно в това се е превърнала църквата. Ако усилено потърсим, ние можем да намерим нещо в Новия Завет. Но платеното старейшинство не може да се открие никъде в Новия Завет.

Отново ви повтарям думите на Павел към старейшините в Ефес: „Следвайте моя пример. много по-благословено е да даваш, отколкото да получаваш”. Ето на това се основавам аз. Ето на това аз и братята, с които работя се базираме. И ще ви кажа нещо: Това ще промени начина, по който Божиите хора гледат на вас, ако не вземате техните пари.

Нека да добавя нещо по-практично. Аз съм християнин от много отдавна. И никога не съм виждал, през целия си живот, човек, който получава заплата от Божиите хора, който да не е отделен от тях като някой подобър, някой на по-високо, като някой от по-висша класа. Нито съм виждал местен човек, който получава постоянна заплата от Божиите хора да не спира функционирането на църквата. Не говоря за пътуващи апостоли; те са друга история. Аз говоря за местен човек. Никога не съм виждал такъв човек, на който му се плаща и да не спира функционирането на Божиите хора, на които служи.

Вашите мотиви да получавате финансиране от Божиите хора може да са чисти. Може да съвпадат с тези, които този брат изброи. Но, ако има такава огромна нужда от служение във вашата църква, че някой да си напуска работата, тогава братството не функционира правилно. И вие се нуждаете от помощ отвън, за да промените това. Също така, светиите ще гледат на вас различно. Вие се отделяте от тях чрез тази практика. И поради това, историята не пасва. Знаем, че това са тежки думи, но са истина.

Въпрос: Искам да кажа, че апостол Павел е временен пример. Павел не винаги е работил с ръцете си. Това е било от време на време. В Коринтяни, той цитира старозаветни пасажи, за да основе своята вяра и тя да бъде постоянна. Но той беше много уважаван и отказа правото си да бъде пример на светиите да бъдат слуги. Не завързвайте устата на вола. Това беше дадено на другите, които имаха правото да взимат пари.

Отговорът на Франк:

Братко, оценявам това, че повдигна този въпрос. В 1 Коринтяни 9, Павел показва много ясно, че един изпратен апостол, някой, който пътува да основава църкви, един допълнителен, местен работник, има правото да получава пари от Божиите хора. Както казахте, Павел се отказа от това право. Но този пасаж може да се приложи само към такива хора днес. Не се говори за местни хора. Не се говори за старейшини. Говори се за допълнителни местни работници.

Сега, ще ви кажа това. Ние пътуваме и създаваме или насърчаваме църквите. Ние не взимаме пари от Божиите хора, за се поддържаеме своите нужди. Ние работим със собствените си ръце. Ние сами си плащаме

пътя. Ние не трябва да правим това. Ние можем да получим поддръжка от Божиите хора Поради нашия призив, ние имаме това право, но ние сме избрали да не го използваме, поради същата причина, поради, която и Павел се отказа от това право за себе си.

Сега, както вие казахте, когато Павел беше на път, понякога той получаваше пари от други църкви, които беше основал. Единствената църква, която му даде, беше Филипи. Те му дадоха четири подаръка. Това е всичко. Той не получи пари от църквата, докато работеше с тях. Павел казва това в 1 Коринтяни 9: „Когато бях сред вас, не взех нищо от вас”. Но когато пътуваше, той щеше да получи помощ. Сега само Филипи помогна. 1 Коринтяни 9 е към партньорите на църквата, не към местните хора.

Книгата на Франк Виола „Директно към пастирите” може да намерите и свалите от тук:

<http://hristianstvo.ning.com/group/groupwebaddress> или директно от тук: <http://www.gospelbg.com/e-books>

И пак ще уточня – чрез всичко това, което казвам тук (и което цитирам), **аз не казвам**, че тези които служат не трябва да получават заплата, въпреки, че както казва и Франк Виола (и аз съм съгласен с него) местните водачи не би трябвало да се поддържат от църквата, защото основния претекст за това е, че те се грижат целодневно за църквата, което показва само едно – факта, че църквата **не функционира правилно**, защото ако функционираше правилно, то тогава нямаше да се налага няколко платени служители да обслужват апатичните и безразлични християни в събранията им, защото ако една църква функционира така, както Новия Завет казва, а именно всеки да служи с каквото Господ му е дал, то тогава нямаше да се налага да има платени служения въобще, но тук аз задавам въпроса: „Защо само определени хора получават заплата и защо във всички случаи”? Тоест – ако Павел е препоръчвал да се трудят ефеските презвитери, например, защо днес никой не чете това слово – има толкова пасажки, които можем да дискутираме, обаче на нас ни е по – удобно да цитираме това, което Павел каза на Тимотей, че работникът заслужава заплатата си, ако и да не става въпрос за пари в този текст, както вече видяхме... Въсъщност, ние си плащаме (заплатата на „служителя”) защото не ни интересува какво става с църквата – с братята и сестрите, не сме посветени на Божието дело и работа, следователно – за нас е по – добре да си „платим”, отколкото реално да доставяме своя принос за Тялото Христово – църквата. Нашия мързел, безразличие и апатия доведоха до т.нар. „платени служения”. Вярно, има някои неща, които трябва да се извършват от хора, които разполагат с повече време, но в повечето случаи нашата апатичност и безхаберие е причината да се налага да има платени служения и служители.

И така, отново бързам да уточня нещо много, много важно (което ще вмъквам постоянно в публикацията си), тъй като **не искам** да бъде разбран погрешно. Не казвам, че събирането на дарения е погрешна практика – самият аз **давам** дарение. **Казвам, че дарението (в дискусията) не изчерпва даването, а според мен точно това се случва.** Даваме своите дарения и десетъци и вече сме „си платили”, нямаме повече ангажимент към църквата, т.е. към общността. Изобщо не ме интересува колко пари струват завесите в църквата или синтезатора, още по – малко пък дали амвона е стъклен, струващ стотици лева или е просто една обикновена дървена маса. Днес нуждите на църквата, в по – голямата си част, са нуждите на сградата и заплатата на платените служители, а не на общността, т.е. на църквата. **Не казвам дори, че платени служители не трябва и не може да има – просто задавам въпроса защо сме ги наели да вършат това, което ние като църква трябва да вършим?!...**

С това **въведение** ще започнем разглеждането на темата за десетъка. Трябва да спомена обаче, че това не е никак лесна задача, защото, за да се представи аргументирано изложение „за” или „против” десетъка, е нужно много повече от цитирането на няколко стиха или пасажа, почти във всички случаи, извадени от контекста! След като представя аргументите „за” и „против” десетъка – едно обширно изложение, което ще се простира на няколко десетки страници, аз в самия край на тази публикация ще направя кратко **обобщение** в резюме относно основния въпрос, разглеждан тук, а именно: „**Трябва ли да даваме десетък**”? (виж стр. 86)

Десятъка – общи щрихи

И така, някои казват, че десетъка е от преди Закона и цитират историята на Авраам, който даде десетък на Мелхиседек или Яков, който се обрече да даде десетък на Бога ако Бог го опази в пътя му и го благослови. Също така се набляга на факта, че Исус дойде да изпълни Закона, а не да го отхвърли, и цитират Мат. 5:17,18:

„Да не мислите, че съм дошъл да разруша закона или пророците; не съм дошъл да разруша но да изпълня. Защото истина ви казвам: Докле премине небето и земята, ни една йота, ни една точка от закона няма да премине, докато всичко не се сбъдне”

Закона вече го няма! Ако все още го имаше, Павел нямаше да каже на галатяните, че са несмислени, защото явно са смятали, че все още чрез Закона са могли да угодят на Бога. На събора в Ерусалим апостолите пишат до езичниците следното:

„Защото се видя добре на Светия Дух и на нас да ви не налагаме никоя друга тегота, освен следните необходими неща: да се въздържате от ядене идоложертвено, кръв и удавено, тоже и от блудство; от които ако се пазите, добре ще ви бъде” (Деян. 15:28,29).

Така, че ако десятък трябваше да се дава, защо апостолите и Светия Дух в Деян. 15 гл. не написаха в писмото си до езичниците и това – че трябва да дават десятък? Къде? На кого? За какво трябваше да го дават? Предполагаха ли апостолите (и Светия Дух), че езичниците знаят за даването на десятък и нямат проблем с практикуването му? Съмнявам се! Но защо тогава в това писмо апостолите (и Светия Дух) не им писаха (на езичниците, които не бяха с еврейски културен и религиозен background), че трябва да си дават и десятъка докато бягат от блудството и идоложертвеното?!...

Десятъка в Стария Завет се е давал в Храма (основно, въпреки, че не само). Давал се е за издръжка на левитите. Днес къде е Храма? Няма го, т.е. аз и ти сме храма според думите на Павел в 1 Кор. 3:16,17 и 6:19. А кои са левитите днес? Платените служители ли? Не, защото Петър казва, че всички сме свещеници според 1 Пет. 2:5 и 9, следователно ако събираме десятъци, то те би трябвало да се разпределят на всеки според нуждата му според текста в Деян. 2:45 и 4:34,35 и според логиката, която се опитва да пробута тезата, че десятъка е за левитите днес, т.е. за служителите. В Стария Завет свещениците не даваха десятък, а само левитите. В Новия Завет ние сме свещеници според това, което Петър казва в 1 Пет. 2:5 и 9, а следователно въпроса е: „Аз трябва ли да давам десятък сега след като съм свещеник на Бога”?

Нека обаче пак се върнем на Храма. Днес ни се казва, че десятъците и даренията се събират за да се поддържа църквата, имайки се предвид сградата. Обосноваваме това изказване с факта, че в Стария Завет десятъците и волните пожертвувания, които евреите даваха, служеха именно за това – издръжка на левитите и свещениците и поддръжка на Храма. Факт! Следните два пасажа потвърждават това:

„И като седна Исус срещу съкровищницата, гледаше как народът пускаше пари в съкровищницата; и мнозина богаташи пускаха много. А една бедна вдовица дойде и пушна две лепти, сиреч, един кодрант” (Мар.12:41,42), а също и „Като подигна очи, Исус видя богатите, че пускат даровете си в съкровищницата. А видя и една бедна вдовица, че пускаше там две лепти И рече: Истина ви казвам, че тая бедна вдовица пушна повече от всички; защото всички тия пуснаха в даровете [за Бога] от излишъка си; а тая от немотията си пусна целия имот, що имаше” (Лука 21:1 – 4)

Тези два текста показват факта, че Храма е имал съкровищница (която дума е същата като „влагалището” или „хранилището” от Мал. 3:10, според различните преводи), в която съкровищница са се събирали такива дарения за поддръжка на Храма.

Днес къде е Храма? Кое е Храма. Вече казахме това, което самия Павел казва – Храма сме аз и ти. Писанието още казва, че Храма е Божия Дом (виж Агей 1:4,9 – „Докато тоя дом остава пуст... Поради Моя дом, който остава пуст”, има се предвид Храма, който все още не беше възстановен, а Исус каза: „Домът Ми ще се нарече молитвен дом”, Мат. 21:13, като и в „Агей” и в „Матей” Домът е Храма). Павел пък заявява, че този Дом сега е църквата: „Божия дом, който е църква на живия Бог” (1 Тим. 3:15). Въпроса сега е: „Кое е църквата”? Църковната сграда ли или общността? Ако е сградата, за която събираме даренията, то това противоречи на Писанието, което казва, че църквата е Неговия народ, а ако кажем, че събираме даренията за общността, то това пак не е вярно, защото тези дарения в по – голямата си част никога не достигат до общността – т.е. до църквата (виж също и Еф. 2:19 – 22, където се казва, че ние сме „Божие обиталище”).

Не казвам, че не трябва да се поддържа мястото, където вярващите се събират – само казвам, че терминът „църква” и разбирането му преди 2000 години и днес е различно. А следователно и причините и мотивите да

се събират дарения (и десетъци) са различни! Разпределянето им и харченето им е различно, и аз се питам доколко основателно е това?!

Можете да ме попитате: „Според теб как трябва да се снабдяват нуждите на църквата?“ и аз ще отговоря така:

Първо какво е църквата? Казваме, че това са хората, но **ТОВА НЕ Е ВЯРНО**, защото ние сме направили да не е вярно! За нас църквата е сградата, сметките за тази сграда и заплатата на „платените служители“ – ако сме честни ще признаем, че това е в основни линии реалността. Но в Новия Завет (пък и в Стария Завет) църквата **НЕ Е ТОВА!**

Можем също така да зададем въпроса: „След като никъде в Новия Завет не се потвърждава даването на десетък, къде пак в Новия Завет се отменя? Няма нито един стих или пример за неговата отмяна“?!

Тогава и аз ще попитам: „Къде Исус отмени религиозните празници като Пасха, Шатроразпъване, Тръбите, Денят на Умилостивението, Петдесетница, Пурим и др., за които четем в Лев. 16 и 23, Втор. 16, Изх. 30 и 34, Чис. 28 и 29 и Естир 9 глава? Никъде в Новия Завет тези празници не са отменени! А защо не ги празнуваме и ние днес? Вероятно ще кажеш, че тези празници са били само за евреите – така е, но и десетъкът е само за евреите според Закона – Бог не е изисквал други народи да Му дават десетък – никога. По тази логика, защо празниците (до евреите) вече не ги празнуваме, а десетъкът (който също е до евреите) избираме да спазваме от Закона (с идеята, че всъщност десетъка е от преди Закона)?

Ами Съботата? Къде Исус отмени Съботата? (А дали Исус наложи Неделята?) Ние вече не спазваме Съботата, защото тя е за евреите и е от Закона, нали? Защо тогава десетъка го изваждаме от Закона и го прилагаме в наши дни? Ще каже някои, че това е за изхранването на служителите. Добре, но Новия Завет не казва това – никъде в Новия Завет не се споменава, че десетъците на вярващите служат за заплата на служителите! Ние манипулираме Писанието да ни каже това, което искаме! Така, че ако няма стих, който да отменя десетъка, тогава питам – защо не пазим и Съботата, след като и за отмяна на Съботата няма нито един стих. Подобна логика издиша – впрочем това е логиката на всички, които проповядват десетък – Исус не го е отменил. Добре, ще попитам тогава – защо крадем Бога дори когато си даваме десетъка?!... „Как така Го крадем, след като си даваме десетъка“, ще попиташ на свой ред и ти, братко и сестро? Крадем Го, защото не даваме така както Писанието казва. А как казва Писанието? Да ядем десетъка си с чужденеца, сирачето и вдовицата (ще споменем за това по – късно)! А ти да си видял някой да яде от десетъка, който дава? Писанието още казва, че десетъкът се е давал от: 1) *посевите на земята*, 2) *плода на дърветата*, 3) *едрия добитък*, 4) *дребния добитък* и 5) *всичко, което се паса като добитък*.

Да си видял някой да дава нещо подобно? Ще кажеш: „Да, ама днес нашите приходи са парични средства, а не реколта или добитък“. ОК, но това не отменя десетъка във формата, в която Бог го е изисквал от Своя народ. Това не отменя факта, че днес се проповядва за десетък **само** под формата на пари!

И пак някой може да възрази: „Да, ама аз нямам нито реколта, нито добитък“. ОК, но колко селяни си дават десетъка от реколтата, къде се съхранява, как се разпределя? Това са въпроси, на които трябва да потърсим отговори. Лично аз съм питал защо няма в църквата склад, където такива продукти (например: картофи, яйца, боб, ориз, жито и др.) да се съхраняват и след това да се разпределят на тези, които се нуждаят от тях.

Ами феномена „помощи“ – пристигат от някъде т.нар. помощи (в повечето случай храни с изтекъл срок на годност, които лицемерните братя американци ни дават за да се покажат колко са великодушни) и след това тези помощи се раздават на всички по равно – това е комунизъм, а не църква, защото в Ранната църква се разпределяха средствата и помощите според нуждите на всеки, а не по равно на всички (както правим днес)!

Трябва да знаем и колко вида десетъци е имало в Стария Завет – факт е, че не е само един (ще говорим и за това по – нататък – на стр. 76)! Така че, ако говорим за десетък и го спазваме, то поне нека е според Писанието – да даваме това, което Бог изисква, да го даваме на мястото, където Бог изисква, да го даваме за целта, за която Бог го изисква, и да го даваме във всичките му разновидности, които Бог е заповядал (т.е. всичките видове десетък).

И така, освен, че в Новия Завет такова нещо като даване на десетък няма (ако изключим историята, в която

Исус каза на фарисейте, че все пак не трябваше да забравят да дават и десетък според Мат. 23:23 и Лука 11:42, но пък това е все още в Стария Завет и контекста, и причината, поради която Исус каза тези думи на фарисейте нямат връзка с това, че уж Исус потвърдил даването на десетъци в Новия Завет, както мнозина твърдят), и ако изследваме въпроса в дълбочина, ще видим, че десетъци са се събирали основно (но не само) докато е имало Храм – за нуждите на Храма и левитите, които са служили в него. Случая с Авраам е доста по – деликатен, за да го обсъждаме тук и сега, но ще се върнем на този въпрос по – нататък и то не веднъж!

От друга страна пък ако трябва да признаем – десетъци от пари не са се събирали никога, освен в случаите, когато човек е трябвало да продаде (замени) десетъка си за пари, и то само ако селището на даден израилтянин е много далеч от Ерусалим и превозването на десетъка от реколтата би го затруднило – в този случай той винаги е можел да занесе десетъка си под формата на пари (виж Втор. 14:22-27), а в някои случаи се е налагало да откупи десетъка си (според Лев. 27:31), но пък тогава е трябвало да прибави на стойността му още една пета!

Освен това десетъците са се събирали в хранилището на Храма за нуждите на Храма и за издръжка на левитите и свещениците, а днес такова хранилище няма, защото няма Храм (има само църковна каса)! Освен това във Втор. 14:22 – 29 се казва, че човекът, принасящ десетък може (дори трябва) да яде от него, когато го принася!!! И не само това – заповедта е да сподели този десетък със сирачето, чужденеца, вдовицата! Десетъците трябва да се принасят под формата на ритуално хранене, в което да участва и левитът (Втор. 12:7,12). А днес ни се казва, че не трябва да пипаш от десетъка, който си заделил „за Бога” (както ще видим това в проповедта, която частично ще цитирам в края – на стр. 79).

Втор. 14:28,29 казва още: „В края на всяка трета година да изваждаш целия десетък от произведението си през оная година, и да го складираш отвътре градските си порти, тъй щото левитинът, (защото той няма дял нито наследство с тебе), чужденецът, сирачето и вдовицата, които са отвътре портите ти, да дохождат, да ядат и да се насищат; за да те благославя Господ твоят Бог във всичките дела на ръцете ти, които ще вършиш”. Това **не** е стих, който ще чуете да се цитира в проповед за десетък, нали?

[Статия от Нов Библейски речник на „Нов човек” от 2007 г.](#)

В статията за „Десетъка” от Нов Библейски речник на „Нов човек” от 2007 г., стр. 297,298 се казва следното:

Обичаят да се дава десетък **не** води началото си от Мойсеевия Закон, което е ясно от Битие 14 гл., нито пък е присъщ само за евреите. Напротив – прилагат го и други древни народи.

От какво обаче евреите трябва да дават десетък? Законът (Тора) повелява да се дава десетък от „посевите на земята”, „плода на дърветата”, „едрия и дребния добитък” (Лев. 27:30-32). Десетък от добитъка се дава като собственикът преброява животните, когато ги извежда на паша, и дава всяко десето на Бога. По този начин няма възможност да бъдат избрани по-слаби или болни животни като десетък от стадата (Лев. 27:32-33). Ако някой израилтянин предпочита да посвети една десета част от житната си реколта и от получените плодове под формата на паричната ѝ стойност, е свободен да постъпи така, но трябва да прибави към сумата и една пета част от нея. Не му се разрешава обаче да откупи една десета част от стадата си по същия начин (ст.31,33)

На кого се дава десетъкът? Трябва да се дава на левитите (Чис. 18:21 и сл., като тук Библейски речник на „Нов човек” от 1994 г. добавя: „тъй като те (т.е. левитите) нямали приходи от религиозната си служба” (стр. 128) – т.е. в Стария Завет десетъците не са се давали на Бога! Знам, че това е шокиращо уточнение, но е истина. Може да споменем Яков, който обеща да даде десетък **на** Бога, но този въпрос ще бъде разгледан няколкократно по – нататък – бел. на Рангел). Но в Евр. 7:5 се казва, че Левиевите синове, „които приемат свещенството” всъщност трябва да получават десетъците. Това отклонение от Закона може би се дължи на нежеланието на левитите да изпълняват задълженията си в Ерусалим, след като се завръщат там от Вавилонския плен, водени от Ездра (Езд. 8:15 и сл.). Поради своето положение и функциите си в общността левитите не притежават средства, за да печелят доходи, препитание за семействата си или наследство. Ето защо заради „службата, която вършат, службата в шатъра за срещане” те трябва да получават „десетъците, които израилтяните принасят” (Чис. 18:21,24). В този пасаж от Чис. 18 гл. се говори само за десетък от житната реколта и плодовете (ст. 27). На левитите обаче не се позволява да запазват за себе си целия десетък. Заповядано им е да представят принос от него, който представлява „десетък от десетъка” (Чис. 18:26). Този

„десятък от десятъка” трябва да бъде „най-доброто от даровете” (ст. 29) и да се даде на свещениците (ст. 28; Неем.10:39).

(Отварям скоба: казва се, че „Поради своето положение и функциите си в общността левитите не притежават средства, за да печелят доходи, препитание за семействата си или наследство”, т.е. на левитите им е било забранено да работят, да имат свое притежание, наследство, нали? Днес, на тези, които се издържат от десятъците, кой им е забранил да работят или да имат наследство?)

Къде трябва да дават евреите своите десятъци? От тях се изисква да ги занесат на „мястото, което Господ, вашият Бог, избере между всичките ви племена, за да настани там Името Си” (Вт. 12:5-6, 17-18), т.е. в Ерусалим. Десятъците трябва да се принасят под формата на ритуално хранене, в което да участва и левитът (Вт. 12:7,12). Ако селището на даден израилтянин е много далеч от Ерусалим, превозването на десятъка от реколтата би го затруднило, то той винаги може да занесе десятъка си под формата на пари (Вт. 14:22-27). Веднъж на три години десятъкът трябва да се принася там, където хората живеят (Вт. 14:28-29), въпреки че в тези случаи пак са длъжни да отидат в Ерусалим, за да се поклонят на Бога, след като са дали десятъците си в местната общност (Вт. 16:12 и сл.).

Към тези сравнително прости закони за десятъка в Петокнижието, по-късно (от равините) се прибавят множество малки подробности, които превръщат един ценен религиозен принцип в тежко бреме („така тези прости правила за десятъка се превръщат в тежко бреме за народа на Израел, което отделя религиозните задължения от нравствения закон – тенденция, осъдена от Исус в Мат. 23:23,24” – тази добавка е от Библейски речник на „Нов човек” от 1994 г., стр. 129). Тези сложни допълнения са записани в литературата на Мишна и Талмуда. Подобна печална тенденция несъмнено допринася в Израел да се оформи убеждението, че човек може да заслужи да бъде приет от Бога, ако спазва ритуали като даването на десятък (Лука 11:42), без да се покорява на нравствения Закон на справедливостта, милостта и вярата (Мат. 23:23-24).

Десятъците, дадени от Авраам, праотеца на Израел, и следователно от Аароновото свещенство - на Мелхиседек (Бит. 14:20) и благословието, което еврейският патриарх получава от този цар и свещеник (Бит. 14:19), според Евр. 7:1-2 означават, че свещенството на Мелхиседек е безкрайно по-висше от Аароновото или левитското. В текста на Бит. 14 гл. **не** е обяснено защо Авраам дава десятък на Мелхиседек.

В Новия Завет Исус Христос упреква книжниците и фарисеите, че дават десятък от „джоджена, копъра и кимиона” (Мат. 23:23; Лука 11:42). Това е пример за допълване на Мойсеевия Закон, каквото е налице в Талмуда, където се изисква десятък от „всичко, което се яде... и което расте от земята” (т.е. такъв вид десятък от „джоджена, копъра и кимиона”, който фарисейте даваха Бог дори **не е изисквал**. Фарисея, който се молеше „Давам десетък от всичко що придобия” (Лука 18:12) даваше нещо, което Бог не е изисквал – бел. на Рангел)!

Това е накратко същността на десятъка – къде се дава, на кого и защо, според Нов Библейски речник, 2007 г.!

И така, трябва да признаем следното – факта, че използваме Мал. 3:8 – 11 или с цел манипулация за по – големи дарения, или просто поради неразбиране на това, което Господ казва в този пасаж! Плашим вярващите с проклетия, но истината е, че този пасаж си има своя контекст и причина. Контекста на това, което Малахия казва се намира в „Неемия” – поради факта, че народа не даваше дарения и десятъци в Храма, свещениците бяха принудени да изоставят служението си и да се върнат по родните си места за да се трудят за прехраната си. Тогава Господ чрез Малахия изобличава народа, че Го крадат (на гр. ез. е „лъжат”, „мамят”), защото служението пред Него е преустановено. Нека разгледаме по – подробно:

[Контекста на Малахия 3:8 – 11](#)

Какъв е контекста на това, което пророк Малахия казва в тези няколко стиха? Евреите се връщат от Вавилонския плен след указ, издаден от цар Кир през 538 г. пр. Хр. (виж Езд. 1:1 – 4). Започва възстановяването на Храма в Ерусалим, но скоро след това строежа е спрял. Осемнадесет години след издаването на указа на Кир и шестнадесет години след преустановяването на строежа на Храма, Господ говори чрез пророк Агей – Агей издига глас към своя народ, като го окуражава да продължи строежа на Божия дом, изоставен в развалини. Неговият призив е увещание към Зоровавел и към първосвещеника Исус Йоседековият син, да се заловят незабавно с построяването на Храма. Пророкът упреква хората, че са

позволили техните собствени интереси да ги отклонят от целта - строежа на Храма, който пустее.

Малахия пророкува приблизително 90 години след завръщането на пленените юдеи в тяхната родина. По това време вече град Ерусалим и Вторият храм (т. нар. Зоровавелов Храм) вече са възстановени, но началният ентузиазъм на хората е спаднал. След един съживителен период по времето на Неемия (виж Неем.10:28-39), народът и свещениците отново забравят Бога и изпадат в механично спазване на Закона. Като усеща нарастващото отстъпничество, пророк Малахия прави призив за покаяние и предупреждава непокорните и бунтуващите се. Малахия пророкува във време, когато Неемия се е върнал в Персия при Артаксеркс – Храма и служението в него отново са изоставени, народа не дава десетъците за издръжката на левитите и свещениците, в резултат на което Господ ги изобличава, че Го крадат. От какво Го крадат? Ще видим сега!

През 445 г. пр. Хр. Неемия има позволение от царя на Персия да замине за Ерусалим (Неем. 2:1) – 13 години след връщането на Ездра, където остава до 433 г. пр. Хр. – или за 12 години Неемия е в Ерусалим, където служи като управител на Юдея (Неем. 5:14). Заедно с Ездра той служи за възстановяването на реда в Ерусалим (Неем. 8:1,9,13, 12:36). През 433 г. пр. Хр. Неемия се връща на царската си служба в двора на царя на Персия – Артаксеркс (Неем. 1:1, 2:6, 5:14, 13:6), но след по – малко от година той отново се връща в Ерусалим, където призовава народа към покаяние, тъй като народа се е отклонил от Господа. През това време Малахия пророкува (включително и това, което казва в 3:8 – 11).

И така, Неемия е в Ерусалим за възстановяването на стената на града. След приключването на тази си мисия, позволена му от царя на Персия, той се връща на своята служба в двора на царя. Народа отново е изоставил наредбите на Господа, свещениците са принудени да напуснат служението в Храма, защото нямат приходи – законните приходи от десетъците, които народа трябваше да дава, а не даваше. Така отново Божият Дом е останал пуст – за втори път от 87 години насам – от времето на Ездра, Агей и Зоровавел.

Левитите е трябвало да работят за да издържат семействата си, поради което са изоставили служението си и задълженията си в Храма – да служат на Господа! Защо? Защото народа не е давал десетъците си на левитите според Закона. Така служението в Храма е занемарено, Домът Му е останал пуст – няма жертви, няма хваление, няма покаяние...

На този исторически фон можем да разберем думите на Малахия в 3:8 – 11! И така, контекста на ситуацията, която Малахия описва в глава 3 в резюме е следния (контекста се намира в „Неемия“):

В Неем. 10:35 – 39 се казва: „И всяка година да донасяме в Господния дом първите плодове от земята си и първите плодове от рожбата на всяко дърво; и да довеждаме в дома на нашия Бог, на свещениците, които служат в дома на нашия Бог, първородните от синовете си и от добитъка си, според предписаното в закона, и първородните от говедата си и от стадата си; и да донасяме на свещениците, в стаите на дома на нашия Бог първите плодове от нашето тесто, и приносите си, и плодовете от всякакво дърво, тоже и виното и дървеното масло; и да внасяме на левитите десетъците от земята си, и левитите да вземат десетъците по всичките градове, гдето обработваме земята. И някой свещеник, Ааронов потомец, да бъде с левитите когато вземат десетъците; и левитите да донасят десетъка от десетъците в дома на нашия Бог, в стаите на съкровищницата. Защото израилтяните и левийците трябва да донасят приносите от житото, от виното и от дървеното масло в стаите, гдето са съдовете на светилището, и служащите свещеници, вратарите и певците. И няма да оставим дома на нашия Бог”

Текста в Неем. 13:10 – 12 добавя: „После забелязах, че дяловете на левитите не били им давани, така щото левитите и певците, които вършеха работата на служенето, бяха побягнали всеки в селото си. Тогава изобличих по-главните мъже, като рекох: Защо е оставен Божият дом? И събрах побягналите служители та ги поставих на мястото им. Тогава целият Юда донесе във влагалищата десетъка от житото, от виното и от дървеното масло”

По времето на Агей Господ очакваше народа Му да е по – заинтересован от Неговото дело, от Неговия Дом, от Храма. Очакваше да дават, за да се възстанови Храма и да започнат службите в него, народа да осмисли съществуването си и поклонението си на Бога! Защо беше важен Храма? Защото той осмисляше съществуването на Израел като нация, с Божието присъствие между тях!!! Храма представляваше еврейската идентичност като нация. Именно това ги отличаваше от всички останали народи... С тяхното безхаберие и

незаинтересованост да довършат Храма те показваха нежелание Господ да живее сред тях – в Неговия Храм!

По времето на Малахия (и Неемия) нямаше поклонение в Храма за известно време – Израел беше лишил Бог от поклонението, което Му дължеше, защото нямаше десятъци, с които да се изхранват левитите, които служеха в Храма, а нямаше десятъци, защото народа на Израел нехаеше!

И така, години по – късно (след като вече веднъж нехайството на народа беше причината строежа на Храма по времето на Зоровавел да престане за цели 16 години), когато Храм вече имаше, Господ пак избличава Своя народ – нехайството на народа Му е провалило служението в Храма, а свещениците са принудени да напуснат службата си и да се върнат всеки по своите си места. Десятъци нямаше и сега Господ пита: „Защо ме крадете“? В какво обаче народа Го крадеше?!... В парите (десятъците) ли, в служението ли – в какво? Нима Агей 2:8 не казва, че златото и среброто са Негови, нима Бог не притежава добитък по хиляди хълмове (Пс. 50:10)?!... Или Бог просто иска Неговия народ да Му служи, което в онова време се изразяваше в служението в Храма, а такова нямаше, защото нямаше кой да служи – нямаше свещеници, а свещеници нямаше, защото нямаха издръжката, дадена им от Бога в тяхно законно и заветно право, а издръжка нямаше, защото народа не даваше десятък, а не даваше десятък, защото нехаеше, не се интересуваха от служението в Храма, защото всеки живееше както му се виждаше за добре – всеки гонеше кариера, жизнен стандарт, уют, привилегии! Каква ирония – нима Библията не описва нашата ситуация ДНЕС?!

Елементарна справка за времето в което са живели Неемия и Малахия, както и историческите събития по това време ще ни покаже защо именно Малахия казва това, което казва в 3:8 – 11!!! Така че да се цитира този пасаж и да се правят изводи от рода, че ако не си даваш десятъка ще си проклет (защото така пише), са неуместни и манипулативни. Поради тази причина имаме и изречение: „По – добре да имам 90% благословени, отколкото 100% проклети“ – това е чиста манипулация що се отнася до десятъка и то, проповядван от текста в Мал. 3 гл.!

Тези уточнения бяха необходими за да може детайлно да се разясни контекста на времето и причините, поради които пророк Малахия говори от името на Бога това, което казва в 3:8 – 11!

(Повече по въпроса с контекста на Малахия 3:8 – 11 и връзката с „Неемия“ вижте в моя блог – в темата „Във време на криза“ тук: <http://bg.netlog.com/rangelm/blog/&page=7>)

Още относно контекста на Малахия вижте „Въведение в Стария Завет“ на Глийсън Арчър, стр. 387, както и „Обзор на Стария Завет“ на Ървинг Дженсън, стр. 496, а също и „Библия“ с подзаглавие „Пълноценен живот в Святия Дух“ (Bulgarian Full Life Study Bible), стр. 1652,1653, където общия контекст с „Неемия“ е описан! В „Библия“ с подзаглавие „Пълноценен живот в Святия Дух“ (Bulgarian Full Life Study Bible) на стр. 1660,1661 се намира статия за десятъка, в която десятъка от Стария Завет **не се свързва** по никакъв начин с Новия Завет!

Последни щрихи

Историята за добрия самарянин, който помогна на бития и ограбен от разбойници човек, разказана от Исус в Лука 10:30 – 37, казва нещо интересно (ако можем „да четем между редовете“). Свещеника и левита не му помогнаха! А те по всяка вероятност са си давали десятъка според Закона – т.е. левита (Чис. 18:26 казва, че и левитът е трябвало да си дава десятък от десятъка, който получава от израилтяните, виж също Неем. 10:38,39) – все пак бяха свещеник и левит. Но не показаха милост – точно поради това Исус избличи фарисейте в Мат. 23:14,23 – фарисейте даваха десятък, но не показваха милост – дори напротив – ограбваха и угнетяваха сирачето и вдовицата!!!

И така, какъв е смисълът от даването на десятъците, когато сме затворили сърцата си за нуждите на нашите братя и харчим всички останали 90% за своите си егоистични капризи, наречени „нужди“?

По – лесно е да дадеш 10% от заплатата си, отколкото да си угоден на Бога – да показваш милост към братя, когато е в нужда, да се грижиш за тези, които наистина са в нужда.

Тук можеш да възразиш братко и сестро: „Да, ама какво общо има това с десятъка? Ние даваме десятък и се грижим за бедните“! Ти си знаеш дали е така! Аз просто отразявам реалната действителност...

На левитите не се е позволявало да запазват за себе си целия десятък (както вече споменах по – преди), а напротив – заповядано им е да представят принос от него, който представлява „десятък от десятъка” (Чис. 18:26) – този „десятък от десятъка” трябва да бъде „най-доброто от даровете” (ст. 29) и да се даде на свещениците (ст. 28; Неем. 10:38,39). Свещениците пък не са давали десятък. Сега ние сме свещеници според 1 Пет. 2:9, следователно трябва ли да даваме десятък? **Това е един разумен въпрос!**

Друга история. Един млад човек дойде при Исус и Го попита какво да направи за да има вечен живот (Мат. 19:16 – 24). Той несъмнено спазваше Закона – не убиваше, не крадеше, не прелюбодействаше, не лъжесвидетелстваше, почиташе родителите си, обичаше ближния си, а следователно, бихме предположили, че е давал и десятъка си, нали. Проблема беше, че сърцето му беше оковано от парите! Смятате ли, че Бог би ви осъдил ако не си давате десятъка, но пък имате милост и състрадание към нуждите на хората, или обратно – смятате ли, че Бог би одобрил и приел десятъците ви ако не ви е грижа за никого и харчите всичко останало (90-те %) за своите си егоистични потребности, които наричате „нужди”?!

Преди няколко месеца мой приятел каза: „Ние даваме десятъците си, сякаш за да измием ръцете си и да успокоим съвестта си, че вече сме си платили” (перифразирам по спомен). Това ли е смисълът на даването на десятък, дори и той да е новозаветно валиден? Нима заради такова отношение Исус не изобличи фарисейте: „Горко вам, книжници и фарисеи, лицемери, защото изпождате домовете на вдовиците, даже, когато за показ правите дълги молитви; затова ще приемете по-голямо осъждане... Горко вам книжници и фарисеи, лицемери! Защото давате десетък от гйозума, копъра и кимиона, а сте пренебрегнали по-важните неща на закона - правосъдието, милостта и верността, но тия трябва да правите, а ония да не пренебрегвате” (Мат. 23:14,23)?!

И така, как да оправдаем използването на термина „даване в църквата”? Какво значи да даваш в църквата? Хем казваме, че *ekklesia* (ἐκκλησία) са хората, обществото на вярващите, хем нашето даване е съсредоточено само (или поне в 99%) в т. нар. църковен дискус. Днес ние имаме толкова мероприятия, офиси, служения и програми, които се налага да поддържаме, че нашите дарения отиват (вероятно) за поддръжка на всичко това – единствения паралел, който можем да направим, за да оправдаем тази практика, е даването в Храма и събирането на дарения за поддръжка на Храма в Стария Завет.

Сега ние проповядваме и се опитваме да убедим вярващите, че църквата не е сградата, а са хората, но значителната част от нашите дарения отиват за поддръжка на сградата, а НЕ на *ekklesia*-та! Ако нашето даване е в църквата (*ekklesia* означава „събрание, общност” – дума, която превеждаме като „църква”, без обаче да разбираме за какво става въпрос и без дори да осъзнаваме, че влагаме различно значение в този термин от първоначалния), то тогава даването в църквата е даване за нуждите на *ekklesia*-та, т.е. на общността, на светиите. Лука в Деян. 2:44,45 и 4:32 – 35 казва:

„И всичките вярващи бяха заедно, и имаха всичко общо. И продаваха стоката и имота си, и разпределяха парите на всички, според нуждата на всекиго... А множеството на повярвалите имаше едно сърце и душа; и ни един от тях не казваше, че нещо от имота му е негово, но всичко им беше общо... Па и никой от тях не беше в лишение; защото всички, които бяха стопани на ниви или на къщи, продаваха ги, и донасяха цената на продаденото, и слагаха я при нозете на апостолите; и раздаваше се на всекиго според колкото имаше нужда ”

„Разпределяха според нуждите на всекиго” и „разделяше се на всекиго според колкото имаше нужда”, казва Лука за начина, по който са се разпределяли и изразходвали средствата. Казва още, че „вярващите имаха всичко общо”, и че „всичко им беше общо”, както и че „никой от тях не беше в лишение”! Не казвам, че това би трябвало да е и днешната практика – да продаваме имотите си и всичко да е общо – няма как да се случи, защото не живеем в комуна! Това, което казвам е, че се „разпределяше”, т.е. *ekklesia*-та усвояваше средствата. Наясно съм с факта, че след като се събирате някъде, то това „някъде” трябва да се поддържа, но когато поддръжката (т.е. сградата) е станала по – важна от светиите, тогава смятам, че това не е според Писанията!

И още един въпрос: „Кога започна регулярното даване на десятъци и защо”? По времето на Мойсей (и преди него) десятък не е даван (освен Авраам, но това е друга тема, която ще разгледаме по – късно). Всъщност десятък се е давал и преди Храма – за издръжка на левитите, които бяха пръснати по градовете, защото нямаха право на притежания. На левитите тогава не им е било позволено да работят или имат притежания, затова са получавали десятъци – вече уточнихме този въпрос. Сега (както и Павел в Деян. 20 гл. казва) ние

трябва да работим, а това важи дори и за т.нар. „платени служители”. Вярно, че служителите имат право на издръжка от църквата – това не се оспорва, но когато една църква има толкова дейности и служители, че трябва да плаща заплати за всички тях, тогава питам аз, това работа ли е или служение (границата може да е много тънка)? И с тази поддръжка и заплати ли се изчерпва изразходването и разпределянето на средствата?

И последен въпрос, който искам да поставя: „Как даваме десятък – от брутото или от чистата заплата? Например: ако моята брутна заплата е 1500 лв., то чисто аз ще получа около 1150 лв. (след удържките за данък и осигуровки) и то при положение, че работодателят ми ме осигурява на пълната заплата. Та на кои пари да дам десятък – едно е да дадеш 150 лв., а друго е да дадеш 115 лв., а да не говорим, че можеш да даваш и според фиша. Ако аз реално взимам 1500 лв., а ме осигуряват на 400 лв. например, то тогава десятъка ми ще е 40 лв. и все ще съм прав, нали? Аз не съм чул човек да дава от брутото – даване от чистата сума, която сме получили, а това е... кражба на Бога по аналогия от Мал. 3:8 – 11 (същия този текст, чрез който казваме, че крадем от Бога като не си даваме десятък)!. Всъщност ти си ги изкарал тези 1500 лв., само дето за твое улеснение фирмата ти е внесла данъците и осигуровките, а на теб ти е връчила с 350 лв. по – малко като чиста сума за получаване. Но тези 350 лв. са всъщност изкарани от теб – те са твой и следователно и на тях трябва да им дадеш десятък. Ами ако някой те „благослови” със 100 лв., даваш ли 10%, защото това ти е доход? Ами ако получиш премия в края на годината? Или намериш 20 лв. на улицата? Ами ако имаш нива и я продадеш ще дадеш ли 10% от стойността ѝ? Ами ако вземаш наем от имот, който си отдал за ползване от някой друг? Всичко това ти е доход! Обаче ние проповядваме и практикуваме нещата, както ни изнасят (и то половинчато и изкривено, а претендираме, че са според Писанието)...

В Новия Завет десятък няма (нека приемем тази изходна гледна точка). Ако кажем, че на църквата (общността) ѝ трябва да се издържа – ОК, но ако десятъка не е новозаветна практика и не се изисква повече, тогава налагането му по начин от рода, че ще си под проклятие ако не си даваш десятъка, е диктатура и измама, манипулация и изкривяване на Писанията! Да, църквата трябва да се издържа, но днес издръжката на сградата е значителна част от всички приходи! Наеми, ток, вода, заплати, бензин, GSM, телефони, разни офис оборудвания, които не интересуват никой, пердета, китари и лъскави амвони... Питали ли сте се някога кой живее от благовестието – проповедниците или „работникът”, както казва Писанието. Но все пак нека приемем, че проповедниците живеят от благовестието. Не мисля обаче, че всички останали длъжности са оправдани. Защото текста на Новия Завет каза, че се разпределяше между светиите, а сега разпределяме между различните „дупки, които трябва да закърпваме” и между „платените служители”. Тогава събираха дарение за цели църкви (цитирал съм вече тези няколко случая на стр. 7 и 8), а сега дори за един, който е в нужда ние не събираме дарение, а ако го правим, то е много рядко. Лука казва в Деяния, че „никой от тях не беше в лишение”, а днес тези в лишение са сред нас и ние дори не ги забелязваме (или не искаме да ги забележим?). На всичкото отгоре трябва да помним (според това, което вече казах), че това, което даваме и наричаме десятък, всъщност не е десятък, защото не даваме така както трябва, каквото трябва, където трябва. Десятъка е свързан с левитското служение и със земята, която Бог даде на Израел. Друг е въпроса за издръжката на обществото (т.е. на църквата). Ето защо аргумента, че десятъка е за издръжка на църквата (каквото и да значи това, т.е. каквото и значение и смисъл да влягаме в тези думи) е безпочвен и неаргументиран.

Днес църквата дава десятък, защото е толкова стисната, че не ѝ се дава повече – за ранните християни нещата бяха доста по – различни (Деян. 2 – 5 глави потвърждават това).

Нека помислим за момент – ако изведнъж всички вярващи спрат да дават десятъците си какво ще се случи? Системата ще рухне, нали? Това показва на какво се крепи църквата, която е по – скоро организация, отколкото организъм, защото ако е организъм, то даването или не даването на десятък нямаше да заплашва устоите ѝ.

Днес ние събираме десятък от пари - нещо, което ГОСПОД НИКОГА НЕ Е ЗАПОВЯДВАЛ - "приходите" не значи пари и в контекста на Писанията никога не са значили по отношение на даването на десятък, освен когато се е давало за/на бедните, сираците и вдовиците, или в другите два случая, които вече споменах. Пари като десятък са се изисквали само във втория и третия десятък, които ще разгледаме по – нататък (на стр. 76), но принципно десятък се е давал само от следните неща: 1) *посевите на земята*, 2) *плода на дърветата*, 3) *едрия добитък*, 4) *дребния добитък* и 5) *всичко, което се насе като добитък*.

Сега нека поговорим и за Яков – единия от двата довода, които се дават уж като доказателство, че десятъкът е валиден и за нас днес, тъй като е от преди Закона и Мойсей. Истината е, че Яков не плати десятък – просто излъга Бога, направи сделка с Него (това е мое мнение, базирано на факта, че Писанието мълчи по този въпрос – не се казва дали Яков е дал десятък на Бога според обещанието си, поради което смятам, че по – скоро не е, тъй като ако беше го дал, то по всяка вероятност Библията щеше да спомене за това, но аз не искам да правя доктрина от това и да спекулирам с текста)!

Задаваме и въпроса: „Къде Яков щеше да си даде десятъка”? В текста на Битие четем: „Тогава Яков се обрече и каза: Ако бъде Бог с мене и ме опази в това пътуване, по което отивам, и ми даде хляб да ям и дрехи да се облека, така щото да се завърна с мир в бащиния си дом, тогава Господ ще бъде мой Бог, и тоя камък, който изправих за стълб, ще бъде Божий дом; и от всичко, що ми дадеш, ще дам десетък на Тебе” (Бит. 28:20 – 22)

Това, което виждаме в този пасаж, не само не подкрепя учението, че патриарсите са имали задължението да дават десятък, но дори доказва обратното. Защо?

Защото виждаме, че Яков прави обрек или сделка с Бога. Като поставя условия, които, ако се изпълнят, той се задължава да даде десятък от всичко което Бог му даде. Ако той беше длъжен да дава десятък, как така ще поставя условия за да го даде? Отговора е че той **не** беше длъжен! И именно поради това имаше право да направи подобен доброволен обрек. Той поиска от Бога нещо, и се обрече да плаща данък, т.е. рента от 10% ако му се даде това, което поиска.

И ако Яков не беше длъжен това ясно доказва, че нито Авраам, нито Исаак са били длъжни, защото ако те биха били под изискването за десятъка, то и Яков като техен потомък и наследник би бил длъжен.

Изводите от този текст са следните:

- 1) Бог не поиска десятък от Яков
- 2) Вероятно Яков не го даде – в Писанието няма запис това да се е случило
- 3) Яков не беше длъжен да дава десятък на Бога

Нека погледнем какво казва текста! Вече казах, че даването на десятък е било обичайна практика не само за евреите и семейството на Авраам, но и в другите народи. Тук виждаме Яков да прави сделка с Бога, т.е. текста изобщо не показва Бог да е изискал десятък от Яков. Това е все едно днес ние да кажем: „Боже, ако Ти (еди – какво си) направиш за мен и ми дадеш това или онова, то аз ще Ти дам (в случая – десятък)...”.

Нека се върнем още назад в историята и да си припомним историята на Авраам и Мелхиседек. Авраам даде доброволно, без изобщо Мелхиседек да му иска десятък! Не се казва защо точно Авраам даде десятък, но ясно се разбира, че Бог не му заповядва, нито Мелхиседек му го поиска! Това беше доброволен акт – обичай, който дори другите народи практикуваха, както вече беше споменато по – преди!

На тези два довода ще се върнем по – подробно по – нататък.

„Десятъкът – за или против” на Джак Хелсър

Сега бих искал да продължа като представя на вашето внимание една статия, която лично аз намирам за най – стойностната и аргументирана по отношение казусът „Десятъци”. Това е статията:

„ДЕСЯТЪКЪТ - ЗА ИЛИ ПРОТИВ”

на ДЖАК ХЕЛСЪР

<http://topmount.hit.bg/tithe.html> - 1 част

Въпреки, че винаги съм се борил с десятъка, пак поклатих глава с възмущение, когато чух за един проповедник, чието събрание тихичко напуснало църквата по време на молитвата, която последвала дълга проповед за десятъка. Той казал "Амин", погледнал нагоре и възкликнал: "Половината църква я няма!". Аз се засмях и казах: "Сигурно са избягали поради убеждаването на Святия Дух".

Това, което Господ ми каза, ме изненада много: "Те избягаха поради грешно и контролирано от вина даване". "Какво!?" Слушал съм проповеди за десетъка повече от всяка друга тематика, освен може би за нуждата ни от Исус за вечен живот! След като изненадата премина, Господ поиска от мен да изучавам десетъка и даването. По време на това библейско изучаване, аз се молах за водителство и накрая стигнах до неизбежното заключение, че "десетъка" за модерната църква е като "обязването" за църквата по времето на Павел.

БЕЛЕЖКА: Нищо в тази статия не дава повод за спиране на даването, така както Господ ви води.

Стихът, който най-много се цитира в подкрепа на десетъка е от Стария Завет, в Мал. 3:8–10:

„Ще краде ли човек Бога? Вие обаче, Ме крадете. Обаче казвате: В какво Те крадем? В десетъците и в приносите. Вие сте наистина проклетни, защото вие, да! целият тоя народ, Ме крадете. Донесете всичките десетъци в хранилището, за да има храна в дома Ми, и опитайте Ме сега за това, казва Господ на Силите, дали не ще ви разкрия небесните отвори да излея благословение върху вас, тъй щото да не стига място за него”

Много проповедници съкращават тези стихове до простото "Донесете всички десетъци в хранилището" и винаги с подразбирането, че тяхната църква е хранилището. По повод това изучаване, Господ ми даде да се концентрирам върху този пасаж: "Донесете всичките десетъци в хранилището, за да има храна в дома Ми". Въз основа на този пасаж, аз изследвах следните въпроси: **1) Какво е десетъка? 2) За какво е десетъка? 3) Кое е хранилището?**

1) Какво е десетъка? Десетъкът е 10% от печалбата, установен в Лев. 27:30-33 като свят принос. Писанието определя десетъка като зърно или плодове, стада и ята. Десетъкът е храна! Десетъкът може да се види при овчар с 100 овце, който е благословен с раждането на 50 агнета през пролетта. Пет от тях трябва да бъдат принесени на Бога като десетък. Той е бил носен в Ерусалим като признателност за Божието снабдяване.

2) За какво е десетъка? Бог няма нужда от храна – Той не яде. Бог не желае нашите жертви и приноси (Пс. 40:6 и Ос. 6:6) – Той желае милост. Бог няма нужда да му даваме една десета от всичко – тъй като притежава всичко (Пс. 24:1 и Йов 41:116). Десетъкът беше използван за изхранване на левитите свещеници (и техните семейства), които служеха денонощно в храма пред Бога, от името на Божия народ (1 Лет. 9:33). Без този десетък, левитите е трябвало да изкарват сами прехраната си, което е щяло да ги отклони от тяхното служение пред Бога. Оттук се обяснява и Мал. 3:10 "...за да има храна в дома Ми". Неем. 13:10-13 отбелязва време, когато левитите свещеници не са получавали десетъци и изоставили ежедневните си отговорности в храма, за да работят и изхранват семействата си. Изразът "ограбване на Бога" в Мал. 3:8 всъщност означава ограбване на Бог от служение и поклонение, като се изостави грижата за Божиите свещеници от десетъците от храна. За разлика от другите израелски племена, на левийското племе не му било дадено да притежава земя, освен няколко града, в които да живеят. Бог беше тяхното наследство (Чис. 18:20-21). И така, останалите племена бяха задължени да снабдяват левитите с храна, тъй като те нямаха земя, на която да отглеждат своя собствена.

3) Кое е хранилището? 2 Летописи 31 ни учи, че хранилището е Храма в Ерусалим. Когато десетъкът беше възобновен под царуването на Езекия, царят даде заповед да се приготвят помещения в Храма, които да съхраняват десетъците. Явно зърнения десетък е изпълвал улиците и е пречел. Цар Езекия изградил хранилището за да облекчи тежък случай на претоварване в древния Ерусалим.

След като установи първичната цел на десетъка, Господ ми зададе още няколко въпроса:

Въпрос: "Какво се случи с хранилището (в храма)?" Отговор: Беше разрушено през 70 г. (заедно с Храма) и повече не беше съградено.

Въпрос: "Защо?" Отговор: Старозаветната система за изкупване на вината за грях е приключила. Новият Завет е в кръвта на Христос, който е последната и вечна жертва за грях.

Въпрос: "Къде е храма сега?" Отговор: 1 Кор. 6:19 казва, че НИЕ сме Храма на Святия Дух. Бог вече не обитава в каменни храмове, но в сърцата на своите деца чрез Святия Дух.

Въпрос: "Какво стана с левитите и свещениците?" Отговор: Левийското свещеничество вече не е необходимо, тъй като старозаветната система на приношения на животни в храма беше заменена от вечния завет на Христовата кръв.

Въпрос: "Кое е свещеничеството сега?" Отговор: 1 Пет. 2:5 и 9 казва, че тези, които са приели Исус като Господар и Спасител са свещеничеството.

Хайде, миряни, нека направим обрата. Обременяването на Тялото Христово с десетък изисква изопачавания и нови интерпретации на Писанието, като:

- 1) Десетъкът трябва да бъде внесен от старозаветния Мойсеев Закон в Новия Завет на благодат чрез Христова кръв.
- 2) Десетъкът трябва да бъде предефиниран от "ята, стада, плодове и зърно" в "пари" и често "време".
- 3) Хранилището трябва да бъде предефинирано от храма в Ерусалим, в местната църковна сграда.
- 4) Тялото Христово трябва да приеме ръкоположеното духовенство като новото свещеничество, и следователно да смени левийското свещеничество като правилния получател на десетъка.
- 5) Тялото Христово трябва да остави собственото си свещеничество и да вярва в понятието, че те са "мирянството". Десетъкът е бил въведен в Тялото Христово, използвайки две тактики на врага:

1. Сеейки вина и срам в Тялото Христово, цитирайки Мал. 3:8 "Ще краде ли човек Бога? Вие обаче, Ме крадете. Обаче думате: В какво Те крадем? В десетъците и в приносите." Кой посветен християнин иска да ограби Бога? Клопката да се сее вина, за да се изтръгнат пари от Тялото Христово, ограбва Тялото от радостта и благословието на даването според Божието водителство. Тази практика игнорира инструкциите на Павел към църквата в Коринт: "Всеки да дава според както е решил в сърцето си, без да се скъпи, и не от принуждение; защото Бог обича онзи, който дава на драго сърце." (2 Кор. 9:7)

2. Обвинявайки "мирянството" за финансовите трудности в Тялото Христово, като се казва, че Тялото няма да е благословено от Бога, докато не се дават десетъци. Често Мал. 3:10 се подчертава: "Опитайте Ме сега за това, казва Господ на Силите, дали не ще ви разкрия небесните отвори да излея благословение върху вас, тъй щото да не стига място за него." Така вярващите са предизвикани да дават своя десетък, с Божието обещание да ги благослови, ако правят така. Подобно даване не е поради любов към Бога, но от егоизъм. То съдържа награда за дела, което противоречи на Еф. 2:8-9, и напълно пренебрегва нашето положение като Божии синове чрез вяра в Христос (Гал. 3:26) и сънаследници в Христос (Рим. 8:17). Тази практика също така пренебрегва думите на Исус в Мат. 4:7 "Не изпитвай Господа своя Бог".

Апостолите не учеха езичниците да дават десетък

В Деян. 15:1-31 е записан спор за обрязването, който се е бил надигнал в църквата в Антиохия. Няколко фалшиви братя се опитали да изискат от нееврейските християни да се обрежат. Павел и Варнава остро се противопоставили на тези фалшиви братя и отишли до Ерусалим, за да дискутират тази тема с другите апостоли. В Ерусалим те докладвали за чудесата и обръщението измежду езичниците. Апостолите били изпълнени с радост за Божието дело там и се съгласили, че обрязването не е изискване за спасение. След събранието апостолите и старците в църквата в Ерусалим изпратили Павел и Варнава обратно в Антиохия с писмо към християните – езичници. Основният текст на писмото се намира в Деян. 15:28-29: „Защото се видя добре на Светия Дух и на нас да ви не налагаме никоя друга тегота, освен следните необходими неща: да се въздържате от ядене идоложертвено, кръв и удавено, също и от блудство; от които ако се пазите, добре ще ви бъде. Здравейте." Апостолите не желяеха да обременяват езичниците със старозаветните практики! Доказателство е тяхното писмо и фактът, че апостолите не им наложиха десетък.

Дойдете сега та да разискваме (Ис. 1:18)

Нека предположим, че Исус ни е заповядал да продължим да даваме десетък. Тогава би било подходящо да

даваме десетък за изхранване на свещеничеството, както е било предназначено отначало. Тогава кое е свещеничеството? Апостол Петър пише в 1 Пет. 2:5 и 9, че всеки вярващ е свещеник! Евр. 5-8 гл. също учи, че Исус е единственият свещеник, от когото имаме нужда. Въпреки това институционалната църква е взела назаем старозаветния модел на левийското свещеничество, и така установява едно ново свещеничество (ръкоположено духовенство), което е отделено от останалата част на Тялото Христово. Разделението между духовенството и така нареченото "мирянство" не е библейско (това е доктрина на николаитите, която Исус мрази – Откр. 2:6)! Всъщност Исус не е установил ръкоположено духовенство – Той избра рибари и митари да проповядват благовестието Му. Той също така не е установил и разделение в църквата си, Той желае единство (Йн. 17:20-23). Апостолите не установиха ръкоположено духовенство – те избраха мъже пълни със Святия Дух и мъдрост, за да служат на Тялото (Деян. 6:3; 1 Тим. 3 гл.). Това човешко разделение между "духовенство" и "мирянство" служи ефективно за отклоняване на даренията на Тялото Христово от хората, които те са предназначени да благословят. Даренията много често са използвани по начини, противоположни на Божията воля. Резултатът е бил глад и финансово обременяване за много вярващи, и цялото истинско свещеничество – Тялото Христово – не е било подготвено да изпълни Христовата заповед да проповядва благовестието на всички народи! Исус е Божието Слово в плът (Йн. 1:14). Той знаеше, че Мал. 3:10 казва "донесете всичките десетъци в хранилището", когато учеше богатия мъж да продаде всичко и да раздаде парите на бедните (Мат. 19:21). Представям си книжниците и фарисеите как са се сблъскали в думите на Исус, тъй като са имали навика да "изпождат домовете на вдовиците" (Лука 20:47), а притежанията на богатата биха били истинско пиршество за тях. В Мат. 25:31-46 в притчата за отделянето на овцете от козите Исус повтаря отново желанието да се помага на бедните, като Той ще награди онези, които нахранят гладните и облекат бедните. След като Исус съди за нас според нашата грижа за бедния и гладния и след като ни заповядва да проповядваме благата вест по целия свят, защо тогава повечето от нашето даване се използва за църковни сгради и заплати, само с един малък процент за бедните, за мисиите и евангелизаторство? Дали църквата не прави от нас кози, като не храни гладния и не облича бедния от даренията? Нека не чакаме да дойде Христовият съд, за да открием това!

Грехове на църквата срещу нуждаещия се

Господ се опитва да ме доведе до истината за даването от години. Няколко пъти той искаше от мен да взема това, което иначе бих пуснал в дискусия, и да го дам директно на някой в нужда. Аз обичам подобно даване! И все пак, когато няха конкретни инструкции от Господа, аз никога не подлагах под съмнение общата практика за даване на всичко в църквата, тъй като разчитах, че тя ще управлява добре даровете ми. И така беше до деня, когато Господ ме направи свидетел на злоупотреба, от която ми прилоша. В главния офис на църквата, която посещавах преди години, аз поправях един компютър в петък сутринта. Две чернокожи жени с 3 прекрасни малки дечица, облечени в най-официалните си дрешки, дойдоха за да поискат хранителни помощи. Трите ни бели секретарки от средната класа ги заляпаха продължително, докато най-накрая едната от тях нервно каза: "дяконът ни по благотворителността е в офиса само четвъртък следобяд – да ви уговорят ли среща с него за следващия четвъртък?" Една от жените умолително каза: "Не можем да чакаме седмица, храната ни трябва сега". Секретарката повтори предложението си и стомахът ми се преобърна. Бързо излязох и отидох с колата на около километър до един банкомат, но когато се върнах в църквата, разбрах, че жените с децата вече си бяха тръгнали с празни ръце. Персоналът не знаеше къде са отишли, а аз се върнах в колата и плаках. Чувствах се така, сякаш аз бях съгрешил, но Господ ми каза: "не ти се провали, сине, църквата се провали". След това отварящо очите преживяване Господ ми показа много други грехове на църквата срещу бедните, които направо ме поболяха. Една църква обмисляше да сложи климатична инсталация, за която няколко члена бяха дали \$ 35 000 долара, докато друг неин член беше в инвалидна количка, болна от множествена склероза и нямаше достатъчно пари да си купи храна в края на месеца, поради ниската държавна пенсия, която получаваше. Често ѝ се налагаше да избира между храна, лекарства и отопление през зимата. В продължение на месеци с жена ми ѝ давахме анонимно, и когато тя си отиде при Господа последната зима, тя беше в мир – този мир, който само делото на любовта може да донесе (1 Йн. 3:18; Як. 1:22). Тя беше освободена от финансовия стрес и благослови всички около нея с неугасима радост. И най-важното, тя ни научи за правилното даване.

(Това имам предвид и аз, когато споделих своите размисления до тук – факта, че реалните нужди на светиите са пренебрегвани – бел. на Рангел)

Съвсем скоро аз посетих една конференция, където домакинът прикани слушателите да дадат "дарение за бедните". Аз чух Господ да казва: "бедните са между вас" (Марк 14:7) и аз незабавно си помислих за една скъпа приятелка, която присъстваше там и изпитваше финансови затруднения, беше изгубила дори дома си. На следващия ден аз започнах едно писмо до домакина, пишейки: "Миналата вечер вие взехте дарение от бедните" (на английски авторът подчертава близкото изписване на думите **from** - от и **for** - за). Изпъшках като видях грешката си и тръгнах да късам листа от тетрадката, когато чух Господ да казва: "това не е грешка – миналата вечер дарението беше взето 'от' бедните".

Тогава Господ ми напомни притчата за овцете и козите, и по-специално Мат. 25:40, където се казва: "Понеже сте направили това на един от тия най-скромни Мои братя, на Мене сте го направили". Думите "тия мои братя" не ми бяха правили толкова голямо впечатление преди, а Господ ме доведе до разбирането, че нашето първо задължение към бедните е към бедните в Тялото Христово. Господ тогава ми напомни и Мат. 15:26, където Исус каза: "Не е прилично да се вземе хляба на децата и да се хвърли на кученцата".

Ранната църква е имала много по-добро разбиране на Христовото намерение за грижа към нуждаещите се в Тялото Христово, отколкото ние имаме днес. Доказателство за тяхната грижа можем да видим в Деян. 2:44-47 и Деян. 4:32-37, където Тялото Христово споделяше всичко, и чрез тяхното даване, те премахнаха бедността и задължността. Всъщност Деян. 4:34 казва: "Пък и никой от тях не беше в лишение"! Използване на даренията за нахранване на Тялото Христово беше нещо обикновено в Ранната църква. В Деян. 11:27-30, езическата църква в Антиохия събра дарение за вярващите в Юдея, които преживяваха време на глад. Можете ли да си представите днешна църква да събира дарение за конкурент от друг град? Как църквата стигна дотук?

Да даваме както Христос желае

Въпреки, че десетъкът не е изискване за Тялото Христово, ние все още сме инструктирани да даваме. Това, което се е променило от Стария Завет в Новия, е нашият мотив за даване. В Стария Завет даването беше задължително – една десета (десетък). В Новия Завет ние трябва да даваме с радост, така както сме водени да даваме (2 Кор. 9:7), а не по принуда. Нашето поведение относно даването трябва да е като на онази вдовица, която Исус оцени в Марк 12:41-44. Тя пусна две малки медни монети с много ниска стойност в съкровищницата. Това беше всичко, която тя имаше. Тя разбра, че Бог притежава всичко и искаше да даде всичко, което тя имаше с радост, така както Бог искаше от нея. Време е да инвестираме с радост във вечното, и по-специфично в Божиите деца, за изпълнение на делото на Царството (Мат. 6:19-21). Децата трябва да са нахранени, облечени и екипирани за занасяне на Христовата блага вест по целия свят и да приготвят Христовата Невяста за връщането на нейния Спасител. Представете си какво би станало ако възстановим даването според желанието на Исус. Със сигурност ще преоткрием същия изобилен и пълноценен живот като на Ранната църква!

По повод даването Йн. 8:36 изглежда доста странен стих за цитиране: "Прочее, ако Синът ви освободи, ще бъдете наистина свободни". Докато Исус ни освободи от проклятието на закона (Гал. 3:10-13), от греха и смъртта (Рим. 8:2), нашият провал в правилното даване държи църквата във финансово бреме и ѝ пречи да изпълни Христовото дело на земята. Колко Божии деца се провалят в достигането на пълния им потенциал като служители на евангелието поради липса на снабдяване? Чрез даване и споделяне ние екипираме църквата за служение, елиминирайки глада и бедността, и осъществявайки пълнотата и свободата ни в Христос.

Не може да продължаваме да злоупотребяваме с нашите дарения, използвайки ги за сгради, пасторски домове, конферентни центрове, многоцелеви сгради, климатици, луксозни скамейки, органи и подобни, всичко това скоро ще бъде забравено, докато Божиите деца ходят гладни, бедни и зле екипирани за служение на благата вест. Вместо това, като Авел, ние трябва да дадем нашите най-хубави дарове на истинската църква – хората – защото обичаме Бог и искаме да видим Божието дело извършено на земята. В заключение на моето изучаване Господ ме попита още един въпрос: „Коя сграда някога спечели човек за Христа”?

Помолете Господ да ви покаже какво да давате и на кого и помнете, че думите му: "Паси овцете ми" (Йн. 21:17 – на английски "Нахрани овцете ми") отиват много по-далече от пасторска проповед неделя сутрин. Думите му са духовни, но и буквални.

„ДЕСЯТЪКЪТ - ЗА ИЛИ ПРОТИВ”

ДЖАК ХЕЛСЪР

<http://topmount.hit.bg/tithe2.html> - 2 част

Скъпи братя и сестри в Христа,

Преди когато изпращах статии на Пам Кларк за да ги публикува в **Trumpet Wind Prophetic Bulletin**, обикновено получавах около 3-4 коментара и отговарях на всеки един от тях по отделно. Статията „Десятъкът – за или против” получи над 60 коментара един ден след публикацията и ми е трудно да отговоря на всяко едно от тях индивидуално. Читателите на бюлетина на Пам препращат статията на приятели, и сега получавам и втора вълна коментари. Повечето от тях са думи на насърчение и съгласие, други потвърждават, че Господ им е разкривал същите неща през последните месеци - като някои от тях са премълчавали истината. Някои казват, че статията най-накрая им е избистрила тематиката, а Святият Дух им е дал мир и свобода, за да дават както Господ ги води (Слава на Господа!).

Няколко скъпи братя и сестри са получили разрешение от Господа да посеят в собственото си служение, което е прекрасна идея. Аз не съм споменал това в статията си, но Господ ми даде да посея в моето служение на няколко пъти в миналото. В началото на 20-те ми години (сега съм на 45), аз участвах в християнска група и публично музикално служение. Ние използвахме част от даренията за да купим техника и за 4-5 години пяхме в 200 църкви, затвори, военни бази и училища в района на Сиатъл. Където и да отидехме, имахме голям успех и Господ ни благославяше. Имахме добре платени работи, така че каквото получавахме от концертите, го давахме на бедните, или го дарявахме на социалните кухни. По-наскоро Господ ни въведе със съпругата ми Керън в музикално служение, и ние купихме малка саунд система за нашите концерти. След като чух от една сестра, че е получила Божието благословение да посея в служението си в чуждестранни мисии, Господ говори на сърцето ми за нашето служение. Преди няколко години Господ ме призова чрез 1 Тим. 1:12 (там се казва: „Благодаря на Христа Исуса, нашия Господ, Който ми даде сила, че ме счете за верен и ме настани на службата”) и ни внуши на нас с жена ни да се преместим от северен Илинойс в района на Сиатъл. Направихме разходи по това преместване, но никога не бихме ги счели за разходи по служението, въпреки че Господ ни водеше да се преместим поради служение. Господ ми показа, че тези разходи наистина са разходи по служението, и че няма проблем да използваме парите, които обикновено даваме като дарение, за разходите по това преместване. Вашите отговори бяха истинско благословение за мен и се радвам да споделя един друг начин, в който Господ ме е освободил да давам така, както Той ме води. Слава на Него!

Господ ми напомни стиха „Весели се, тъй също, в Господа и Той ще ти даде попросеното от сърцето ти.” (Пс. 37:4). Чувствам в много от вашите коментари, че желанието на сърцето ви е за служение, но сте били възпирани от липса на средства, защото е трябвало да давате цялото си дарение на църквата, която посещавате. Направиха ми впечатление всички тези думи на служители в очакване – учители, служители на състраданието, на насърчението, мисионери... Вярвам, че Господ иска да ви насърча да направите тази стъпка на вяра – така както Той ви води, и да посееете със семето на парите в служението, в което Той има за вас (Еф. 2:10). Не е проблем да направите това. Отбележете обаче, че даването във вашето собствено служение, се облага с данъци, освен ако нямате организация с идеална цел. Ще ви спестя притеснението да питате Господа за това. Когато аз му се оплаках, че дарът, който искаше да направя, не беше освободен от данъци, Той ми отговори: “Е, и?! Мога да си го позволя!” (Ех, аз неверникът)

Някои от коментарите бяха на братя и сестри, които бяха в окови относно темата по десятъка. Годишите на слушане на лъжите за десятъка бяха ограбили радостта им от даването, тъй като те всячески се стремяха да се подчиняват на правилата, на които са били учени: “Трябва да давате 10% на църквата, иначе ограбвате Бога и Той няма да ви благослови”; Но това май е извън доходите ми... – “Искате ли благословение според даването ви?” Ох! Имаше веднъж един подобен отговор, който ме доведе до много трудене (ходатайствена молитва в сълзи). Това, което врагът беше направил на тази скъпа сестра, дълбоко ме опечали.

Искам да споделя накратко 2 писма, които повдигнаха 3 възражения към статията ми и адресираха конкретни точки на несъгласието си. Когато упражните свободата си да давате така, както Господ ви води, без съмнение ще чуете тези възражения и аз искам да споделя това, което Господ ми показа по въпроса. Той ми даде да

напиша статията, използвайки Мал. 3:8-10. Възраженията се отнасят за едни други стихове, които често се изопачават в подкрепа на десетъка.

Аргументът “Мелхиседек” (Бит. 14:18-20)

Авраам даде една “десета” (NIV) или „десятък” (KJV) на „Мелхиседек”, царят на Салим (Ерусалим), първосвещеник на Бога, в Бит. 14:18-20. Десетата/десятъкът беше даден от плячката от война, спечелена от Авраам срещу цар Ходологомор и съюзните му царе, след като те бяха пленили племенника му Лот със семейството му и собствеността му, народа от Содом и Гомор и имота им (Бит. 14:11-12). Човекът, който намери противоречие в статията за десетъка, сочи паралела между “Мелхиседек” – царят на Салим, който получи десета част от плячката на Авраам (Бит. 14:18-20) и Исус, който е първосвещеник по чина “Мелхиседек” (няколко пъти споменато в Евр. 5-7 гл.).

По-близък прочит на Евр. 7 гл. разкрива, че авторът НЕ пише в подкрепа на „десетата/десятъка”, въпреки че го споменава няколко пъти. По-скоро той сочи на Исус като нашия вечен първосвещеник, сравнявайки Исус с Мелхиседек, който е бил почетен от Авраам с доброволен десятък. За да помогне на еврейския народ да разбере Исус, авторът задава един риторичен въпрос: „ако Мелхиседек беше велик, въпреки че беше само човек, то колко по-велик е Исус, който възкръсна от мъртвите и живее вечно”. Авторът също така дискутира края на левитското свещеничество и ефекта на Христовата смърт върху практиките на Закона (Евр. 7:11-12, 18-19). Книгата обяснява, че Христос е финала и всевечната жертва, и че Той е нашият Първосвещеник пред Бога завинаги (Евр. 7:24) според чина на (като) Мелхиседек (Бит. 14:18-20, Евр. 7:11).

Една десета или всичко?

Авраам е живял близо до дъбовете на Амореца Мамврий (Бит. 14:13) в Хеврон (Бит. 13:18). Хеврон е на около 30 километра южно от Ерусалим. Книгата Битие казва, че Авраам преследвал Ходологомор на север „до Дан” (Бит. 14:14), който е на около 200 километра северно от Ерусалим. Следователно преследването на Авраам е продължило на около 230 километра от дома му в Хеврон. След победата му над Ходологомор, Мелхиседек е дошъл да се срещне с Авраам в Царевата долина (на изток от Ерусалим), когато той се връщал от Дан (Бит. 14:17-18, Евр. 7:1). Домът на Авраам бил на около 30 километра южно от Царевата долина. Въпреки че Авраам е носел домашните си принадлежности до Дан и обратно (около 360 километра), Авраам дал на Мелхиседек само от плячката, която носел от победата над Ходологомор (Евр. 7:2; 7:4). В такъв случай, всъщност Ходологомор е платил десетъка.

Огромно изопачаване на Писанието е да се извлича доживотен десятък от заплатите на Божиите синове – Църквата – след като оригиналният десятък е бил еднократно доброволен благодарствено дарение от Авраам на Мелхиседек, взето като плячка от враг! Срамно е да се третират Божиите синове като враг! Какво трябва да е отношението към Божиите деца? Спомнете си отговорът на Исус за храмовата такса. Исус попита Петър: „Какво мислиш, Симоне? Земните царе от кои събират данък или налог? От своите ли хора, или от чужденците?” Петър отговори: “От чужденците”. А Исус рече: “Като е тъй своите им са свободни” (Мат. 17:24-27).

Друг прост довод, който произтича от Бит. 14:18-20, е че Мелхиседек не поиска от Авраам десета от плячката. Как тогава служителите могат да четат Бит. 14:18-20 и да искат десятък, когато Мелхиседек не поиска такъв? Нека да видим какво всъщност се случи в Бит. 14:18-20. Мелхиседек дойде в Царевата долина за да ДАДЕ НА Авраам, а НЕ за да получи от Авраам! Той донесе хляб и вино за Авраам, те ядоха заедно и Мелхиседек произнесе прекрасно благословение за Авраам. Това е истинската картина на Исус, който казва: „Аз не дойдох да ми служат, но да служа, и да дам живота си откуп за мнозина!” (Мат. 20:28) Авраам явно беше толкова докоснат, че доброволен е дал една десета от плячката си на Мелхиседек. Защо ли никога не съм чувал някой служител да споменава това важно значение на този пасаж, посочвайки паралела между Мелхиседек сервиращ хляб и вино на Авраам и Исус, който предложи собствената си плът и кръв, така че да живеем в общение с нашия Отец завинаги (Йн. 6:33-63)? Не беше ли точно хляб и вино това, което Исус предложи на учениците на последната вечеря (Лука 22:17-20)? Бит. 14:18-20 е от пророческо значение – портрет на Новия Завет на благодат, който трябва да се прилага от последния Мелхиседек свещеник – Исус. Защо тогава толкова много служители взимат Бит. 14:18-20 и го обръщат в обвързващ закон над освободените Божии синове, след като е ясно, че това е прекрасно обещание за нашето вечно общение с Отец

чрез плътта и кръвта на Христа?

Груба неточност

Бит. 14:18-20 е било прилагано широко, за налагане на десятък на Църквата. Явните грешки са:

- пренася „военната плячка” (Бит. 14:14-16) в „заплати” или „време”
- пропуска факта, че „десетата/десятъка на Авраам към Мелхиседек беше доброволен, а НЕ задължителен
- приема, че Авраамовия десятък е бил продължителна практика, въпреки че е явно, че не е
- пренебрегва факта, че Мелхиседек не е искал десятък
- пренебрегва факта, че левитите са събирали десятък (Евр. 7:5)
- пренебрегва Евр. 9:9-10, който ясно заявява, че старият начин за дарове, жертви и дарения се е прилагал само до „времето на нов ред (преобразуване)”

Аргументът „Бог не се променя”

“Кажете ми вие, които желаете да бъдете под закона, не чувате ли що казва законът?” (Гал. 4:21) Беше направено възражение с изявлението „Бог не се променя”. Докато е вярно, че Бог не се променя, този аргумент е слаб относно десятъка. Ако подобен аргумент е основателна причина да пазим част от Закона – десятъка – тогава е и основателна причина да пазим ЦЕЛИЯ Закон (Гал. 5:3). Вижте очевидните последствия! Всеизгаряния и жертвоприношения на олтара на всяка църква! „Добре дошли в неделя на нашата сутрешна служба и барбекю!” Всяка църква със собствен зърнен силос, преса за грозде, пасища и обори за добитъка, които хората ще носят като десятък! Ще имаме нужда от много по-големи дискусии! О, и радостите, които ще имаме практикувайки обредната чистота – жените ще бъдат инструктирани да си стоят вкъщи и да не идват на църква една седмица в месеца (Лев. 12:2). Пасторите ще преглеждат обривите, а тийнейджърите ще си стоят вкъщи и няма да ходят на църква и на училище (Лев. 13)! Ами собствениците на погребални бюра?! Горките! Всеки път, когато се докоснат до мъртво тяло, ще са нечисти за седмица (Чис. 19:16)! И ако бизнесът му е оживен, не очаквайте подобен човек въобще да дойде на църква! О да, Господи, ние искаме Закона обратно! Не!

Аргументът за смърянето на законниците и фарисеите

Исус смърми законниците и фарисеите за тяхното педантично даване на „десета/десятък” от „джоджена, копъра и кимиона”, а пренебрегват по-важната материя на закона: „правосъдието, милостта и верността”. Исус каза: “тия трябва да правите, а ония да не пренебрегват” – Мат. 23:23. Още веднъж тук срещаме няколко проблема с използването на Писанието в подкрепа на десятъка за Тялото Христово:

– Прехвърлянето на „джоджена, копъра и кимиона” (храна) в „пари” и „време”

– Исус се обръщаше към законниците и фарисеите – които са евреи под Закона на Мойсей и са задължени да дават десятък. Исус НЕ се обръщаше към езичниците (нееврейците)

– Думите, които Исус използва за този грях са различни от тези, които Той използва за други грехове. Думите бяха слаби и в минало време, сякаш са от някой, който разбира, че Законът е щял да бъде заменен от Новия Завет в Христовата кръв: благодарта! В **Strong's** справка # **4160** за латинизираната дума „*poieo*” се казва, че е „по-малко категорична” от заповед – и затова е преведена „*ought to*” или „*should have*”. Може да се направи контраст на думите на Исус към законниците и фарисеите с думите му към жената, хваната в прелюбодейство: „Върви си и не съгрешавай вече” (Йн. 8:11). Тук думите му са категорични, подчертани и са в бъдеще време – защото има непрекъснатата заповед срещу прелюбодейството, за разлика от Закона, чието действие е прекратено при смъртта и възкресението на Христос.

Десятъкът – проклетие!?

Често си задавах един труден въпрос относно небесните отвори в Мал. 3:10, но винаги отказвах да си отговоря, защото отговорът явно правеше Бога лъжец! Най-накрая една близка приятелка ми зададе същия въпрос – и аз разбрах, че Бог искаше да дам искрен отговор. Тя попита: „Защо след като сме давали и давали

десятьк, не виждаме небесните отвори да се разкриват?” Незабавно чух Святият Дух да казва: „сеенето на лъжа не произвежда благословение”. Получих убеждението, че Мал. 3:10 не е лъжа сам по себе си, но по-скоро е бил обърнат в лъжа от служители, които го използват за да изтръгват десетък от тяхната конгрегация (събрание). По-късно същата вечер, докато размишлявах, Святият Дух ми внуши да чета Галатяни и Го чух да казва: „Исус плати десетъка за вас”. На следващата сутрин аз четях и препрочитах Галатяни. Накратко, Гал. 3:10 казва: „всички, които се облягат на дела, изисквани от закона, са под клетва (проклятие)...”. Гал. 5:3 казва, че ако следваме дори една част на Закона, сме задължени да изпълняваме целия Закон! Писанието продължава нататък, като в Гал. 4:24-26, 28-31 се казва, че следвайки Закона ставаме роби, а следвайки духа ставаме Божии синове. И така ефектът от даване на десетък, след като той идва от Закона, е да ни направи роби и да ни отведе отново под проклятието на Закона. Не е чудно тогава, защо не сме благословени, когато даваме десетък поради съгласие със Закона! Десетъкът е проклятие, защото десетъкът е Закон! Проповядвайки десетък, служителите проклинат църквата и доказват себе си да са фалшиви братя (Гал. 2:4; 5:8), като са в опасност от осъждане и наказание (Гал. 1:8,9; 5:10; 6:7,8).

Трябва ли да се учудваме тогава, че след години на даване на десетък, не виждаме разкриване на небесните отвори? Гал. 5:18 казва: “Ако се водите от Духа, не сте под Закон”. И тук трябва да попитаме: “Водени ли сме от Духа, освен за десетъка, когато се водим от Закона?” НЕ! Исус плати десетъка за нас, защото ние умряхме за Закона чрез Христос (Рим. 7:4; 8:2; 10:4, Гал. 3:13). Щом се опитаме да направим себе си праведни чрез възстановяване на практиката на която и да е част от Закона, ние оскърбяваме Христос, все едно казваме: “Жертвата на Исус не е била достатъчна за да плати всичко!” Щом погледнем на Христос освен като на съвършената и пълна жертва за нашите дългове – нашия грях – ние отричаме неговото пълно господство и отиваме под проклятието на Закона.

Нека ви обрисувам картината, която Отец нарисова за мен относно десетъка, както и за всеки друг закон на Стария Завет. АКО се изискваше от нас да се подчиняваме на част от Закона, след като Исус умря за да плати цената за нашия грях, то тогава Исус НЕ е платил всъщност цената за ЦЕЛИЯ грях. Ако имаше грях, който кръвта на Исус не е покрила, то съда щеше да изглежда така: „Исус прощава всичките ви покрити грехове – **НО ПОЧАКАЙ** – вие се осъждате на ПЪКЪЛ, защото смъртта му не покрива някои конкретно приложими закони...” Проповядвайки Исус и Закона означава, че или имаме нужда от втори принос за грях, който Исус не е платил, ИЛИ че ще бъдем осъдени на ПЪКЪЛА, защото не сме изпълнили законите, които не са покрити от кръвта на Исус. Изведнъж нашето „покритие” звучи като застрахователна полица с множество изключения с малък шрифт накрая!

Братя и сестри, няма изключения в кръвта на Исус! Той плати десетъка за нас!

Но аз се чувствам виновен – лична бележка

Всеки път, когато чувах някой служител да проповядва за десетъка, ми ставаше лошо – започваше да ми се гади. Години наред аз считах, че чувството на вина, което се надигаше в мен, беше причинено от убеждението на Святия Дух. Неизброими са случаите, когато аз отговарях на това чувство, като тежко преглъщах и давах всичките си пари – понякога дори и повече, като взимах кредит от картата си. Годините на слушане на посланията за десетък, в които служителите заробваха моето съгласие, като сееха вина и срам, ме бяха убедили че Бог беше Баща, който наказва, принуждава, внушава вина и срам на децата си с цел покорство! Аз просто не познавах чудесния Авва Отец, който ме обича толкова много, че даде всичко, за да възстанови нашите взаимоотношения и да подsigури моята вечност с Него. След години на вярване, че Бог използваше вина за да ускори моето подчинение на Закона, аз се молих за това. Авва Отец нежно каза: „Чувството, че ти е лошо, е Мой дар на разпознаване, служещ ти да посочи кое е лъжа”. Той винаги е бил там с мен, но аз не знаех Неговия език и не знаех достатъчно, че мога да го помоля да ме научи. А пастирите не ме научиха сам да слушам Отец. Сега аз знам, че съм Негов, че Той е мой, и че чувам Неговия глас. Ти също можеш (Йн. 10:14-16).

Последни думи

Относно Закона, трудно ли е да се разбере коя част от него не „се свърши” (Йн. 19:30)? Или какво ще кажете за: „Ако се водите от Духа, не сте под Закон” (Гал. 5:18)? Тук може да се направи само едно заключение:

Служители, които наблягат на десетъка, показват егоистичен интерес към нещо извън спасяването на души за Христа.

Моля ви, молете се Църквата да се освободи от лъжата за десетъка, от вината, манипулацията и страха, които държат Църквата в окови. Молете се църквата да бъде напълно свободна в Христа, молете за свобода на даване и за радостен и свободен живот, такъв какъвто Господ го е определил за нас. И накрая, моля ви молете се специално за тези, на които врагът е внушил лъжата за десетъка.

Ако тази и предишната статия за десетъка са ви благословили, сте свободни да ги прашате нататък на приятели. Нека Господ да благослови всеки един от вас с изобилие, когато давате така, както Той ви води. Бъдете свободни и останете свободни!

С любов в Христа, Джак

Смятам, че тази статия на Джак Хелсър казва на глас това, което мнозина **не смеят да признаят!**

Други статии за десетъка

Ще продължа с една статия на Деян Павлов, която може да намерите тук: <http://edinni.com/w/index.php> или тук: <http://tithe.hit.bg/> Намирам предисловието на тази статия за изключително! Намирам също така статията за обосноваване относно даването, защото ако и автора да твърди, че вече не сме длъжни да даваме десетък, то той недвусмислено казва, че трябва да даваме ако искаме да сме угодни на Бога. Мисля, че си заслужава човек да отдели половин час за да прочете това, което автора казва!

Десятъкът (Деян Павлов)

тук: <http://edinni.com/w/index.php> или <http://tithe.hit.bg/>

С този сайт и информацията, която публикувам тук, бих искал да ви предизвикам по отношение на една изключително важна тема от ежедневието ни живот: „Десятък“.

НО, преди всичко трябва да уточня нещо, за да няма след това неразбрали! Аз не искам да ставам причина за раздори, разцепления, разделения и т.н. Както е писано, "Някой уважава един ден повече от друг ден; а друг човек уважава всеки ден еднакво. Всеки да бъде напълно уверен в своя ум. Който пази деня, за Господа го пази; [а който не пази деня, за Господа го не пази]; който яде, за Господа яде, защото благодари на Бога; и който не яде, за Господа не яде, и благодари на Бога. (Римляни 14:5,6)" Писано е и още, "Но внимавайте да не би по някакъв начин тая ваша свобода да стане спънка на слабите... И поради твоето знание слабят погива, братът за когото е умрял Христос. А като съгрешавате така против братята, и наранявате слабата им съвест, вие съгрешавате против Христа, Затуй, ако това що ям съблазнява брата ми, аз няма да ям месо до века, за да не съблазня брата си. (1 Кор. 8:9,13)" Амин! на това Божие Слово.

Тъй като доктрината за десетъка не е от такава фундаментална важност, както да речем Божествеността на Исус Христос, то аз ви призовавам - нека свободата, за която се говори в тази статия, да не става препъни камък във взаимоотношения ни. Ако брата ти (който и да е той) настоява, че е задължително да се дава десетък, може би ще е по-добре ако му спестим освобождаващата истина за друг път, защото ако я чуе сега няма да има уши да я слуша, и в резултат ще се създадат настроения, противоречия, ще има причини за конфликти, а и без това в църквите си имаме достатъчно (Много добре казано – абсолютно съм съгласен с него по този въпрос – това е и отношението, с което пиша тази публикация – бел. на Рангел). Затова нека да търсим мира и единството, до колкото ни е възможно и зависи от нас, като помним, че по любовта и отношенията помежду ни света ще разбере дали сме Христови ученици. Освен това, настоятелно бих помолил читателя да има малко търпение и да прочете материала до края, тъй като в нашата тема (както и във всички други) има баланс между две положения, а трябва все пак една от тях да е изложена преди другата и, ако не се достигне до края, прибързано може да се отсъди, че съм отишъл в крайно и извратено тълкуване на Библейското Слово Божие.

Внимание! Целта на тази статия **не** е злепоставяне и заговор срещу даден човек или пък да се настроива който и да било срещу когото и да било. Единствената цел, която си поставям, е внасяне на яснота по конкретната тема, а всеки има правото, и също отговорността след това, да реши как да постъпва. И като имаме всичко това предвид, без да забравяме какво ни съветва Библията в горните два стиха (Рим. 14:5,6 и 1 Кор. 8:9,13), нека да я разгърнем и погледнем какво пише там за десетъка.

Темата за парите най-общо казано, и в частност за десетъка, е коментирана достатъчно широко в Божието Слово, за да ни се даде ясна Библейска светлина по този изключително важен и практичен въпрос, засягащ всекидневното ни ходене с Бога. На първо място е нужно да обясня кога започна Новозаветната диспенсация, т.е. от кой момент нататък можем да говорим за Новозаветно време, и до кой момент имаме съответно Старозаветно време.

Гал. 4:4 казва, "... а когато се изпълни времето, Бог изпрати Сина си, който се роди от жена, роди се и под закон, за да изкупи ония, които бяха под закон..." Виждаме, че Исус бе роден по времето, когато в сила беше още Стария Закон, т.е. Завет, и това беше Закона за жертвоприношенията, с една дума. Хората можеха да се приближават до Бога само с определен вид жертви и по определен начин. Все още свободата от "буквата на закона" не бе дошла. Кой ни донесе свободата от буквата на закона? Исус! Той ни освободи от закона, който беше даден, за да се разкрие и осъди греха. За по-конкретно разбиране по този въпрос можете да изследвате книгите Римляни и Евреи, както и 2 Коринтяни, Колосяни 2. Какво имам предвид? Ами това, че историята на Христос преди смъртта Му, описана в четирите евангелия, не се отнасят до времето на Новия Завет, макар че хората са ги включили в книгите, които са озаглавени като "Новия Завет на нашия Господ Исус Христос". Посланието на Новия Завет е категорично - няма премахване на Стария и идване на Новия Закон (Завет) преди да е дадена жертвата – виж Евреи 9:11-22, и най-вече стихове 15 – 20.

Накратко, за да твърдим, че имаме влязъл в сила Нов Завет (завещание), трябва да има смърт на завещателя и слава на Бога, че това стана реалност в мига, когато нашия Спасител, Исус от Назарет, доброволно предаде себе си в жертва жива, за да донесе спасение за света и със собствената си драгоценна кръв да подпечата Новият Завет с Бог Отец, според който ние чрез вяра придобиваме вход в таз благодат, единствено поради изкупителната жертва на Агнеца Божий. След смъртта Му завесата в храма се раздра (Лк. 23:45), за да покаже символично края на една дълга и тежка епоха в историята на човечеството – времето, когато Бог бе недостъпен за хората поради греха, освен чрез посредничеството на избрани свещеници и първосвещеници от племето на Левий (Евр. 8:3,4), които можеха да се приближават до Бога от името на обикновените хора ("миряните" от времето на Стария Завет). Спирам до тук с тази тема като отново подчертавам – след смъртта на Исус на кръста вече много неща не стоят по начина, по който бяха установени до тогава. За съжаление, част от Църквата на Господ Исус е възприела начин на служение според модела на юдейската религия, смесен с учението на Христос (т.е. хем вълка да е сит, хем и агнето да е цяло) и стои на кръстопътя между човешките заповеди и призива на Бога за отърсване от старите мехове. Разбирането за Новозаветното време и служение, т.е. от кой момент нататък настъпва Новия Завет, ще ни помогне също и да разберем много неща и по въпроса за същността на Църквата, за служенията и служителите в Църквата и пр. И така, какво значи с две думи Стария Завет? Това са ясни и конкретни забрани и закони. Новият Завет е свобода от всички тях. Т.е. не е нужно да изпълняваш Стария Закон, за да придобиеш достъп до Бога. Вече има един друг по-висш закон, закона на Свободата. Да, той пак е закон, но е закон на Свободата и той е изписан в сърцата на хората, а не върху камък, както беше със Стария Закон. Павел казва, че всичко му е разрешено вече, но не всичко обаче води до полза и назидание. Все пак всичко му е разрешено. И още, че ако някой си мисли, че това е позволение да живеем в грях, то той не е разбрал смисъла на Новия Завет. Павел казва, "Защото грехът няма да ви владее, понеже не сте под закон, а под благодат. Тогава какво? Да грешим ли, защото не сме под закон, а под благодат? Да не бъде! Да речем ли, че законът е грях? Да не бъде! Но напротив, не бих познал греха освен чрез закона, защото не бих познал, че пожеланието е грях, ако законът не беше казал: "Не пожелавай" ...Тъй щото законът е свет, и заповедта света, праведна и добра. Тогава, това ли, което е добро, стана смърт за мене? Да не бъде! Но грехът ми причинява смърт чрез това добро нещо, за да се показва, че е грях, тъй щото чрез заповедта, грехът да стане много грешен..." Така че не ви насърчавам да живеете в грях, само защото Стария Закон е заменен с Нов. В Новия Закон много от Старите заповеди намират своята нова форма и остават в сила. Но не и десетъка. Дали е сгрешил Бог, като е постановил това? Дали Той рискува хората Му да заживеят разпуснат живот? Възможно е, но само в свободата, идваща чрез Божията благодат, може да се изяви истинската любов. Бога е истински радостен само когато ти и аз доброволно изберем да живеем живот, угоден Нему. Единствено дявола не би ни дал никакъв шанс и избор, до колкото това може да зависи от него.

И така, разрешено е всичко, което не е изрично забранено, ако мога така да се изразя – Деян. 15:28,29.

Нека първо да си припомним, че Новият Завет говори твърде малко за темата 'десятьък' в сравнение с останалите начини за даване на пари и материално благославяне на братя и сестри. Всъщност, казано направо, липсва дори едно-единствено наставление, увещание, заповед или нещо такова, което дори да намеква, камо ли пък да ни призовава към даване на десятьък по какъвто и да е начин и на когото и да било.

Думата “десятьък” се споменава единствено в Евреи 7 глава (ще се спра на този пасаж малко по-нататък) и то в контекста виждаме, че се тълкува Битие 14 глава, където се описва как и защо Авраам даде десятьък на Мелхиседек. Това е всичко. Нито дума повече. Макар че в Новия Завет не е писано за десятьък, освен в Евреи 7 глава, много от посланията на апостолите говорят и поучават за даване и споделяне на материални блага с други братя и сестри. Всички знаем и сме чели 2 Коринтяни 8 и 9 глави, Филипияни 4 глава, Яков 2 глава, Галатяни 6 глава и пр. В Евангелията (които, както вече обясних, описват събития от Старозаветно време и първите четиридесет дни от Новия Завет, т.е. след смъртта и възкресението на Христос) Исус казва на група фарисеи изобличителни думи за лицемерието им при даването на десятьък и за това, че забравят милостта, а наблягат на закона (т.е. даването на десятьък в контекста на стиховете). Исус им казва още, че трябва да практикуват и двете, а не само едното (десятька). Виж Матей 23:23. Фарисеите се облягаха на даването на десятьък, като мислеха, че угаждат на Бога по този начин. Те търсеха праведност чрез делата на закона, едно от които бе даването на десятьък, и то десятьък от всичко придобито. Фарисеите почитаха Бога с десятька си, но сърцата им стояха далеч от Него. Посланието на Исус бе по скоро, "Възлюби Господа Твоя Бог с всичката си сила и цялото си сърце", т.е. дай сърцето си на Бога, защото парите ти ще са там, където е и сърцето. Наистина, в Матей 6:19-21 Исус ни призовава да не си събираме земни съкровища, а небесни. Но ако приемем, че под "съкровище" се разбира "пари", то повечето вярващи и всички църкви начело с лидерите си са виновни за това, че имат банкови сметки, където си събират парите, макар и за благочестиви цели. Забранено ли е да се притежава имот? Да се спестява? Да се събира храна за дългата зима? Не, разбира се. Исус ни предупреждава за опасността ако сме привързани към земните неща по начин, който ги прави да бъдат като идоли в сърцата ни. В Матей 6 глава Исус се е прицелил към слабото ни място - отношението на сърцата ни. Някой може да каже, “дай (инвестирай) парите си в църквата и сърцето ти ще бъде там (в църквата), защото парите ти са там.” Вярно е точно обратното. Ако сърцето ти е насочено към правилното място, то и парите ще го следват; но ако сърцето е пълно с гнили неща, то и парите се отиват за такива цели. Бог, както знаем, работи от вътре на вън, Той първо изчиства вътрешното и постепенно външното ще бъде изчистено. Важно е вътрешното състояние на нашите сърца. Точно по тая причина на друго място Исус нарича фарисеите, “варосани гробници.”

Чис. 18:20-24 и Втор. 14:27-29 обясняват за какво е бил назначен десятька по времето на Стария Завет – за изхранването на потомците на Левий, които Бог е решил да остави без наследство между братята им, за да Му служат; както и за подпомагане на чужденеца, сирачето и вдовицата, т.е. на тези, които са били без родина, без родители, без съпруг/а. Десятькът не е бил ограничен единствено до покриване на нуждите на служителите от онова време, но и за нуждите на другите хора. Същата идея е развита и в Новият Завет – 1 Тим. 5:9; Деян. 6:1, 11:29; Мат. 31:46; Як. 2:1-10 и т.н. Старовременният десятьък трябваше да се събира в т.нар. влагалище или по-ясно казано “склад, хранилище”, т.е. мястото, където се съхраняват и от където се разпределят десятьъците според словото във Втор. 14:27 – десятьъците от земята, от стадата, от плода на труда на хората – Лев. 27:30-32.

Мал. 3:6-10 като че ли е най-експлоатируваният пасаж от Библията, използван в подкрепа на твърдението, че днес Бог изисква десятьък от хората си. Там се казва, че Бог призовава: “Изпитайте ме, като дадете десятьъците си, и вижте какво ще направя аз в отговор на това.” По Старозаветно време хората трябваше да изпитат (проверят) Бога, като изпълнят това, което Той изисква от тях под страх от проклятие. Сега Бог изпитва нас, като ни дава свобода и сменя бремето на задължението, и иска да види дали щом се усетим свободни ще задържаме вече всичко за нас си или ще продължим да даваме и благославяме, с радостно сърце и не от принуждение. Бог ни проверява да види каква е истинската ни същност, дали сме правили нещата насила или от любов и вяра (1 Кор. 13:1-3). Според Стария Закон десятька трябваше да бъде даван от всеки вид приход. С други думи, ако искаме да сме коректни спрямо закона за десятьък, би трябвало да облагаме с десет процента не само финансовите си приходи, но и всякакви други видове благословения, като реколта от посеви, отгледани или получени от други хора плодове и зеленчуци, дрехи и т.н. Все пак, който иска да спазва закона, нека да пази целия закон, нали? Виж Гал. 5:3, където се говори за друго старозаветно

изискване – обрязването. Исус упрекна фарисеите, че са така стриктни и в най-малките детайли по даването на десетък, но пак забравят същността на закона – Мат. 23:23. За справка също можете да прочетете Втор. 14:22 и 2 Лет. 31:5.

Някои казват, че когато даваме, даваме на Бога, с други думи принасяме Му нашето дарение (десетък) като жертва. Добре, да видим според Божието Слово можем ли да дадем нещо на Създателя на живота, което сам Той да не ни е дал пръв? Нуждае ли се Богът от нещо, което да му дадем и без което Той не може да живее? Творецът на живота, Оня, който държи цялата Вселена в дланта на ръката си, Който с една дума разтърсва небе и земя, Всемогъщият Господ на Силите дали би имал нужда от нещо, дали е зависим от нашите десетъци и дарения? Отговорите са ясни. Наистина Малахия пророкува, че израилтяните са крадяли Бога като не са давали десетъците си в Божия тогавашен дом. "Тогавашен", защото вече нещата не стоят по Старозаветният начин, що се отнася до това кое и къде е Божият Дом. Всички знаем добре, че този дом не е сградата, където се събираме. Този дом сме ние, ако удържим до край първоначалната си увереност и дръзновение. Новият Завет е много ясен и категоричен, че ако преди Бог е обитавал в храм, сътворен от човешки ръце, то сега Божият избор за обиталище се е спрял върху човека – виж Деян. 17:24-28, Евр. 3:5,6. Има и много други места от Новозаветните писания, които бих помолил читателя сам да потърси и изследва, за да се убеди в достоверността на изложената истина от Божието Слово. Следователно ако някой се нуждае от десетъци и дарения, то това не е Бог, а хората (в Стария Завет това бяха свещениците в храма на първо място, както и други нуждаещи се хора). По времето на Стария Завет хората почитаха Господа, като даваха своите приноси според закона на хора – левитите в храма, в замяна на което имаха обещание за снабдяване на техните материални нужди (виж напр. Пр. 3:9). Ако си дал на хора (в нужда), все едно си дал на Исус, който се отъждествява със Своите братя и сестри, повярвалите в Неговото Име (според Мат. 25:34-46).

Искам да кажа, че, като изключим жертвоприношенията на животни за грях (всеизгаряне, което значи жертва пред Бога, предназначена да бъде изгорена), всички други дарения, доброволни или според изискването на Стария Закон, бяха предназначени за употреба от хора. Както всички знаем, а понякога дори го признаваме публично, Старозаветният начин на служение пред Бога е премахнат и прикован на кръста – в сила е влязъл Новият. Според него, Бог вече има право да изисква не 10 %, а 100% от каквото и да е – целия ум, цялата душа, цялото сърце, всичката ни сила, всичките ни пари, цялото ни време. Това беше и преди записано в Закона, но по скоро като крайната цел, към която Бог се стреми, а да обреже сърцата ни и да напише закона си на тях, вместо на камъни от пустинята. Това се нарича посвещение, но само когато Бог е поискал нещо от нас в някоя област от живота ни. Няма смисъл да се мъчим да Му даваме нещо, което Той не е искал от нас. За справка виж 1 Царе 15 глава, особено стих 22. Вече няма ограничения – можем да дадем колкото искаме в сърцата си – било то 5%, 10%, или 50%. Бедната вдовица даде в храма 100%, т.е. всичко, което имаше на стойност 2 лепти, сума повече от скромна, но за жената това беше твърде много. Важното е какво си решил в сърцето си – 2 Кор. 9 глава.

Шокираща може да бъде новината, че ако някой не дава десетък, той няма да бъде проклет от Закона. Защо ли? Защото Христос понесе проклетията от неспазването на Закона. Е какво, да грешим ли след като сме свободни от Закона?? Да не бъде, ще отговоря като Павел апостола. Защото Новия закон е по-висш от Стария и ако нямаше нужда от Нов, тогава не би се наложило премахването на Стария (Евреи 7:18,19; 8:7). Законът бе даден за да ни доведе до Христос, а Христос бе предаден на смърт на кръст, за да бъдем изкупени от проклетията на Закона – Гал. 3:24; 4:5. Проклетие би могло да дойде, ако е нарушен друг принцип, като идолопоклонство, проповядване на фалшиво евангелие (Гал. 1:9) и т.н., но не и от неспазване на нещо, което на никой от човеците не е дадено да спазва. Някой ще каже, "нали Исус дойде да изпълни Закона, а не да го разруши?" Да, така е! Амин! Исус изпълни Закона съвършено, слава да бъде на Бога за това! Исус направи това вместо теб и мен, защото ние не можехме да изпълним всички изисквания на Закона и затова заслужавахме справедливата присъда. Той изпълни и пророчествата в Закона и Пророците, предсказващи Неговото идване в плът, т.е. момента, в който сянката премина в реалност - виж Кол. 2:16,17. Исус изпълни Закона, който фарисеи и законоучители спазваха с фанатично усърдие. Не само го изпълни, но и добави още нещо към него. Аз и ти може и да нямаме право да добавяме към Словото Божие, но Исус сам е Словото Божие, Той е Словото на Живот, Той е Господар на съботата, а не обратното. Затова Той има право да добави още нещо. Виж Мат. 5 глава: "Чули сте че било казано: "Не убивай...", но Аз ви казвам..."; "Чули сте, че било казано: "Не прелюбодействай", но Аз ви казвам ... " и т.н. Шест пъти Исус казва: "Но аз ви казвам..." и дава нови, конкретни, по-висши форми на някои от Старите закони. А има и още една негова заповед, която Той нарича "нова заповед" за учениците си и тя е да се обичат един друг, така както Той ги е възлюбил.

Исус бе съвършен и непорочен според Закона, и като такъв можеше да стане Изкупителната Жертва, Съвършения Принос за греха на хората, Умилостивителната Жертва, която бе необходима точно според Закона, защото без проливане на кръв няма прошка (Евр. 9:22) Така че ако Исус изпълни Закона, то не е за да правим и ние същото, защото това е просто невъзможно за човека. Това всъщност е и евангелието – благата вест, че Исус извърши това, което за нас беше невъзможно, и се остави да бъде предаден на смърт на кръста, като понесе нашето наказание върху собственото си тяло, за да бъде покрит греха ни с Неговата скъпоценна кръв и всеки, който повярва, да получи Божията прошка, спасение и вечен живот. Затова Исус изпълни закона, а не го разруши. Всъщност, с кръвта си Исус подпечата отмяната на Стария Закон (Завет) и влизането в сила на Новия Завет.

От друга страна би било лош знак, ако някой задържа всичко от имота си само за себе си и нехае за нуждите на брата и сестрата. Това не е Христовата природа. Има закон, че каквото посееш, такова и ще да пожънеш – Гал. 6:7,8. Искам да кажа, че вече не сме длъжни да даваме каквото и да е, на когото и да било. Обаче Христовата любов и характер могат да ни “принуждават”, т.е. да ни подтикват да вършим добри дела, за които и сме били създадени и определени още преди създаването на световите. Подтиква ни Закона на Свободата, който е изписан на сърцата на ония, новородени от Божия Дух и постоянно търсеци да угаждат на Бога. Какво би означавало ако някой спре да споделя финансовите си благословения, след като разбере, че не е длъжен да го прави? Това значи, че дотогава той го е правил насила, от принуждение, без правилни мотиви, без убеждение и вяра. Всичко това е сено и слама, и няма стойност за вечността. Свободата ни дава възможност да бъдем такива, каквито сме наистина. Тя ни прави свободни. Свободни да бъдем себе си. Свободни от праведните, но въпреки това безсилни да ни помогнат, изисквания на Стария Закон.

Ето един често използван (волно или неволно) прием за скланяне на вярващия да развърже кесията си с десетъци. Казва се, че ако не си платиш десетъка, това е сигурен признак, че не обичаш Бога, защото ако Го обичаш, то ще Му даваш десетата част. След внимателен размисъл върху изложено на тези страници, всяко чувство на вина, за това че не давам на Бога (разбирай на църквата) десетък и че не Го обичам истински, ще се изпари, защото то няма никакво Библейско основание. Вече разбрахме, че не дължим десетък никому, нито на Бог, нито на църква, т.е. това не може да бъде белег за определяне на посвещението ни към Бога. Просто е.

Друг призив, който може да бъде чул - понеже Новият Завет е по-висш и по-превъзходен от Стария, затова би трябвало десетъка на един истински християнин да е не десет процента, а много повече, тъй като вече границата от 10 % е премахната и летвата е вдигната на по-висок процент. Това би било обаче още един закон, подобен на предишния. Слабостите на такъв довод в подкрепа на доктрината за десетък са повече от очевидни - Новия Закон няма нищо общо с ежемесечно редовно даване на "данък" десетък, било то и по-висок процент, освен и единствено по доброволното желание на самия вярващ, който би пожелал да бъде посветен на дадена местна църква и да подпомага редовно с пари нейното служение и дори съществуване. Новият Закон е закон на свободата, както казах в горния параграф. **Не може да се посочват конкретни суми или проценти – това може да са 20 стотинки, или 100% от парите ни, дори и от спестяванията ни, според както Бог може да ни подтиква.** Нека не забравяме, че всичко в крайна сметка принадлежи на Бога и няма нищо, което да отнесем заедно с нас в гроба, и което ние самите да сме внесли в света. **Според Исус даването на десетък може да бъде точно толкова признак на лицемерно сърце, колкото и всеки друг грях – вж. Лука 18:12.** Освен това Той каза че показването на милост към ближния, родители и т.н. е дело, стоящо над Закона – Мат. 12:1-14; 23:23; Лука 13:10-17. Няма да коментирам тези случаи, но ще те помоля, драги читателю, братко и сестро в Христа, сам/а да размислиш в Библия в ръка и с молитва в Духа и нека сам Бог да ти обясни всичко това. Марк 7:8-13 показва как Исус порица фарисеите за това, че заради Закона пренебрегвали човешкия си дълг да помагат на своите родители. Те имали обречени на Бога дарения, с които обаче са можели да благословят собствените си родители и все пак са ги лишавали от тази подкрепа заради старанието им да изпълнят Закона, според който обреците трябва да се спазват. Така е, дадената дума пред Бога (и човека) трябва да се изпълни. (Отварям една скоба – горния пасаж от Мар. 7 гл. гласи: „Но вие казвате: Ако рече човек на баща си или на майка си: Това мое имане, с което би могъл да си помогнеш, е курбан сиреч, подарено Богу, това прави разлика; вие не го оставяте вече да стори нищо за баща си или за майка си. И тъй, осуетявате Божието слово заради вашето предание, което сте предали и вършите много такива неща подобни на това” (ст. 11 – 13) – това е което правим и ние – закоравяваме сърцата си за нуждите на тези около нас поради причина, че сме си дали десетъка и разбира се, вече нямаме възможност да отделим повече. Пасажът не говори за десетък, но принципа е същия, ето защо Исус изобличи фарисеите за това, че давайки десетък от

това, което дори Бог не е поискал и заповядал, в същото време те „изпояждат домовете на вдовиците” – бел. на Рангел). И в крайна сметка, какво го ползва самият Бог ако му жертваш някаква сума, от която и без това Той няма ни най-малка необходимост?? Не каза ли Исус, “ако сторите добро на едного от тия най-малките и презрени, все едно на Мен сте го сторили” (Мат. 25:34-36)?? Виждаме, че има нещо, което стои над Стария Закон дори още по времето, когато той бе все още валиден. Разгледайте внимателно Матей 12:1-8 и нека сам Бог ви говори за това защо Исус е Господаря на съботата (т.е на Закона).

Отделих място, за да нахвърля материал за размисъл върху въпроса за разликата между Новия и Стария Завет и далеч не сме изчерпали всичко, което може да се каже. Разбрахме, че десятъка е постановен в Закона на Мойсей и важи за времето, когато този Закон беше все още в сила. Нарушаването на изискванията на Стария Закон при наличието на Нов Закон, няма да ни сложи под проклятие. Ние сме свободни от проклетията на Стария Закон. От друга страна обаче, трябва да сме нащрек да не влезе дух на стиснатост поради това, че не сме длъжни да даваме. Напротив! Давайте, и ще ви се дава, добра мярка... Всеки нека прави съучастник в богатата си (не значи само и основно пари – бел. на Рангел) този, който го поучава в Божието Слово. Новият Завет говори много за споделяне на материални блага и аз в никакъв случай не поощрявам отношение на егоизъм и скъперничество. И въпреки това всеки нека да дава както е решил в сърцето си, без принуждение, според както Бог го е благословил и според мярката си на вяра. (Отново отварям скоба – това, което автора казва в последните няколко изречения е есенцията на новозаветното даване и аз самият съм на същото мнение – тази публикация не е за това да спрем да даваме, а показва манипулацията и злоупотребата с учението за десятък. Даването е нещото, което до голяма степен ни определя що за християни сме, защото ако Йоан каза, че дори живота си би трябвало да дадем за братята (според 1 Йн. 3:16), то колко повече материалните блага, които не винаги и не във всички случаи са само пари. А как да дадем живота си за братята, ако не можем да се грижим за физическите и материални нужди един на друг? – бел. на Рангел)

Искам да разгледаме два пасажа от Божието Слово, където се споменава десятъка. Това са Битие 14:17-20 и единственото място в Новия Завет, където тази дума се споменава - Евреи 7:1-10 (и цялата 7 гл. в контекст).

Евреи 7 глава говори за превъзходството на Мелхиседековия чин (вид) първосвещенство. Виждаме, че Мелхиседек е описан като преобраз на Исус и служението на Исус – ст. 1-3, а Авраам – като представител на служението на Левий. Авраам дава десятък на Мелхиседек доброволно, за да признае превъзходството на служението на Мелхиседек над това на Левий, който щеше да дойде след няколко поколения. Можем да кажем, че Авраам дава десятъка на Исус. Безспорно, по-долния се благославя от по-горния, както и става – Авраам е благословен от Мелхиседек, т.е. Авраам и потомците му признават чрез даването на десятък, че има Един по-горен от тях, че има Служение и Служител, които ги превъзхождат. Ст. 11,12 – Бог вижда нуждата от промяна на свещенството, а с това и на закона. Авраам (т.е. закона в лицето на потомството на Авраам) призна, че Мелхиседек е по-велик, т.е. Исус е по-велик от Закона. Десятъкът е символ на изискването на закона за жертви, но те не са достатъчни пред Бога. Исус е съвършената жертва. Той е Господарят на съботата и на закона за съботата. Ст. 9 – Левий е под Мелхиседек, т.е. закона (с неговите 10 процента) стои под Исус. Целият смисъл на Евреи 7 глава е в това, че винаги е имало един по-съвършен път и служение, според Мелхиседековия пример и че Исус е този истински Първосвещеник, който Бог издига и който стои над служението на Левий като ни дава една по-добра надежда, чрез която да се приближаваме до Бога – ст. 19. Евреи 7 глава обяснява това, което се е случило в Битие 14 глава и това е всичко. Въобще не става въпрос за подновяване на закона за даване на десятък. Какъв смисъл би имало, ако Бог е решил в определен момент да сложи край на старото (според Евр.7:11-12), после пак да се връща към него. Та нали думата Му на две не става и щом е приковал на кръста Закона и всичките му претенции (Кол.2:14), то десятъка, който е част от Стария закон, също е там на кръста. Давам тук в общи линии смисъла на главата и те моля, братко и сестро, да я изучиш внимателно в нейния контекст, защото всъщност тя е съвсем проста и ясна. Бог нека ни помогне и снемем покривалото, което ни пречи да я разберем, Амин! И така, макар и да не сме задължени вече, всеки може да дава десятък - но само на свободна воля, ако така е решил в сърцето си. Дори и да не го прави, няма да си навлече проклетия, защото, както споменах по-горе, Исус понесе вместо нас проклятието от неспазването на праведните, но безсилни да ни спасят, заповеди на Стария Закон.

На завършване е изключително важно пак да кажа, че в никакъв случай не може да бъде оправдание за християнина да задържа своите блага само за себе си. До колкото познавам българина, той обикновено търси как да изклинчи и да се скатае, за съжаление, когато се отнася за участието му в колективни начинания. А Църквата е колективно начинание на Христос, в нея няма “самотни войни”, няма “вълци единаци.” Затова,

братя българи, нека дадем място на Христовата природа и да не допускаме егоизъм, стиснатост и гордост да ни владеят. Казвам това, защото сега можеш и трябва доброволно сам да решаваш къде, какво и колко да даваш, пък било то десятък, дарение или както и да го наричаме. А това е на само наше право, но и отговорност. Със сигурност има случаи, когато Бог директно ще ни говори за даване на конкретни неща (пари, предмети) по конкретен начин, но обикновено решението си остава наше право, така е решил Бог. Чували сме тази поговорка, “Насила хубост не става.” Мисля, че тя има Библейско покритие. Бог не принуждава насилно никой от нас за каквото и да е. Истинска стойност имат делата ни, само когато те са дела на вяра и убеждение, а не по принуда. Знаете ли, спомням си случаи, когато съм присъствал на събрания и съм се поучавал в Божието Слово и Бог е бил там съвсем реално и осезаемо, за да помаже Словото Си. В такива случаи няма нужда да се убеждават хората, за да бъдат мотивирани да дадат нещо. Когато се поучавах в Словото на Бога и помазанието Му е там, можеш да даваш с лекота, без да размисляш твърде много, защото Словото и помазанието Му са заредени с вяра. Нямам предвид да бъдеш емоционално мотивиран за дарение, а мотивиран от вяра.

Разбира се, има случаи, когато Бог може дори да ни спре да дадем, защото Той може да има причини за това – например, може другия да иска да ни измами и злоупотреби с желанието ни да помагаме; или Бог може би да иска по друг начин да снабди конкретната нужда, а не с нашето дарение. Нека сега пък да не се втурваме да раздаваме имота си, само защото Исус е казал на богатия младеж да раздаде неговия. Ключът е да сме внимателни първо към водителството на сърцето си и после към евентуални корекции от Бог – да ни спре, да промени това, което искаме да дадем и др. Нека не се чувстваме виновни, ако в някоя ситуация нямаме мотивация в сърцето си да дадем, защото в крайна сметка даването ни без вяра и любов е безполезно. Но и нека да не затваряме сърцата си към братята и сестрите, които се нуждаят от помощта ни. Разбирате ли, има баланс в цялото това нещо. Сигурно ще правим грешки в даването си – ще даваме там, където не трябва или пък няма да дадем там, където би трябвало, но нека се доверим на Бог да ни учи и помага в желанието ни да благославяме финансово или материално, Амин! Ако искаш да даваш десятък (или да пазиш деня), прави го, но с вяра и убеждение, ако ли пък не пазиш деня – пак го прави от вяра и убеждение, а не поради страх от недостиг на финанси, който може да дойде ако отделяш десятъка си.

Същността на всичко казано до тук е, че вече не си длъжен да даваш десятък, но пък си свободен да го правиш, ако имаш лично желание и твърдо убеждение в това. И в двата случая остава една Божия заръка - “по-блажено е да даваш, от колкото да вземаш.” Писано е: “Дай, и ще ти се дава...” “Колко? Пет процента или петдесет? Десятък? Не. Давай колкото можеш повече, няма нужда да мериш и броиш процентите и да цедиш комара. Давай с радостно сърце, не от принуждение (принудата на спазването на закона, принудата на църквата и пастора, който иска да даваме, принудата на хорския срам и др.) Святият Дух е щедър, даващ, такава му е природата. Бог самият е такъв. Той даде Сина си на смърт заради затъналото в грях човечество, вместо справедливо да го осъди. Идеята за десятъка е залегнала много здраво в основата на сегашната църква, защото без него тя е “загинала геройски.” **Говорим за това, че църквата (човешката, а не Божията) днес е ужасно зависима за самото си съществуване от десятъците на членовете си и затова по необходимост се налага да се проповядва Старозаветния Закон по отношение на десятъка** (Това е самата истина, ако и да я прикриваме – бел. на Рангел). Налага се, по простата причина, че самата Църква до някаква степен следва Старозаветен модел на служение и живот. Десятъка е едно типично Старозаветно изискване и въпреки че то бе приковано на кръста преди 2000 години, за да бъдем освободени от проклятието на неизпълнението на Закона, то все още се проповядва като изискване на Новия Завет, макар че всъщност двете неща (Нов Завет и Стар Закон) взаимно се изключват. Старият Завет (закон, пророци и др.) без всякакво съмнение има своето неотменимо място в цялото Божие Слово, защото в него е скрит Новия Завет, който щеше да бъде даден след време. Старият Завет е сянка и преобраз на Новия – виж Евреи 8:5, 10:1, Гал. 4:21-24. Ако не сме научени и възпитани да даваме с радостно сърце, всеки според както е решил в сърцето си, то даването е от закон и не принася плод за Царството. Принудата никога не е решение на проблема. Ако даването ни не става от вяра, любов и състрадание, то тогава то е грях, както казва Словото. Само че едва ли някой пастор ще проповядва такава неща, защото тогава рискува рязък спад в приходите на църковния си бюджет. За съжаление днешната църква се крепи във вида който има сега, освен на спонсорите от Америка, главно на приходите от миряните и съществува риска, че ако постъпленията намалят или хората престанат да дават по начина, по който се очаква и изисква от тях, то църквата (такава, каквато я познаваме) може да престане да съществува. Причината е, че тя е организирана и създадена от хора и структурирана, за да дава работа на определен кръг хора, “фултайм служители на пълно работно време” (от англ. ез. **full-time**, което в случая значи „на пълно работно време”, т.е. „платен служител” – бел. на Рангел).

Разбира се в никакъв случай не твърдя, че е непременно грях да бъдеш “фултайм” служител, т.е. да се получава заплата от група християни за извършен труд, но **реален** труд на Божията нива (1 Кор. 9:14). При все че в лицето на Павел апостола виждаме друг пример. Той ако и да имаше право да взема заплата, пак обикновено не се възползваше от това си право, но предпочиташе да дава личен пример като работеше с ръцете си (Деян. 20:33-35), защото по-блажено е да се дава, от колкото да се взема.

Не че е непременно лошо някой да получава заплата за труда си като пастор или нещо подобно, не! Според Божието Слово всеки труд заслужава заплатата си и определено не е грях проповедник да живее от Евангелието. Не ме разбирате погрешно. Божието Слово е категорично, че е Богоугодно да се дават помощи на светиите, както подчертавам по-горе. Ако ти не си се научил и не практикуваш даване, според както си решил в сърцето си, без да се скъпиш и не от принуждение, то тогава нещо не е наред. Много важно нещо – ако след като човек разбере, че вече не е длъжен да дава, нито десятък, нито каквото и да било, и след това спре да дава, това означава, че досега е давал по принуда, не драговолно и в противоречие на Словото от 2 Коринтяни 8 и 9 гл. Но ако продължиш да даваш и да благославяш братята и сестрите според както Бог теб е благословил, тогава ти правиш това с решение на собствената си воля и това е което Бог приема, а не даването по принуда. Когато заповедта се отмени, тогава лъсва истинското вътрешно състояние, за да може то да бъде поправено. Затова Бог иска да възстанови по Свой образ и подобие първо вътрешното състояние на човека. Завършвам с обобщение на отговорите за това как да даваме, на кого и колко:

1) “Как?” – с радостно сърце и не от принуждение;

2) “На кого?” – на братя и сестрата, сирачето и вдовицата, които са в истинска нужда – Пр. 3:27 (не говорим тук за мързеливеца и тоя с бедняшки и просешки манталитет, който винаги търси по-богатите от него, например, американци, за да ги предизвиква да му дадат нещо); както и на оня, който те учи на Божието Слово (Гал. 6:6), като не е задължително това да бъде единствено човека, който се нарича “пастор” в дадена църква. Божието поучително Слово може свободно да тече през всеки един от нас в различни ситуации, да!, дори и през теб!

3) “Колко?” – според успеха на делата ни, както Бог ни е благословил.

Следващата статия, от начина, по който е написана и с тона, който лъха от нея (позволих си да редактирам тези места, които отразяват този негативен тон в изказа) явно личи, че е дело на православен християнин, което пък не я прави по – малко аргументирана. Смятам, че доводите, представени в нея по отношение на Авраам, Мелхиседек и Яков, както и по отношение текста от Малахия, заслужават внимание.

ДесятъкЪТ (Eureth)

тук: <http://edinni.com/w/index.php>

Тази статия *не* се занимава с **волни дарения** за цели, в които Бог благоволява, както например пише, че последователите на Божия Син в Коринт, без някой да ги принуждава, нито бивайки задължени от някаква законодателно-наказателна система, като Мойсеевия Закон, решили да подпомогнат гладуващите си братя в Йерусалим. Тези волни пожертвувания са били събрани *само за тази определена цел* и дори хора избрани от братята в Коринт са поканени да станат свидетели на предаването на тази тяхна милост на техните братя в Йерусалим. Но да се върнем сега на „десятъкЪТ“, който съвсем не е волно дарение за цели, в които Бог благоволява.

Твърденията

Едва ли на някой от т.нар. "протестантски" среди не му се е налагало да отговаря на зададения му въпрос: "**Ти даваш ли си десятъкЪТ?**". Какво всъщност е това "десятъкЪТ"? Има учение, разпространено основно сред т.нар. "протестантски" среди, което най-общо казано гласи, че всеки от вярващите в Исус членове на дадена църква е задължен (уж от Бога), под заплахата от наказание (финансово проклятие от Бога), да дава ежемесечно на църквата, в която членува, **една десета** ("десятък") от доходите си.

Подробностите около това учение могат леко да варират или да са въпрос на дискусия, като например, дали "десятькЪТ" да се дава след облагането с държавни данъци или преди това. Но така или иначе, постоянното задължително плащане на този църковен данък, подхранвано с обвинения в кражба на Бога при отказ, и под заплаха от наказание, т.е. финансово проклетие от Бога, остава в сърцевината на това учение. В опита си да докажат, че това учение е от Бога, неговите учители и поддръжници най-често цитират пророк Малахия, където пише: "Ще краде ли човек Бога? А вие Ме крадете. И казвате: В какво Те крадем? В десетите и във възвишаемите приноси. Вие сте наистина проклети, защото Ме крадете, вие, целият народ! Донесете всичките десети в съкровищницата, за да има храна в дома Ми, и опитайте Ме сега за това, казва ГОСПОД на Войнствата, дали няма да ви отворя небесните отвори и да ви излея благословение в изобилие! И заради вас ще смърря изедника и няма вече да поврежда плодовете на земята ви, и лозата ви на полето няма да бъде безплодна, казва ГОСПОД на Войнствата". И съответно казват, ето, ако не си даваш "десятькЪТ" на "църквата", на която си член, ти крадеш Бога и си проклет, и ще те следват финансови несполуки, а иначе, ако редовно си даваш "десятькЪТ" тогава ще те следват финансови благословения.

Друг довод, който защитниците на това учение привеждат е:

Лука 11:42. Но горко вам, фарисеи, задето давате една десета от гъозум, седефче и от всякакъв зеленчук, а сте оставили правосъдието и любовта към Бога: това трябваше да правите, и онова да не оставяте.

Матей 23:23. Горко вам, книжници и фарисеи, лицемери, задето давате една десета от гъозум, копър и кимион, а сте оставили най-важното в закона: правосъдие, милост и вяра; това трябваше да правите, и онова да не оставяте.

Съответно, членовете на "църквата" не трябва да престават да си дават "десятькЪТ", иначе крадели Бога, и съответно щели да бъдат виновни пред Бога, и щели да бъдат проклети.

Други доводи, които също се дават в подкрепа на учението за "десятькЪТ" са:

- Авраам е дал една десета на свещеника Мелхицедек (преди закона) (Бит. 14:20) (Значи "десятькЪТ" важал и сега).

- Яков се е обрекъл на Бога (макар и някак си с условие) да му даде една десета от всичко (преди закона) (Бит.28:20) (Значи "десятькЪТ" важал и сега).

- Други казват: "ДесятькЪТ" не е отменен в НЗ (Значи "десятькЪТ" важал и сега).

- И също някои по-усложнени доводи, като това: За да покаже, че свещеничеството на Исус, (което е според чина на свещеника Мелхиседек) е по-голямо от свещеничеството на свещениците под Мойсеевия закон автора на „Еврей“ обяснява, че понеже Авраам (преди закона) е дал една десета на свещеника Мелхицедек (Бит.14:20), то, така да се каже, Леви (живял след даването на закона), който е далечен внук на Авраам, понеже е бил в слабините на працядо си Авраам, също е дал една десета на Мелхицедек (до Евр. 7:9,10) – т.е. Мелхиседек (който е свещеник според свещенически чин, различен от този на закона) така да се каже, е приел десета дори от свещеник под закона, Леви, и съответно Исус, който е според чина на Мелхиседек (а не под закона) е по-голям свещеник от свещениците под закона (което е един от въпросите, разглеждан в писмото до евреите), понеже по-големият благославя по-малкия, а Мелхиседек е благословил Авраам (а не обратното), а, така да се каже, и Леви също.- Изводът от всичко това бил, че понеже Леви е живял *под закона* и е бил под закона, и е бил *длъжен* според закона да дава десета на Аарон, и понеже, пише, че Леви, макар и "така да се каже", също е дал една десета на Мелхиседек чрез даването на Авраам, то значи актът на даване на една десета от Авраам на Мелхиседек бил всъщност някак си **под егидата на закона** – т.е. **по задължение**, (въпреки че законът е даден 400 години след Авраам), т.е. еднократната десета, дадена от Авраам, е някак си *под задължение от закона, въпреки че е преди закона*, понеже Леви (който така да се каже е дал чрез Авраам) е живял под закона и е бил задължен от закона да дава десета на Аарон, макар, че не е съществувал, когато Авраам е давал десета на Мелхиседек, 400 години преди закона. Съответно, законът някак си важал дори и когато не бил даден на хората, а колко

повече след като е даден на Израел, на Синай (Малко е сложно и вероятно ви се струва объркващо това обяснение, но ако човек проследи аргументацията, ще осъзнае, че автора всъщност е прав – бе. на Рангел).

И съответно не можело да казваме, че Авраам не бил длъжен да си дава "десятъкЪТ", и съответно "десятъкЪТ" важал и сега, и трябва да се плаща. Съответно, вярващите в Исус трябвало да си дават "десятъкЪТ" на "църквите", на които са членове.

Истината – какво казва Бог?

В Писанието са описани поне 7 вида даване на една десета – една десета от най-различни неща, дадена от някого, на някого (**Тези аргументи заслужават внимание** – бел. на Рангел):

- Някои са давани *под закона*, по задължение, със заплаха от наказание и проклетия от Бога. Други са дадени самоволно, без да има някакво задължение или закон.

- За някои десети е давано *обрек* преди да бъдат дадени (за какво му е да се обрича някой, ако е бил задължен така или иначе и без задължението на обрека си да даде/дава десета от нещо на някого). Други са дадени *без обрек*

- Някои - *с условие* (при алтернативен превод на пасажа с Яков това отпада). Други - *безусловно*.

- Някои са дадени *еднократно*, други са давани *постоянно*.

- При някои дадената една десета е *от плячка от клането на едни царе*. При други има обрек да се даде *от всичко*.

- Израел са давали 1/10 от плодовете на земята и животните си *на потомците на Леви*. Потомците на Леви са давали 1/10 от десетите които са получавали от Израел *на Аарон (на свещениците)*. Аарон (и свещениците) не пише да са давали десета от нещо на някого.

- Някои са дадени *на хора*: Авраам - на Млехиседек, Израел - на Леви и потомците му, Леви и потомците му - на Аарон. Други *на Бога* - Яков се обрекъл, че ще даде на Бога, не на човек.

Поради това не може да се говори генерално за нещо наричано "десятъкЪТ", а трябва да се уточнява кой случай или ситуация на даване на една десета на някого се има предвид и всеки случай да се разглежда конкретно в неговия контекст. Понеже иначе, щом някой използва като довод това, че Авраам дал една десета от плячката си от клането на онези царе на царя Мелхиседек, то по същия начин може например да се използва същата случка, за да се учи как трябва да си решаваме проблемите, когато отвлекат племенника ни – задължително отиваме с обучените си мъже и изколваме похитителите и плячкосваме каквото имат, и след това даваме една десета от плячката на някой, който е и цар, и свещеник, какъвто е бил Мелхиседек. Защо ли в Новия Завет Божиите мъже на вярата в Исус, които са дадени за пример в, не са взели пример от Авраам, и не са правили такива неща дори, когато са им причинявали далеч по страшни неща? Вместо да "спретнат" една въоръжена армия от вярващи (все пак за кратко време вярващите в Исус са станали хиляди само в Ерусалим) и да почнат да колят тези, които се опитват да им навредят (напр. тези, които са убили Стефан с камъни), те оставяли справедливостта, съда и наказанието изцяло в ръцете на Бога, както и техния господар, Божият Син, Исус, правел преди това, и "пагубно" учили вярващите в Исус да не искат обратно това, което им отнемат, и да не отмъщават на тези, които им вършат зло (т.е. не просто да не си отмъщават лично, а изобщо да не си отмъщават, дори и посредством съд). Да вземем ли пример от Авраам, да не вземем ли?!...

Случката с Авраам и Мелхиседек

„Тогавашо содомският цар, гоморският цар, адманският цар, цевоимският цар и царят на Вала, която е Сигор, излязоха и се опълчиха против тях на бой в долината Сидим: против еламския цар Ходологомор, гоимския цар Тидал, сенаарския цар Амарфал и еласарския цар Ариох; четирима царе против петимата. А долината Сидим беше пълна със смолни ями; и царете на Содом и Гомора, като бягаха, паднаха в тях, а останалите

избягаха в планината. И победителите взеха всичкия имот на Содом и Гомора и всичката храна и си отидоха. Взеха и Аврамовия племенник Лот, който живееше в Содом, заедно с имота му и си отидоха. А един от онези, които се избавиха, дойде и съобщи това на евреина Аврам; той живееше при дъбовете на амореца Мамврий, брат на Есхол и брат на Анер, които бяха съюзници на Аврам. И когато Аврам чу, че брат му бил пленен, изведе своите триста и осемнадесет обучени мъже, родени в неговия дом, и гони враговете до Дан. И през нощта той и слугите му, като се разделиха против тях, ги поразиха и ги гониха до Хова, която е отляво на Дамаск. И възвърна всичкия имот, върна и брат си Лот с имота му, както и жените и народа. И като се върна Аврам, след като беше победил Ходологомор и царете, които бяха с него, содомският цар излезе да го посрещне в долината Сави, която е Царската долина. Така и Мелхиседек, царят на Салим, който беше свещеник на Всевишния Бог, изнесе хляб и вино, и го благослови, като каза: Благословен да бъде Аврам от Всевишния Бог, Владетел на небето и на земята! Благословен и Всевишният Бог, който предаде враговете ти в ръката ти! **И Аврам му даде десета от всичко**” (Бит. 14:8 – 20)

Обяснението ѝ в писмото до „Евреите“:

„Защото този Мелхиседек, цар Салимски, свещеник на всевишния Бог, който срещна Авраама когато се връщаше от поразяването на царете и го благослови, комуто Авраам отдели и една десета **от цялата плячка**, той който първо се превежда "цар на правдата", а после и цар на Салем, т.е. "цар на мир", без баща, без майка, без родословие, и няма нито начало на дни нито край на живот, но, уподобен на Сина Божия, пребъдва винаги свещеник. А вижте колко велик бе онзи, на когото патриарха Авраам даде и една десета от плячката. И които от Левиевите синове приемат свещенството имат заповед по закону да вземат една десета от народа, т.е., от братята си, ако и да са произлезли от слабините Авраамови; но той, който не се водеше от техният род, взе една десета от Авраама, и благослови тогози който имаше обещанията. А без всяко противоречие по-малкото се благославя от по-голямото. И тука вземат една десета смъртни хора; а там взема онзи, за когото се свидетелствува че живее. И така да река, самият Левий, който взема една десета, даде и той една десета чрез Авраама; защото беше още в слабините на баща си когато го срещна Мелхиседек. И тъй, ако бе било съвършенството чрез Левитското свещенство, (защото народът под него прие закона;) каква нужда вече да се привдигне друг свещеник по чина Мелхиседек, и да се не казва по чина Ааронов? Защото когато се променя свещенството, по нужда става променение и на закона. Понеже този, за когото се говори това принадлежи на друго племе, от което никой не е приближил до олтаря. Понеже е явно че от племето Юдино произлезе нашия Господар, за което племе Моисей нищо не говори за свещенство. И още повече е явно, защото по подобие на Мелхиседека се издига друг свещеник, който не бе по закон на плътска заповед, а по сила на безкраен живот; защото свидетелствува и казва: «Ти си свещеник во веки по чина Мелхиседек.» Защото става унищожение на по-предната заповед поради нейната слабост и безполезност, Понеже не законът доведе нещо в съвършенство, а въвеждането на една по-добра надежда, чрез която се приближаваме при Бога” (Евр. 7:1 – 19)

В какъв контекст е дадена тези еднократна десета:

- Без закона. Законът е даден 400 год. по-късно (за разлика от Израел под закона са били длъжни да дават една десета на потомците на Леви, а те една десета от десетите - на Аарон)
- На един човек, цар и свещеник, Мелхиседек (за разлика от Яков, който се обрекъл, че ще даде **на** Бога, а не на човек)
- Една десета от плячката си от клането, което е извършил, за да спаси роднината си Лот (за разлика от Яков, който се обрекъл, че ще даде от всичко, ако Бог е с него)
- Еднократно. Освен единичния случай с Мелхиседек, не пише Авраам някога да е давал една десета от нещо на някого (за разлика от хората под закона по-късно, където задължението от Бога е било за редовно даване на една десета на потомците на Леви, а те една десета от десетите - на Аарон)
- Самоволно. Не пише Авраам да е бил задължен (за разлика от Израел под закона, които са били длъжни да дават една десета на потомците на Леви, а те една десета от получените десети - на Аарон)
- Без заплахата от наказание при не-даване на свещеника Мелхиседек (за разлика от даването на десетък под

закона, при което ако не се дава една десета на потомците на Леви идват Божиите проклетия от закона)

- Получателят е бил *цар* на гр. Салем и, както всеки цар, би трябвало да има голям имот, царски дом, земя, слуги и т.н. - каквото всеки цар има (за разлика от потомците на Леви под закона (които получавали десетите от народа на Израел), на които е било заповядано от Бога да нямат никакъв имот)

- Без да се обрича, че ще даде (за разлика от Яков, който се обрекъл, че ще даде на Бога ако Бог е с него)

- Без да поставя условия (за разлика от Яков, който се обрекъл, че ще даде на Бога, ако Бог е с него. Забележка: Това не би било вярно, ако изказването на Яков се преведе "Щом Бог ще бъде с мене..")

(Знам, че тази аргументация е сложна и трудна за проследяване, но ако ще изследваме въпроса за десетъка трябва и да можем да разсъждаваме, а следователно – да сме наясно какво всъщност казва Писанието – смятам, че автора на статията дава аргументи, които си заслужава да проследим – бел. на Рангел).

Случката с Яков

„И стигна на едно място и пренощува там, защото слънцето беше залязло. И взе един от камъните на мястото и го сложи за възглавница, и легна да спи на това място. И сънува, и ето, стълба изправена на земята, чийто връх стигаше до небето, и Божиите ангели се качваха и слизаха по нея. И ГОСПОД стоеше над нея и каза: Аз съм ГОСПОД, Бог на баща ти Авраам и Бог на Исаак. Земята, на която лежиш, ще дам на теб и на потомството ти. Твоето потомство ще бъде многочислено като земния пясък, ти ще се разшириш към запад и към изток, към север и към юг и в теб и в твоего потомство ще се благоговят всички племена на земята. Ето, Аз съм с теб и ще те пазя, където и да отидеш, и ще те върна пак в тази земя, защото няма да те оставя, докато не извърша това, за което ти говорих. А когато Яков се събуди от съня си, каза: Наистина ГОСПОД е на това място, а аз не съм знаел. И се убоя, и каза: Колко е страшно това място! Това не е друго освен Божи дом, това е врата небесна. На сутринта Яков стана рано, взе камъка, който си беше сложил за възглавница, изправи го за стълб и изля масло на върха му. И нарече онова място Ветил, а преди това името на града беше Луз. Тогава Яков се обрече и каза: Ако Бог бъде с мен и ме запази в това пътуване, по което отивам, и ми даде хляб да ям и дрехи да се облека, и се завърна с мир в бащиния си дом, тогава ГОСПОД ще бъде мой Бог, и този камък, който изправих за стълб, ще бъде Божи дом, **и от всичко, което ми дадеш, ще дам една десета на Теб**” (Бит. 28:11 – 22)

Какъв е контекстът около тези еднократна една десета?

- Без закона (за разлика от случаите, когато Израел под закона са били длъжни да дават една десета на потомците на Леви)

- На Бога (за разлика от Авраам, който веднъж дал на човек, свещеника Мелхицедек)

- 1/10 от всичко, което Бог му даде (за разлика от Авраам, който дал една десета само от плячката си от клането на онези царе)

- не е записано дали Яков е дал 1/10 на Бога, пише само, че се е обрекъл, че ще даде на Бога 1/10 от всичко

- Самоволно. Не пише да е бил задължен, или заплашен от наказание при не-обричане да даде на Бога (за разлика от случаите, когато Израел под закона са били длъжни да дават една десета на потомците на Леви, а те една десета от десетите - на Аарон)

- Обрекъл се че ще даде (на Бога) (за разлика от Израел под закона, които така или иначе е трябвало да дават една десета на потомците на Леви)

- Еднократно. Освен единичния случай, когато Яков се обрекъл, че ако Бог е с него, ще даде 1/10 от всичко на Бога, не пише Яков някога да се е обричал, че ще дава една десета от нещо на някого (за разлика от Израел под закона, които редовно е трябвало да дават една десета на потомците на Леви, а те една десета от получените десети - на Аарон)

- Поставяйки условия (за разлика от Израел под закона, които безусловно е трябвало да дават една десета на потомците на Леви)

Израел под Закона

Лев. 27:30: Всяка една десета от **земята**, било от **посевите** на земята, или от **плода** на дърветата, е на ГОСПОДАРЯ; тя е свята на ГОСПОДАРЯ

Лев. 27:31: ("двайсетък" за откупване) Ако някой поиска да **откупи** нещо от десетата си, да му добави **петата** част на цената му

Очевидно десетата за която Бог говори тук, не е пари (а една десета от плодовете на земята и на животните), но Бог позволява тя да се откупи с пари (т.е. да се дадат пари вместо едната десета от изброените неща), но само ако се добави една пета към стойността на самата десета. Съответно тези, които искат вместо нормалната десета от всичко, което получават от земята и животните си, да дават на потомците на Леви не десета, а пари, тогава трябва да добавят една пета към стойността на стоката-десета. Напр. ако имам 10 овце, и съответно трябва да дам 1 десета (т.е. 1 овца) на потомците на Леви, но не искам да дам тази овца, а искам да дам на потомците на Леви пари вместо нея, то тогава, ако овцата струва 100 лв. аз трябва да дам на потомците на Леви с една пета повече пари, т.е. $100 + (100/5) = 120$ лв. Това трябва добре да се знае, тъй като ако някой иска да дава пари на потомците на Леви вместо една десета от плодовете на земята и животните, както изрично е заповядано от Бога, тогава трябва да откупи десетата си като прибави към основната ѝ стойност една пета.

Иначе нарушава Закона, и Божиите проклетия от Закона идват върху нарушителя, който е под Закона!

Лев.27:32: И всяка една десета от **едър и дребен добитък**, от **всичко**, което при преброяване минава под тоягата, едната десета да бъде свята на ГОСПОДАРЯ

Чис. 18:24: Защото **десетите**, които израилевите синове принасят за възвишаем принос на ГОСПОДАРЯ, давам в наследство на потомците на Леви. Затова казах за тях: Те да нямат наследство между израилевите синове (затова и този, който е под закона и не дава една десета на потомците на Леви, краде от Бога понеже тази десета Бог е определил за себе си, и след това я дава на потомците на Леви. Да, на потомците на Леви ("левити", левийци) изрично им е забранено от Бога да имат имот

Горко на онези, които са си сложили хомота на закона, и които претендират, че са потомци на Леви и същевременно нарушават Божията заповед от закона и имат имот, и дори лъжат, а всъщност не са никакви потомци на Леви.

Втор. 12:3 – 14: И да съборите жертвениците им, да строшите стълбовете им, да изгорите с огън ашерите им, да насечете изваяните образи на боговете им и да изличите имената им от онова място. А на ГОСПОДАРЯ, своя Бог, да не изработвате такива неща, а да отивате на мястото, което ГОСПОД, вашият Бог, ще избере от всичките ви племена, за да постави там Името Си за Свое обиталище; и **там да отиваш**. Там да донасяте всеизгарянията си, жертвите си, **десетите си**, възвишаемите приноси на ръката си, обреците си, доброволните си приноси и първородните от едрия и дребния си добитък. И там да ядете пред ГОСПОДАРЯ, вашия Бог и да се веселите, вие и домовете ви, във всичко, което е предприела ръката ви, в което ГОСПОД, твоят Бог, те е благословил. Да не правите така, както ние правим тук днес – всеки какво то му се вижда добро – защото още не сте дошли в почивката и в наследството, което ГОСПОД, твоят Бог, ти дава. Но когато преминете Йордан и се населите в земята, която ГОСПОД, вашият Бог, ви дава да наследите, и Той ви даде почивка от всичките врагове наоколо, така че да живеете безопасно, тогава на мястото, което ГОСПОД, вашият Бог, ще избере, за да настани там Името Си, там да донасяте всичко, което ви заповядвам: всеизгарянията си, жертвите си, **десетите си**, възвишаемия принос на ръката си и всичките си избрани обреци, които обричат на ГОСПОДАРЯ. И да се веселите пред ГОСПОДАРЯ, своя Бог, вие и синовете ви, и дъщерите ви, и слугите ви, и слугините ви, и левитът, който е вътре в портите ви, защото той няма нито дял, нито наследство с вас. Внимавай на себе си да не принасяш всеизгарянията си на всяко място, което видиш, а на това място, което ГОСПОД ще избере в едно от племената ти, там да принасяш всеизгарянията си и там да вършиш всичко, което ти заповядвам

Тези които са под закона трябва добре да внимават къде точно, ще занесат десетите си за потомците на Леви, защото за Бога това определено е важно.

Втор. 12:17 – 19: Не можеш да ядеш в жилището си десетата от житото си и от новото си вино, и от маслото си, от първородните на едрия и дребния си добитък, от който и да било от обреците си, които си обрекъл, и от доброволните си приноси, и от възвишаемия принос на ръката си, пред ГОСПОДА, своя Бог, на мястото, което ГОСПОД, твоят Бог, ще избере, да ги ядеш, ти и синът ти, и дъщеря ти, и слугата ти, и слугинята ти, и потомъкът на Леви, който е вътре в портите ти; и да се веселиш пред ГОСПОДА, своя Бог, във всичко, което предприеме ръката ти. Внимавай на себе си, да не изоставиш потомъкът на Леви през всичките дни, докато живееш в земята си

Втор. 14:22 – 29: Непременно да отделяш една десета от цялата реколта на посевите си, която нивата ти произвежда всяка година. И да ядеш една десета от житото си, новото си вино и маслото си, и първородните от едрия и дребния си добитък пред ГОСПОДА, своя Бог, на мястото, където Той избере да засели Името Си; за да се научиш да се боиш всякога от ГОСПОДА, своя Бог. Но ако пътят е прекалено дълъг за теб и не можеш да занесеш една десета, тъй като мястото, което ГОСПОД, твоят Бог, е избрал да засели Името Си, е прекалено далеч от теб, когато ГОСПОД, твоят Бог те благослови, да разменяш тази една десета за пари и да вържеш парите в ръката си, и да отидеш на мястото, което ГОСПОД, твоят Бог, е избрал. И да похарчиш парите за каквото душата ти пожелае: за говеда и овце, и за вино, и за спиртно питие, и за всичко, което душата ти поиска; и там да ядеш пред ГОСПОДА, своя Бог, и да се веселиш, ти и домът ти. Да не изоставяш левита, който е вътре в портите ти, защото той няма нито дял, нито наследство с теб. В края на всеки три години да изнасяш цялата една десета от реколтата си през онази година и да го слагаш вътре в портите си. И левитът — защото той няма нито дял, нито наследство с теб — и чужденецът, и сирачето, и вдовицата, които са вътре в портите ти, да дойдат и да ядат, и да се наситят; за да те благославя ГОСПОД, твоят Бог, в цялото дело на ръката ти, което вършиш

Много е важно десетата да се занесе където трябва. Не може навсякъде! Десетата не е пари, но ако мястото, където Бог е определил е много далечно, тогава десетата може да се замени за пари (като се добави една пета към първоначалната ѝ стойност, вж. Лев. 27:31), за да може човек да отиде на мястото където Бог е избрал за името си за да ходят всички там и да дават десетите си на потомците на Леви.

В какъв контекст е давана тези редовна десета?

- Под закона (за разлика от Авраам, който е живял 400 год. преди да бъде даден закона)
- По задължение от закона, със заплаха от Божиите проклетия от закона при не изпълнение (за разлика от Авраам, който е живял 400 год. преди да бъде даден закона)
- Без да се обричат, че ще дадат на потомците на Леви (за разлика от Яков, който се обрекъл, че ще даде на Бога)
- Задължително безусловно (за разлика от Яков, който поставил условия на Бога)
- Задължително редовно (за разлика от Авраам, за когото само веднъж пише да е давал десета)
- От плодовете на земята им и на животните им, (за разлика от Авраам, който дал от плячката от клането на онези царе)
- На потомците на Леви (за разлика от Авраам, който дал на един цар и свещеник от друго племе, когато още Израел не е съществувал)

Потомците на Леви под Закона

Чис. 18:26,27: Говори на потомците на Леви и им кажи: Когато вземате от израилевите синове десетата, която ви дадох от тях за ваше наследство, тогава да принасяте от него една десета от десетата за възвишаем принос на ГОСПОДА. И възвишаемият ви принос ще ви се счита като жито от хармана и

като изобилие на вино от лина. Така и вие да принасяте възвишаем принос на ГОСПОДАРЯ от всичките десети, които вземате от израилевите синове, и от тях да давате на свещеника Аарон възвишаем принос на ГОСПОДАРЯ

Тези, които са потомци на Леви и нямат имот, след като получат десетите от народа, трябва задължително да дадат една десета от тези десети възвишаем принос на ГОСПОДАРЯ, като го дадат на Аарон (и на потомците му?).

Горко на онези, които претендират, че са потомци на Леви и същевременно нарушават Божиата заповед от закона, като след като са получили едната десета от народа не принесат от нея една десета възвишаем принос на ГОСПОДАРЯ, давайки го на Аарон (и на потомците му?).

Чис.18:24: защото десетите, които израилевите синове принасят за възвишаем принос на ГОСПОДАРЯ, давам в наследство на потомците на Леви. Затова казах за тях: Те да нямат наследство между израилевите синове

Затова и този, който е под закона и не дава една десета на потомците на Леви, краде Бога, понеже за тази десета Бог е казал, че му принадлежи, и след това я е завещал на потомците на Леви. На потомците на Леви ("левити", левийци) изрично им е забранено от Бога да има имот.

Горко на онези, които претендират, че са потомци на Леви и същевременно нарушават Божиата заповед от закона и имат имот.

В какъв контекст е давана тези редовна десета?

- Под закона (за разлика от Авраам, който е живял 400 год. преди да бъде даден закона)
- 1/10 от десетите, които получават от Израел (за разлика от Авраам, който дал от плячката от клането на онези царе)
- На Аарон, на свещениците (за разлика от Авраам, който дал на един цар и свещеник от друго племе)
- По задължение от закона, със заплаха от Божиите проклетия от закона при не изпълнение (за разлика от Авраам, който е живял 400 год. преди да бъде даден закона)
- Без да се обричат, че ще дадат на Аарон (за разлика от Яков, който се обрекъл че ще даде на Бога)
- Задължително безусловно (за разлика от Яков, който поставил условия на Бога)
- Задължително редовно (за разлика от Авраам, за който веднъж пише да е дал).

Очевидно тези всички десети се различават по много важни неща и в никакъв случай не могат общо да се наричат просто "десетаТА" (ост. "десятькЪТ").

Затова, извода е: В Писанията няма такова нещо "десятькЪТ". Има най-различни видове десети. Затова, когато някой Ви попита "**Ти даваш ли си десятькЪТ?**", Вие на свой ред можете да го попитате: "За коя десета от Писанието говориш? Под закона, по задължение, със заплаха от наказание и проклетия от Бога? Или онези, които са самоволни без да има някакво задължение или закон или заплаха от наказание при не-даване. Чрез обрек преди да бъде дадена, или без обричане? С условие, или безусловно? Еднократна или редовна? От плячка от клането на царе, или плодовете на земята и животните? Десета дадена на цар и свещеник? Или на Бога (като Яков)? Десета, давана на потомците на Леви? Или десета, която потомците на Леви са давали от десетите, които са получавали от Израел, на Аарон (и потомците му?). За коя от всичките тези различни и противоречащи си една на друга десети от Писанието говориш? И, ако намекваш, че съм длъжен/на да давам на някого 10% от нещо, къде точно Св. Писание задължава мен, човек, който вярва, че Исус е Помазаника, Божия Син, да давам конкретния вид десета (от всички тези различни десети, описани в Писанието), който имаш предвид, на някого?"

Да разгледаме сега доводите на учителите и поддръжниците на учението за "десяткЪТ".

Мал. 3:8 – 11: **Ще краде ли човек Бога? А вие Ме крадете.** И казвате: В какво Те крадем? В десетите и във възвишаемите приноси. Вие сте наистина **проклетни, защото Ме крадете**, вие, целият народ! Донесете всичките десети в съкровищницата, за да има храна в дома Ми, и опитайте Ме сега за това, казва ГОСПОД на Войнствата, дали няма да ви отворя небесните отвори и да ви излея **благословение** в изобилие! И заради вас ще смърря изедника и няма вече да поврежда плодовете на земята ви, и лозата ви на полето няма да бъде безплодна, казва ГОСПОД на Войнствата

Щом цитират това място, тези хора положително твърдят, че вярващите в Исус са под закона и трябва да го изпълняват, понеже това място ни препраща към заповедта на Бога в Закона към Израел!

- да дават редовно една десета (или равностойността ѝ и в пари + една пета от стойността ѝ) от плодовете на земята и животните

- на потомците на Леви, на които им е забранено да имат имот

- а самите потомци на Леви трябва да дават десятък от получените десети на Аарон

При нарушаване на закона, Бог е определил проклетия, които да дойдат върху нарушителите на закона. Вярващите в Исус под закона ли са? Самите тези учители и поддръжници на това учение учат ли и изпълняват ли точно закона, който натрапват на останалите вярващи в Исус?

1. В Деян. 15 гл. пише, че който кара вярващите в Исус не-израелци да спазват закона, и освен да спазват закона, да се обрязват, такъв извращава душите им. Тези хора на практика учат хората да си сложат хомота на закона, съответно излиза, че извращават душите им, както казва Писанието.

2. След като им поставят хомота на закона, тези учители, вместо да ги учат точно да изпълняват закона, те ги учат на практика да го нарушават и престъпват:

а) Бог е заповядал в закона, че трябва да се дава десета от плодовете на земята и животните, а в случай, че този, който дава десетата иска да я откупи и да даде вместо това пари, такъв трябва да прибави една пета към първоначалната стойност. А тези учители ги учат да дават просто пари и изобщо не споменават, че при превръщането на десетата в парична стойност трябва задължително да се добави една пета, и така ги учат да крадат Бога и да нарушават закона.

б) Бог е заповядал в закона, че не може навсякъде да се дава десетата, а само на мястото където Той е определил да настани името си и там всички да идват при Него, за да се страхуват от Бога. А тези учители ги учат да носят пари (а не десети според закона) всеки в "църквата" на която е член, и така да нарушават закона.

в) Бог е заповядал в закона, че народа трябва да дава така определените десети (а не пари) *на потомците на Леви*, на които е заповядал *да нямат имот*, а самите потомци на Леви да дават една десета *от тези десети* на Аарон. А тези учители ги учат да дават *пари* (а не десети според закона) *на църквата* (а не на потомци на Леви), като тези учители на десятъка всъщност *не са никакви потомци на Леви*, което е потъпкване на закона, и също така, тези псевдо-левийци обикновено *имат имот*, и то често голям, което е пълно потъпкване и престъпване на закона, и също така тези учители на десятъка *не дават една десета от десетите, които получават, на Аарон*, което също е престъпление на закона.

г) Понякога тези учители казват, че макар вярващите в Исус, да не са под закона, то и някои неща от закона били преминали, и не трябвало сега да се правят. Едно от тези неща било жертвоприношенията. Но Божият син, Исус, казва, че дори и точка или чертичка от закона няма да премине (камо ли цели страници...). Но дори и вярващите в Исус не-израелци да бяха под закона, и жертвоприношенията да са били махнати от закона, тогава защо тези учители държат да се продължава даването на десети на потомците на Леви, *които са служели именно при принасянето на жертви*? Това си е живо ограбване на вярващите в Исус. (основното задължение и служение на левитите е именно жертвоприношението, около

което се “върти” всичко останало – хвалението например или каквото и да е друго служение в скинията или Храма. Сега не се принасят жертви заради Исус, тогава защо са необходими левитите, а респективно и десетъците? Днешните “левити” имат ли имот, и ако е така, то значи, че **те не** попадат в категорията на онези, които трябва да получават десетъци, ако и да са на full-time служение и да претендират, че “работникът заслужава заплатата си”, цитирайки Библията – бел. на Рангел). Някои продължавайки да защитават това учение, казват, че в Новия Завет всички вярващи са свещеници и значи те били потомците на Леви. Но тогава значи всички вярващи трябва да получават десети. И освен това пише, че потомците на Леви не трябва да имат имот, тогава всички вярващи не трябва да имат имот. И така не се получава...

А да не би това учение да е лъжеучение и заблуда?...

(Цялата статия може да прочетете тук: <http://edinni.com/w/index.php>)

Последната от трите статии, които цитирам в тази си публикация е част от книгата на Филип Петков „Двата пътя”, където автора говори и по въпроса с даването и десетъка. Нещата, които казва автора предизвикват размисъл и водят до изследване на Писанията.

Десятъкът (Филип Петков)

тук: <http://edinni.com/w/index.php>

В църквите днес ще чуете проповеди и поучения за даване на десятък (десета част от доходите ти), но това не е новозаветна практика, нито пък новозаветно правило. Даването на десятък е било практика в Стария Завет, заповядана от Бога по времето на Мойсей. Някои десетъци са служели за нуждите на служещите в скинията. Но в наше време десятъкът не е нещо, което ние трябва да даваме. **Обикновено проповедниците на десетъците защитават своето схващане така:** “Десятъкът започва още по времето на Авраам, когато той даде десятък на Мелхиседек, който е Исус. Така че десятъкът е още преди закона. Десятъкът е и за Новия Завет, понеже Исус каза в Новия Завет: Матей 23:23 "Горко вам, книжници и Фарисеи, лицемери, които давате десятък от гюзума, копъра и кимиона, а сте пренебрегнали по важните неща на закона-правосъдието, милостта и вярността; но тия трябваше да правите, а ония да не пренебрегвате”

И така, нека да дадем малко обяснение за двата пасажа. В Стария Завет, преди закона, даден на Мойсей, ще откриете само два случая, в които **някой е изявил желание** да даде десятък: **1)** Бит.14:17-20 и **2)** Бит.28:20-22

И в двата случая инициативата е на хора, а не на Бог. Авраам реши, че ще даде десятък и Яков реши, че ако е благословен, ще даде десятък. **Четем ли Бог да им е заповядал или поискал десятък? Не.** А какво ще кажем за пасажа от Матей 23 глава? В този случай наистина Исус каза, че десятъкът не е за пренебрегване, но това не е в Новия Завет. Някои ще каже, "Как да не е? В Матей 23 глава е!" Скъпи приятелю, това е в новозаветните писания, но е все още под Стария Завет, когато законът все още беше в сила.

Новият Завет започва с проливането на Исусовата кръв и раздирането на завесата в храма. Ако приемем, че това са новозаветни инструкции, само защото ги намираме в новозаветните писания, то какво ще кажем за този пасаж? Матей 8:(1-4): А когато слезе от хълма, последваха го големи множества. И ето един прокажен дойде при него и му се кланяше и казва: Господи, ако искаш можеш да ме очистиш. Тогава Исус простря ръката та се допря до него и рече: Искам, бъди очистен. И на часа очисти му се проказата. И Исус му каза: Гледай да не кажеш това никому; но за свидетелство на тях, иди и се покажи на свещеника, и принеси дара, който Мойсей е заповядал"

Исус каза на този човек да принесе дар за очистването си в новозаветните писания, но това под Новия Завет ли е, или под Стария? Трябва ли и ние да пренасяме дарове, когато сме изцелени или не?

Съвременната църква толкова се нуждае от пари и въпреки, че е по-богата от всякога, тя пак не може да постигне същите успехи, които са постигнали бедните апостоли от ранната църква. Защо? Защото Бог не се нуждае от парите на хората, а от сърцата им. Пари всеки може да даде, дори бедната вдовица (Лука 21:1-4),но сърце – не.

(Само този последен параграф е достатъчен за да покаже колко ниско е паднала църквата днес – бел. на Рангел)

Един човек ми каза веднъж: "Църквата съществува благодарение на парите, които има. Махни десетъците и даренията, и църквата ще умре". Нямам съмнение в тези думи. Без пари църквата е загубена. В шеста глава на евангелието на Йоан (ст. 5 и сл.) Исус показва на Филип, че Божието дело не зависи от парите, с които разполагаме, но кой разбира това днес?

Нека си представим сега съвременния вариант на случая с богатия младеж, който попита Исус какво да направи, за да наследи вечен живот. Исус му каза, че трябва да продаде всичко и да даде парите на сиромасите, и след това да го последва, но в наше време водачите на църквата ще направят всичко възможно, за да привлекат бизнесмена в църквата. О-о..., колко радост има, когато богат човек се покае и дойде в нашата църква. Всички знаят кой е той, но кой знае името на оня дрипльо, който се е покаял от около 2 седмици? Кой се е радвал за него? Днешните пастори биха посветили колкото време е необходимо на богатите, които проявят интерес към Бога, защото знаят, че ако го спечелят, това ще бъде голям берекет за църквата.

Аз питам, как се процедира днес, когато пасторът съгреша? Ако той падне в сексуален грях и го надушат, най-вероятно ще отстъпи, но аз питам, кой ще го изобличи за сребролюбие например, кой ще го изправи пред църквата, за да му каже, че **църковните пари, с които разполага, не са наследство от майка му и баща му, и че той не може да решава финансовите въпроси сам** (както често става)?

(Относно въпроса за вземането на решения в църквата, в контекста на това, което автора казва в последното си изречение, чуйте „Референдум” в **Morphono Reflections Audio** тук: <http://www.morphono> или прочетете текстовия **pdf** формат тук: <http://www.morphono.com/reflections/pdf> – бел. на Рангел)

Друга фалшива доктрина, навлязла напоследък, е доктрината за просперитета (благоуспяването). Може да я срещнете в почти всяка съвременна църква. Причината за това тя да съществува е отново заради факта, че църквата е тъпа в схващането си за добро и зло. Ако всеки четеше и разбираше Божието слово, и ако всеки познаваше добре Бога, никога не би се осмелил да каже, че това е доктрина, която Бог е вдъхновил. Тази доктрина обявява всеки, който има някакви финансови трудности за човек, който има проблеми с вярата. Това е невярно твърдение. Навсякъде може да чуете 15-20 минутно, а понякога и по-дълго поучение за даването, основано на някои библейски стихове, лишени от цялостното послание на Библията. Както казва един приятел, **"Това не са поучения за даването, а за вземането"**. Аз съм напълно съгласен с това твърдение, тъй като виждам, че всичките поучения за финансите (в повечето случаи) целят да вземат парите на хората, за да послужат за проектите на пасторите и водачите на църкви. Мислех си, какво ли ще стане, ако вместо поучения за даването на пари, преди всяка проповед се поучава за прошката, любовта, отричането, задоволяването с малко, а не ламтенето за много...???

Защо финансите са толкова важни за църквата в наше време? Защото всички дейности на църквата са свързани с пари. И тъй като не всеки има право да има видение за църквата, различаващо се от пасторското, и съответно да го финансира, всички трябва да си дават десетъците и даренията на църквата, сиреч на водачите, и те ще решат как да се използват парите. Някой би казал тук, "Но нали и в ранната църква също даваха парите си на апостолите и те ги разпределяха!" Точно така, но видението на съвременните апостоли много се различава от видението на ранните апостоли. **Финансите бяха главно за посрещане нуждите на гладните и бедните, и също за подпомагане на проповедниците, но днес финансите отиват главно за плащане на сгради, заплати на служителки и служители, които се занимават с религиозни дейности, които не са непременно от Бога. Финансите също отиват за пътувания на водачи в чужбина, където се предполага, че ще научат нещо ново, което би помогнало на църквата им, или ще послужат на църквата там; за пътувания по безсмислени конференции и семинари, които никога не водят до растеж, а само до повече знание, което често слушателите не прилагат в живота си. Доста мисионери в наше време се показват като хитри хиени, като често използват евангелизаторския или мисионерския начин на живот като по-евтино и лесно препитание. Не е никак трудно да откриеш мисионери, които се загнездват в някоя сиромашка държава, и живеят там пет пъти по-евтино, отколкото в своята собствена държава (в почти всички случаи по-богата). Един човек, който беше мисионер в България преди години, ми разказа как се пише мисионерско писмо. Той ми каза:**

"Ако за един месец се е покаял само един човек, тогава в цялото информационно писмо (newsletter), което

изпращаш до много хора, пишеш главно за него, като разказваш подробно за неговия живот и за промените, настъпили след като е приел Господа." С други думи, целта е да разкажеш случилото се на тези, които те финансират, възможно най-трогателно, така че те (даващите) да видят, че финансирането на твоето служение не е празна работа"

Нека сега ви кажа неща, на които съм бил очевидец. С група чужденци отиваме на евангелизация в някой град или село. След проповядване на евангелието, мисионерите питат кой иска да приеме Исус в сърцето си за Спасител. Тогава излизат 30 човека. Някой от чужденците преброява 30 човека и ги записва или запомня. На втората вечер проповядваме на същото място и те отново приканват хората да приемат Исус за Спасител. Тогава излизат 50 човека, от които вероятно 25 са същите от предната вечер и 5 са вярващи в Исус от 7 години. На третата вечер проповядваме на същото място и отново преброяваме излезлите да се покаят. 80 човека, от които около 50 вече покаяли се на предишните срещи. И така, след тези 3 дни на евангелизиране, в информационните писма пише, "Слава на Бога, проповядвахме в едно българско село и 160 човека дадоха живота си на Исус". Дърти лъжи! Първо, не са 160, а в най-добрия случай 80-85 човека, и второ, само защото са повторили папагалски молитва за покаяние, измислена и водена от някого, значи ли, че са се покаяли? И защо е необходимо да се надува цифрата на покаяните се в тези писма? Понеже това помага на даващите пари да дават още повече или поне да продължат да дават толкова, колкото са давали. Тези, които си дават парите мислят така: "Аз не съм призван да отида на мисионерското поле, но мога да помогна на тия, които са призвани." **И така те вярват, че поддържат честни хора, а всъщност често техните пари отиват в джобовете на лъжци, занимаващи се с религиозни дейности.**

(Няма как да не съм съгласен с това, което автора на тази статия казва – значителна част от нашата мотивация е свързана с пари! Каквото и да си говорим, няма как да не си признаем (ако сме честни), че това е истина! И макар автора да не говори много по въпроса с десятъка, то това, което казва показва именно мотивите, с които сме „мотивирани“ да даваме своите десятъци и дарения).

Темата за десятъка, дискутирана в три различни форума

В църквата, която посещаваме и слушаме проповеди и поучения за даването и десятъка щем – нещем „сме съгласни“, но когато в едно пространство, каквото е Интернет имаш възможност да кажеш какво мислиш по този въпрос, **тогава всъщност си проличава в какво точно вярваш и защо!!!**

Следват три форума, в единия от които (този в [Християнска социална мрежа](#)) участвам и аз. **В тях можете да проследите мисленето на вярващите – голяма част от които вероятно седят до вас в събранието и слушат същите проповеди за даването и десятъка, които слушате и вие.** Мисля, че ще е интересно да разберете какво мислят вярващите (поне част от тях) по тези въпроси...

Цитирал съм само части от тези форуми – в някои от тях (например в този от [Християнска социална мрежа](#), в който участвах и аз) някои от отговорите са изтрети – за жалост отговорите на пастир, който познавам бяха изтрети именно от тази дискусия за десятъка, което е жалко, защото това показва или неговото желание да не се излага със сухите си доводи, или да не стане за смях пред вярващите. Но можете да посетите тези форуми и да проследите целите дискусии в тях!

Форум 1 – Християнска социална мрежа

ДЕСЯТЪКА в Новия Завет

Форум: [Християнска социална мрежа](#)

тук: <http://hristianstvo.ning.com/forum/topics/za-desyatka>

Въпрос: На мен ми направи впечатление, че думата десятък в Новия Завет е използвана само, когато някой говори към евреите. Когато някой говори на езичниците, тя не се употребява. Предполагам, че причината за това е, че ако Павел например, реши да пише за десятъка на Коринтяните, той трябва да приложи и копие от Закона, за да обясни точно как, кога, къде и колко да дават.

Когато апостолите говорят за даването в Новозаветните писания, те дори не уточняват колко да се дава. Обаче ние имайки предвид Старозаветните писания, които са за нас за поучение, знаейки, какво е постановил Господ към народа си, мисля, че трябва да даваме не по-малко от това, което Той е казал на евреите. Дори повече, ако се придържаме към проповедта на Исус: "Писано е....., но аз ви казвам..."

В Новозаветните писания четем подробно наставления за какво да се ползват събираните средства и виждаме как са се събирали....

Отговор от Рангел Младенов:

Нека си признаем - темата е доста щекутлива!

Ако има някоя толкова противоречива доктрина, то това е въпросът за десятъка.

Без да искам да обиждам никого (най - вече пастирите в този форум) ще кажа, че е крайно неуместно да се привеждат доводи, които са далеч от това, което Писанието казва, в КОНТЕКСТА, в който ги казва. Например: Мал. 3:8 - 11 - този пасаж да ви се струва познат? А какво казва текста всъщност? В какъв контекст? Преди да плашим вярващите с проклетие, ако не си дават десятъка трябва да се постареем да разберем херменевтиката на текста, контекста и причините Малахия да каже това.

Колкото до Новия Завет, едва ли онези два пасажа от Матей и Лука, където уж Исус говори за десятъка (когато избличава фарисейте) казват това, което ни се иска да кажат!

А Бит. 14 и Евр. 7 - това ли казва текста, което (п-р еди – кой си) твърди (**същия, който изтри своите коментари**)?

Нужно ни е повече търсене и повече искреност в сърцата ни, когато се занимаваме с подобна щекутлива тематика...

За тези, които се аргументират с това, че десятъка е преди Закона ще цитирам ДЖАК ХЕЛСЪР (всъщност имам толкова много аргументи по отношение "за" или "против" десятъка, че дискусиата ще стане безкрайна, а това не е моята цел):

(Следват цитати от статията на Джек Хелсър, която вече публикувах тук – на стр. 24)

Мал. 3:8 - 11 - манипулация, грешно тълкуване на текста или какво? Защо този пасаж е толкова известен и с какво? Четете внимателно книгата "Неемия" (най - вече 10 и 13 глави) (Малахия и Неемия са в един и същи исторически контекст) за да разберете какво и защо казва Малахия в тези 4 стиха.

Тази тема не е като готвенето - щипваш от тук и от там по малко подправки и манджата е готова. Не можем да си позволим да щипваме от тук и от там по нещо, което ни харесва от Писанията и да доказваме нещо, което по естество е недоказуемо в Новия Завет.

Помислете и за това кога и защо са се събирали десятъци? А също и за факта, че десятък от пари НЕ СЕ Е събирал - НИКОГА, освен в два случая, които няма да обсъждаме сега - т.е. по - скоро се е налагало да се дават пари, но трябва да знаем кога точно и защо. Днес ние събираме десятък от пари - нещо, което ГОСПОД НИКОГА НЕ Е ЗАПОВЯДВАЛ - "приходите" не значи пари и в контекста на Писанията никога не са значили по отношение на десятъците.

По - лесно е за някои да станат готвачи и да щипват от тук от там подправки за манджата, отколкото да се опитват да доказват неща, които са недоказуеми.

А сега ще ви предлага една пародия по темата - това е официален библейски урок на (премълчавам името на деноминацията, макар във форума да съм я споменал – бел. на Рангел):

В Новия Завет практиката на десятъци е приета и поучавана от Исус Христос (Мат. 23:23; Лука 11:42).

Вярващите в Ранната Църква не само, че практикуваха даване на десетъци, но и продаваха имотите си за Божието дело (Деян. 4:32-5:11). До времето на Апостол Павел, Църквата практикува даване на десетъци за нуждите на църковното общество и служителите (Гал. 6:6; 1 Кор. 9:7-14; 1 Тим. 6:17-18) според благословенията от Бога (1 Кор. 16:2).

Благословения на практиката Десетъци:

1. Божият Дом няма да е в нужда (Мал. 3:10). Църквата никога не е била и няма да бъде просякиня.
2. Божиите служители няма да са в нужда (1 Кор. 9:7-14; 1 Тим. 6:17-18; Неем. 13:10; Мал. 3:8-10).
3. "Небесните прозорци" ще бъдат отворени (Мал. 3:10-12).
4. Материални и духовни благословения (Пр. 3:9-10; Мал. 3:8-10; 2 Лет. 31).
5. Смъряне на "поглъщача" или премахване на лично, семейно и национално финансово проклятие и криза (Мал. 3:10-12).

(Отварям скоба тук – забелязвате ли т.нар. „Благословения от практиката Десетъци”? Кое е Божия Дом? Какво е нужда? Защо Божиите служители само няма да са в нужда, нима „обикновения вярващ” не е в нужда? Посочените стихове, в подкрепа на тезите са именно такава манджа – щипване от тук – от там от подправките и готово! Този библейски урок е наистина елементарен и манипулативен!!! – бел. на Рангел)

Не знам кой е писал това, но се чудя защо е толкова елементарно - всъщност тези "доказателства" са общо - взето онова, в което всички вярват!!!

Забележете изказването, че Исус потвърди десетъка в Матей и Лука! Това е толкова смешно, че се чудя дали автора на този урок не е... готвач. Ами какво да кажем за "доказателствата" в Новия Завет, които показват, че даването на десетъка е валидна практика? Примерите (стиховете) са толкова тенденциозни и традиционни, но за жалост когато ги прочете човек вижда или явна манипулация, или тотално непознаване на Писанията (защото те не казват това, което автора на библейския урок се опитва да покаже – бел. на Рангел, добавена само в тази публикация).

Отговор от жената, поставила въпроса:

Трябва да призная - много интересно. До някои от нещата и аз съм достигнала.

Но това което казваш, че даването на десетък е проклятие (тук се има предвид това, което Джек Хелсър в своята статия казва – бел. на Рангел) - това може да се разгледа от две страни:

1. Би могло да бъде проклятие, ако се превърне в:

- изпълняване на Закон
- средство за придобиване на печалба

2. Не е проклятие, ако даваш драговолно, ако даваш колкото Святия Дух сложи в сърцето ти, и ако даваш защото искаш да даваш на служителите на благовестието и на бедните.

Наистина в Новия Завет (както вече казах) за десетъците се говори само на фарисеите и на евреите, и то не в директна връзка с даването - съгласна съм с тебе.

Но искам да те питам? Според теб как трябва да се снабдяват нуждите на църквата? Под нужди нямам предвид строенето на сграда, заплата на пастора и т.н. Но все пак служителя на благовестието трябва да живее от благовестието - Павел го казва. Също така крайно време е не само някои църкви, а всички да започнат да ползват събираните дарения и десетъци за помощ на вдовиците, сираците, чужденците и бедните, първо в църквата, а после и извън нея - както сам Павел наставлява. (Впрочем всичко това той несъмнено е почерпил от Стария Завет, където сам Бог го е казал).

Та според теб какво казва Писанието относно това? Благодаря ти за интересния отговор. Ще се радвам да пишеш и тук, сигурно и за другите ще е интересно.

Отговор от Рангел Младенов:

Няма да пиша тук, защото това, което ще кажа е нещо, което няма да е "насърчително" за читателите, тъй като няма да е в техния калъп. Ще цитирам сам себе си нещо, което писах на друго място (а именно в моя блог, тук: <http://bg.netlog.com/rangelm/blog> – бел. на Рангел) по отношение на факта, че има толкова много неща, които „имаме” или правим в църквите си, разни традиции и практики, но ако сме честни (най – вече пред себе си) ще ТРЯБВА да признаем, че не можем да се аргументираме КАТЕГОРИЧНО чрез текстовете на Писанието.

На въпроса ти: „Но това което казваш, че даването на десятък е проклятие – това може да се разгледа от две страни”, ще отговоря така – аз не съм казал, че даването на десятък е проклятие – това беше цитат от ДЖАК ХЕЛСЪР – просто цитирах мнението на автора без да променям нищо от написаното от него. Освен това ти самата казваш, че:

Би могло да бъде проклятие, ако се превърне в:

- изпълняване на Закон
- средство за придобиване на печалба

Ако се замислиш, ще видиш, че точно това е което правим и ние – изпълняваме Закона, защото десятъка ни се налага като задължителен, иначе Бог няма да те благослови и ще си под проклятие. От друга страна темата за десятъците и тяхното „харчене” е доста деликатна – няма как да отречем и факта, че десятъка понякога служи именно за това – средство за печалба - тук мога да дам един доста пикантен пример, но ще се въздържа, а именно как един пастир препоръчва на друг пастир (познавам ги и двамата) да взема десятъци от църквите, които обслужва - ще спестя подробностите на читателя.

Освен това ти казваш: „Не е проклятие, ако даваш драговолно, ако даваш колкото Святия Дух сложи в сърцето ти, и ако даваш защото искаш да даваш на служителите на благовестието и на бедните”.

Това е друга тема, която НЯМА НИЩО ОБЩО с десятъците.

На въпроса ти за това: „Според теб как трябва да се снабдяват нуждите на църквата?” ще отговоря така:

Първо какво е църквата? Казваме, че това са хората, но ТОВА НЕ Е ВЯРНО, защото ние сме направили да не е вярно! За нас църквата е сградата, сметките за тази сграда и заплатата на „платените служители” – ако сме честни ще признаем, че това е в основни линии реалността. Но в Новия Завет (пък и в Стария Завет) църквата НЕ Е ТОВА! Ето какво писах по въпроса на едно друго място (в моя блог: <http://bg.netlog.com/rangelm/blog> – „Формата на църквата днес” и <http://bg.netlog.com/rangelm/blog/blogid> – „Църквата днес – 2” – бел. на Рангел):

(Следва част от това, което вече представих на стр. 7 – 9 в настоящата си публикация, започващо с подточката: [Адаптация от „Формата на църквата днес” от моя блог в Netlog: netlog.com](#) от стр. 7)

На въпроса ти за това как да се издържат служителите ще кажа следното:

(Следва част от това, което вече представих на стр. 11 в настоящата си публикация, започващо с параграфа: „Относно платените служения...” от стр. 11)

Поздравявам те за това, което казваш, а именно: „Също така крайно време е не само някои църкви, а всички да започнат да ползват събираните дарения и десятъци за помощ на вдовиците, сираците, чужденците и бедните, първо в църквата, а после и извън нея - както сам Павел наставлява. (Впрочем всичко това той несъмнено е почерпил от Стария Завет, където сам Бог го е казал)”. Мнозина доста трябва да търсят Господа за да достигнат до твоите заключения!!!

Отговор:

Не може ли и ние да даваме точно така, както го направи Авраам, не по заповед, а доброволно. Ако Мелхиседек беше наистина велик, въпреки че беше само човек, и Авраам го почете, то не трябва ли ние да

почитаме по същия начин по-великия Исус, който възкръсна от мъртвите и живее вечно? И още нещо, ако Бог не беше дал заповед на Авраам, защо я даде по-късно? Според мен, едно общество (без значение дали църковно или не), не може да функционира нормално, ако няма даване от всички, част от това общество (като даването не се състои само от финикийски знаци).

Отговор от жената, поставила въпроса:

Много от нещата, които Господ говори, в частност за десятъка и дарението, по настоящем е извратено от човешките поучения и... от човешката природа.

Моето мнение накратко казано е следното:

Трябва да се дава. В църквата трябва да се дава. На бедните трябва да се дава. На служителите трябва да се дава. Та дори хората в света, когато си направят клуб дават членски внос. (Примерът ми е много елементарен, но е така, нали?) Трябва да правим това, което е редно, което е добро, което принася благодат и благодарности към Бога!

От друга страна служителите на евангелието е добре да поработват, за да не забравят как другите хора изкарват парите, с които ги благославят за служенето им. Също така мисля, че трябва да се дава на служители, които наистина са ни благословили - с думите, делата и грижата си.

Смятам, че нашето мислене трябва да се промени. Да изхвърлим погрешните, ще ги нарека "американски" модели, заквасили и нашите църкви. И да прегърнем простото, милостиво, искрено Божие Слово. Защото само чрез него можем да живеем живот **с** и **в** Бога.

Отговор от Рангел Младенов:

Задаваш въпроса: „Не може ли и ние да даваме точно така, както го направи Авраам, не по заповед, а доброволно”, а моя отговор е следния:

Може и трябва! Но въпросът тук е за десятъка, а той не е нещо, което можем да приемем като новозаветна практика. Между другото, прочетохте ли всички онези стихове, които ... (деноминацията, която тук неназовавам – бел. на Рангел) привежда като „доказателства” за това, че десятъците са се давали в Ранната църква – това няма как да не е явна манипулация, защото Писанието дори не намеква за това, камо ли открито да го заявява. Истината е, че ние **НЕ ДАВАМЕ ДЕСЯТЪК** доброволно и няма как да е така – просто нашите водачи и проповедници ни манипулират къде от незнание и липса на каквато и да е библейска подготовка и изследване, къде от страст за „посрещане на нуждите на църквата”, които нужди, както вече казах, са по – скоро нуждите на сградата, а не на църквата, в истинския смисъл на термина. Всички онези стихове, които коментирах вече, и чрез които ние си градим доктрини, показват съвсем друго – **ПОСРЕЩАНЕ НАУЖДИТЕ НА СВЕТИИТЕ** (т.е. еклесията – църквата). Така че ако църквата са наистина вярващите, то това предполага нашите дарения да са за тях – вярно е, че се нуждаем от финанси за поддръжката на сградата, но тази поддръжка краде от светиите!

Аргумента ти за Мелхиседек, че бил велик и следователно Исус като по – велик трябва да получава десятъците е изваден от контекста и нагоден за десятъка по такъв начин, че ми се струва срамно да се тълкува по подобен начин, а колкото до поддръжката на обществото – мнението ми е същото, което вече изразих, а именно, че това общество са хората и следователно (има толкова много стихове в Новия Завет, които казват да споделяме богатата си и да отделяме от средствата си за нуждаещите се, но ние не правим това – само даваме в дискусия и толкова, а следователно) грижата за еклесията е съвсем различна от това, което ние практикуваме днес!!!

Смятам, че коментара „От друга страна служителите на евангелието е добре да поработват, за да не забравят как другите хора изкарват парите, с които ги благославят за служенето им” трябва да го прочетат повече служители, които само стиха „Работникът заслужава своята заплата” си знаят.

Следва втория форум. Искам обаче да уточня, че не с всичко съм съгласен, защото има някои неразбирания относно видовете десетък и това от какво се е давал той, но все пак го цитирам тук за да покажа друга гледна точка, която въпреки всичко е по – аргументирана от сухите проповеди за десетък, които дори не са задълбочени, а просто отразяват елементарните познания на проповедника. В тази дискусия има две явни твърдения – „за” десетъка и „против” него, като всяка от страните дава своите аргументи – някои доста постни, но все пак личи размисъла и становището на всяка от тях.

Форум 2 – Форум за Християнско общение – Fellowship BG

Десятъците

Форум за Християнско общение – Fellowship BG

тук: <http://www.fellowshipbg.org/index.php?topic=68.0>

Въпрос: Тази тема е много неясна в днешно време. На мен лично, нещата са ми малко мъгляви. Аз никога не съм давал десетък и нямам убеждението, че трябва да го правя. Но защо толкова много хора са „за” десетъците?

Основния аргумент, като че ли е даването на десетък от Аврам на Мелхиседек (Битие 14:20). След това и Яков се зарече да дава десетък, след съня който сънува (Битие 28:22). С това показват, че десетъка е преди закона даден на евреите. Следователно още си важи. Отделно, казват "щом Исус не е отменил нещо изрично, значи то си остава".

От друга страна: Матей 23:23 Горко вам книжници и фарисеи, лицемери! Защото давате десетък от гйозума, копъра и кимиона, а сте пренебрегнали по-важните неща на закона - правосъдието, милостта и верността, но тия трябва да правите, а ония да не пренебрегвате.

Иска ми се да се получи една изчерпателна тема със "за" и "против" десетъците.

Отговор:

Ранноцърковната практика показва че десетъка е заменен със стотяток (т.е. 100% - пояснителна бел. на Рангел). :) Ранните християни продаваха каквото имаха и даваха всичко. Но както старозаветния десетък, така и новозаветния стотяток бяха давани драговолно, в знак на благодарност. Разбира се, това не е много доказана теза, но също така има и различни видове десетъци. Десетъка сякаш е като стойността на някаква надница, която се дава в различни случаи и за различни заслуги. Десетъка на Авраам беше като благодарност, десетъка на израелтяните беше за работата на левитите в храма и т.н.

Лошото е, обаче, че различни проповедници /не само просперитетни/ използват темата за десетъка и различни стихове от Библията, за да вменяват вина на слушателите си и да развиват, изграждат или просто злоупотребяват с различни свои идеи. Най-широко използвания цитат сякаш е от Малахия 3 глава:

„Ще краде ли човек Бога? Вие обаче, Ме крадете. Обаче думате: В какво Те крадем? В десетъците и в приносите. Вие сте наистина проклети, Защото вие, да! целият тоя народ, Ме крадете”

Отговор:

Интересно е, че от толкова много Божии заповеди от Книгата на закона са игнорирани много, защото, казват, "те са от Стария Завет".

Измежду всички игнорирани, обаче има няколко изключения и едно от изключенията е точно за "десетъка". Интересно изключение, не мислите ли?

Защо примерно не се набляга на заповедта "Почитай баща си и майка си"? (заповед с обещание). Защо не се набляга на почивката в съботния ден? (много практична заповед). Защо не се набляга на грижата за бедните?

Защо се набляга толкова много на десетъка?

Ако ще е десетък, тогава нека наистина да е десетък, според Книгата на закона, където пише (не само на това място, но едно от местата):

Втор. 26:12: Когато в третата година, годината за |плащане| десетъците, свършиш отделянето на всичките десетъци на рожбите си, и ги дадеш на левитина, на пришелеца, на сирачето и на вдовицата, за да ядат отвътре градовете ти и се наситят

Първо пише, че десетъците са се събирали "в третата година". В днешни дни се събират всеки месец.

Десетъците тогава са се разделяли на 3 - за левитина, който е нямал земя да обработва, на чужденеца и на сирачето и вдовицата. В днешни дни се дават в "касата" и оттам не знаеш дали отиват за левитина или за чужденеца или за сирачето и вдовицата. Едно време хората са правили това разпределение сами.

На друго място се споменава, че от десетъците трябва да яде и този, който ги принася. В днешни дни обаче ти казват "това го отдели като десетък за Бога и няма да го пипаш повече, че е грях", но ето какво казва Словото:

Втор. 12:17 – 19: А не бива да ядеш в жилищата си десетъка от житото си, или от виното си, или от дървеното си масло, или първородните от говедата си, или от овците си, или кой да било от обреците, които си обрекъл, или доброволните си приноси, или възвишаемите приноси на ръцете си; но пред Господа твоя Бог да ги ядеш, на мястото, което Господ твоят Бог избере, ти, синът ти, дъщерята ти, слугата ти, слугинята ти и левитинът, който е отвътре портите ти; и да се веселиш пред Господа твоя Бог във всичко на каквото туриш ръка. Внимавай на себе си да не пренебрегваш левитина до тогаз, до когато живееш на земята си. ...и още доста други разлики с днешните "десетъци"

Друг е въпросът, че в днешни дни "десетъците" не могат да се приложат във формата, както едно време, тъй като проповедниците получават заплата от самите църковни организации. Има такива, които си работят отделно и получават заплата от работодател или имат собствен бизнес и получават заплата оттам. Остават обаче вдовиците, сирачетата, чужденците. За тях грижата продължава, според примера, който имаме от Христос и Неговите последователи.

Отговор от администратора на форума:

За да се разбира въпроса за десетъка преди всичко трябва да се разбира **какво е десетъка**. След това трябва да се разбират **заветите в и под които са оперирали** патриарсите, израилтяните и новозаветните апостоли и светии.

Ще започна от първия въпрос - КАКВО е десетъкът? Най-просто казано десетъкът е данък или рента. Данък или рента се дължи **когато се ползва нещо чуждо в замяна на което се плаща данъка или рентата**. Например да вземем пътния данък или магистралната рента или такса. Някой друг е построил тези пътища или магистрала, а ние искаме да ги ползваме минавайки по тях с нашата кола, следва да се плати пътен данък или магистрална такса. Това е напълно логично и справедливо.

Нека видим сега как това се прилага спрямо десетъка в Закона и в случаите, в които се споменава за Авраам и Яков.

1. Да почнем от Авраам:

Бит. 14:16 – 20: И възвърна всичкия имот, върна на брата си Лота с имота му, както и жените и людете. И като се върна Аврам от поражението на Ходологомора и на царете, които бяха с него, Содомският цар излезе да го посрещне в Савинската долина, (която е Царевата долина). Така Салимският цар Мелхиседек, който беше свещеник на Всемогъщия Бог, изнесе хляб и вино та го благослови, казвайки: Благословен да бъде Аврам от Всевишния Бог, Създател на небето и на земята; благословен и Всевишният Бог, който предаде неприятелите ти в твоята ръка. И Аврам му даде десетък от всичко

Авраам се връщаше от поражението на царете които плениха и ограбиха Лот и содомските царе само със 300 мъже, което беше явно свръх естествена благодат от Бога. Целия имот който беше в ръцете на Авраам му беше даден свръх естествено и по благодат от Бога. На връщане го срещна Мелхиседек, който беше представител на Живия Бог и благослови Авраам. Авраам прие благословението и в отговор даде десятък от всичкия имот, който беше придобил от битката.

На Авраам му беше даден този имот, който не беше негов чрез Божието благословение и отделно беше допълнително благословен от Мелхиседек, и той даде 10% от имота който му беше даден. Това беше еднократно действие, при което в пълна сила важи принципа - получаване на нещо чуждо и даване на 10-тата част от него. По нататък се вижда, че Авраам отказа да запази този имот за себе си и го върна на содомския цар, подразбира се че е върнал всичко и на Лот. По този начин един вид содомския цар и Лот платиха десятък за това че бяха избавени и имота им върнат от Бога. Това беше техния данък върху върнатия им имот. Така виждаме една **напълно справедлива** ситуация:

- царя на Содом и Лот си върнаха имота и платиха десятък.
- Авраам не получи никаква материална облага за усилията които положи в битката, но получи допълнително благословение от самия Мелхиседек, който е образ на Божия Син.
- мъжете които бяха с Авраам получиха своя дял за участието си в битката.
- Бог, който не беше длъжен да избавя нито Лот, нито имота на содомските царе, получи десятък за избавлението, което даде.

Никъде не се казва Авраам да е давал десятък от собствения си имот или да е посещавал Мелхиседек редовно да му носи десятък от всичко което печели.

2. Яков:

Бит. 28:20 – 22: Тогава Яков се обрече и каза: Ако бъде Бог с мене и ме опази в това пътуване, по което отивам, и ми даде хляб да ям и дрехи да се облека, така щото да се завърна с мир в бащиния си дом, тогава Господ ще бъде мой Бог, и тоя камък, който изправих за стълб, ще бъде Божий дом; и от всичко, що ми дадеш, ще дам десетък на Тебе

Това, което виждаме в този пасаж, не само не подкрепя учението, че патриарсите са имали задължението да дават десятък, но дори доказва обратното. Защо?

Защото виждаме че Яков прави обрек или сделка с Бога. Като поставя условия, които ако се изпълнят, той се задължава да даде десятък от всичко което Бог му даде. **Ако той си беше длъжен да дава десятък, как така ще поставя условия за да ги даде?** Отговора е че той **не беше длъжен!** И именно поради това имаше право да направи подобен доброволен обрек. Той поиска от Бога нещо, и се обрече да плаща данък/рента от 10% ако му се даде това, което поиска.

И ако Яков не беше длъжен това ясно доказва че нито Авраам, нито Исаак са били длъжни, защото ако те биха били под изискването за десятъка то и Яков като техен потомък и наследник би бил длъжен.

3. Израел под закона на Моисей:

Интересно е да се отбележи, че няма никакво споменаване на Йосиф, Мойсей или израилтяните преди закона да са давали десятъци.

Закона беше даден в рамките на един нов завет (за израилтяните беше нов), според който Бог ще им даде земя, а те ще дават десятък от всичко, което тази земя произвежда и от животните, които се раждат на земята и хранят на земята. На практика, това беше **техния данък за ползване на земята**, която им дава Бог. Важно е да се отбележи, че задължението да се дава десятък от земята и да се храни левитина беше **докато** се живее на земята:

Вт. 12:19 Внимавай на себе си да не пренебрегваш левитина до тогаз, до когато живееш на земята си

Бог знаеше, че ще дойде ден израилтяните да бъдат изгонени от земята поради непослушанието си, и в своята невероятна справедливост Той не пропусна да изясни, че когато им се отнеме десетък те нямат задължение да хранят левитина, който ядеше от десетъка - сиреч нямаха задължение да дават десетък. И това е напълно логично, защото десетъка е данък върху земята. Ако Бог отнеме земята, напълно справедливо е и данъка да престане да се дава.

На левитите им беше забранено да имат земя, но пък бяха задължени да служат в храма. Ето защо Бог споделяше с тях от данъците върху земята които събираше. Те служеха в Неговия храм, нямайки право на собствен поминък, земеделие и бизнес и се хранеха от Неговите данъци. Отново напълно справедливо.

Нека сега да видим многоцитирания стих от Малахия 3:8-10:

„Ще краде ли човек Бога? Вие обаче, Ме крадете. Обаче думате: В какво Те крадем? В десетъците и в приносите. Вие сте наистина проклети, Защото вие, да! целият тоя народ, Ме крадете. Донесете всичките десетъци във влагалището, За да има храна в дома Ми, И опитайте Ме сега за това, Казва Господ на Силите, Дали не ще ви разкрия небесните отвори Да излея благословение върху вас, Тъй щото да не стига място за него”

С оглед на казаното по-горе е напълно разбираемо защо Бог казва чрез пророка, че израилтяните го крадат. Защото ползват земята, а не плащат данъка ѝ. Това е все едно да имате договор за наем на апартамент, къща или ако щете дори на нива, да ги ползвате, а накрая да не си плащате наема. Е, няма ли да дойде собственика и да каже - вие ме крадете? Ползвате, а не плащате! Отново напълно справедливо обвинение, базирано на договорните отношения между Бог и Израел.

4. Новия Завет на нашия Господ Исус Христос:

Нека първо да обърнем внимание на пасажа от Матей 23:23:

„Горко вам книжници и фарисеи, лицемери! Защото давате десетък от гйозума, копъра и кимиона, а сте пренебрегнали по-важните неща на закона - правосъдието, милостта и верността, но тия трябва да правите, а ония да не пренебрегвате”

Тук Исус говори на хора, които са под Закона, и ги инструктира, както подобавя под Закона. Този именно момент е твърде неразбран от мнозина в думите на Исус, а именно, че Той говори на хора под закона, и е ясно, че няма да ги учи да нарушават закона. Напротив, Той ги наставлява как правилно да разбират и спазват Закона. Всичко това се случва преди да се сключи Новия Завет с Израилевия дом и да се подпечата със кръвта проляна на кръста. Т.е все още важат договорките между Бог и Израел според закона на Моисей и все още Нов договор не е влязъл в сила.

Тук идва и мястото да се поясни, че Бог винаги действа на базата на ясно изложени от Него завети (договори) и уговорки. Бог е Бог на завет. Всеки завет представлява договор със съответните клаузи на задължения и ползи за двете страни. Както и последствията от нарушаване на клаузите. Ето защо във Второзаконие имаме обявени благословенията и проклятията, съответно при спазване и при нарушаване на договора.

Ние сме били измамани да мислим за Стария завет и за Новия завет като за раздели в Библиите си, докато завет означава договор. И е ясно, че два договора относно едно и също нещо между две страни не могат да оперират едновременно. Ако се сключи нов договор, това анулира стария. Апостол Павел много добре ги разбираше тия неща, и затова е записал: "А като каза "нов завет", Той обявява първия за остарял. А онова, което овехтява и остарява, е близу до изчезване" /Евр. 8:13/

Тук може да се върнем на примера с наема и наемодателя. Да кажем, че имаме договор с наемодател, който ни дава къща или нива. И ако не плащаме наема ние го крадем. Обаче ако един ден наемодателя дойде при нас и каже - "Виж искам да сключя нов договор с теб. Искам да се омъжиш за моя единороден син. Той ще бъде твоя глава и господар и ти ще му принадлежиш изцяло в дух, душа и тяло, но всичко мое ще стане и твое, понеже всичко мое е и негово. А още понеже моя син живее вечно и ти, ако си му покорна ще живееш вечно с него."

Това на практика е есенцията на Новия завет, на Новия договор между Бог и Израилевия дом. Ясно е че под един такъв завет и договор наем и данък не се дължи. Това, което се дължи обаче е много повече - целия живот, всичко що имаш е Божие! Не 10% а 100%! Ето защо (еди – кой си, т.е. един от участниците във форума) е напълно прав като говори за стотията. Исус много ясно показва, че наем и данък се събира от чуждите, а не от своите:

Мат. 17:25: И когато влезе в къщи, Исус го изпревари и му рече: Какво мислиш, Симоне? Земните царе от кои събират данък или налог? От своите ли хора, или от чужденците? А когато каза: От чужденците, Исус му рече: Като е тъй своите им са свободни

Поради пропускане на това да се разбере естеството на заветите, а именно, че те представляват договорни отношения, повечето християни се объркват, смесвайки заповеди и изисквания между отделните договори, не са наясно със задълженията си според Новия договор и естествено ги нарушават изпадат под проклетия, мъчат се да угаждат на Бога според стария договор и въобще кашата е пълна и после се чудим защо липсва Божията слава между нас и църквата е в окаяно състояние.

И в заключение искам да направя обобщение във връзка с десетията на Стария и Новия завет сключени с Израилевия дом:

- Стария Завет: Бог дава земята на израилтяните (като заветно обещание), те плащат 10% данък от това, което земята е произвела или изхранила. Това не включва десетък от наеман труд! Поне аз не съм намерил такъв пасаж, ако някой знае да ме поправи. В този смисъл не е записано Исус да е давал десетък понеже Той нито земя се казва да е имал нито добитък, бил е занаятчия и аз не знам под закона да се изисква десетък от занаятчиите. Но по-скоро е логично да не се изисква с оглед на освобождаване от десетията според Вт. 12:19 когато израилтяните вече не са в земята и вероятно си изкарват прехраната чрез занаятчийство или работене за надник.

- Новия Завет: Заветното обещание е вечен живот, изискването е да се отречем от себе си и да живеем 100% за Него. Отново напълно справедливи клаузи. Бог дава живот (вечен) и иска живот (нашия):

Мат. 16:24: Тогава Исус каза на учениците Си: Ако иска някой да дойде след Мене, нека се отрече от себе си, нека дигне кръста си, и така нека Ме последва

Лука 14:33: И тъй, ако някой от вас не се отрече от всичко що има, не може да бъде Мой ученик

Отговор:

Доверяваш ли се църквата толкова, че да им дадеш десетък или дарение? Аз спрях да давам десетък още преди да спра да ходя на църква, защото парите се използват за неща, с които не бях съгласна. Например, ако Бог ти заповяда да храниш бедните, вдовиците, сираците, а църквата ти не го прави, за какво да й поверяваш парите, които Бог ти е дал?

Не обичам да ме манипулират преди всяко дарение по време на служба... "сейте, ще пожънете", "не че на нас ни трябва вашите пари...", "вдигнете парите и нека Бог ги благослови..."

Отговор от администратора на форума:

Наскоро разглеждах пасажите от Закона с които Бог въвежда изискването за десетията спрямо Израел.

Първото място в Закона където се дават тези разпоредби е в книгата Левит. Би било добре да разгледаме този пасаж защото е изключително ясен относно това какво представлява десетията:

Левит 27:30 – 32: Всеки десетък от земята, било от посевите на земята или от плода на дърветата, е Господен; свят е на Господа. Ако някой поиска да откупи нещо от десетията си, нека придаде петата част от цената му. И всеки десетък от едър и дребен добитък, десетъкът от всичко, което минава при преброяване под овчарската тояга, да бъде свят на Господа

С тези думи Бог установява закона за десятъка в Израел. От текста се вижда изключително ясно, как Бог прилежно, точно и конкретно дефинира кое подлежи на десятък.

Десятък се изисква от Израилтяните от:

- Посевите на земята.
- Плода на дърветата.
- Всеки едър добитък.
- Всеки дребен добитък.
- Всичко, което се пасе като добитък.

Няма абсолютно никакво споменаване за десятък от **надник, заплата или спечелено чрез търговия, занаят или предприемачество**. Аз се възхищавам на това колко точен, ясен и прецизен е Бог по отношение на Своите заповеди и изисквания.

Например Исус където споменава за десятъка, който са давали фарисеите, се говори именно за посеви:

Лука 11:42: Но горко на вас фарисеи, защото давате десетък от гъозума, от седефчето и от всякакъв зеленчук, и пренебрегвате правосъдието и Божията любов. Но тия трябваше да правите, а ония да не пренебрегвате

Това е напълно в линия със Закона. Фарисеите бяха толкова прецизни, че вероятно са броели всяко стръкче магданоз израснал на двора за да дават десятък от него.

Това идва да покаже, че проповедниците на десятъка в църквите, не само не разбират смисъла и валидността на заветите под които оперира Божия народ (както пояснихме по преди), но извращават дори текста на самия Закон за да убедят простодушните, че трябва да дават десятъци от наемния си труд, от заплатите си и от бизнеса си. Ако Бог дори под Закона не е пожелал такова нещо от хората, как тези човеци дръзват да налагат бремена и хомоти на своя глава и без НИКАКВО основание в Писанията?!?

Бих искал сега да погледнем и 31 стих от Левит 27-ма глава:

„Ако някой поиска да откупи нещо от десятъка си, нека придаде петата част от цената му”

Бог в милостта Си дори дава възможност на човек да откупи десятъка си. От стих 33 става ясно, че може да се откупува само десятъка от посевите, но не и десятъка от стадата. Откупването на десятъка от посевите става чрез "придаване на петата част от цената му". За мен този израз е малко неясен, но доколкото го разбирам би трябвало да означава да даде в пари 1/5 от пазарната му цена. Това позволение вероятно се дава като милостива провизия за време на слаба реколта и глад, където на човека се дава възможно само срещу 20% от цената да си запази от посевите необходимите да се изхрани себе си и семействата си.

Тогава следва въпроса, **как ще се приложи този закон, ако се дължи десятък от пари?** Отговора е - абсолютно никак! Не можеш да откупиш пари със 1/5-а от тези пари!

Отново, в стих 31-ви имаме разрешение за откупване на десятъка от посевите, в стих 33-ти забрана за откупване на десятъка от добитъка. Ако имаше десятък според Закона от каквото и да е било друго нещо, като например заплати и надници, то това щеше да е изрично упоменато, както и пояснено кое може да се откупува и кое не може. Такова нещо обаче в Закона НЯМА!

Това за пореден път показва, че закона за десятъка няма и не може да има нищо общо с 10% от каквито и да е пари, както поучават мнозина проповедници за своя погибел.

Отговор:

Аз приемам ЦЯЛОТО Божие Слово за валидно и задължително днес, освен това, което е изрично премахнато или променено в Новия Завет.

Добре, да се абстрахираме от определенията за морален, церемониален, или юридически закон.

Съществува ли стих в Новия Завет, който да отменя десетъка, или да казва на какво е сянка? Скотоложството толкова ли е маловажно като грях, та е подминато в Новия Завет? И щом е подминато, то имат ли морално право християните да го практикуват? Грях ли е то в Новия Завет? И ако е грях от къде съдим за това?

Талмудът се съсредоточава върху плячката. Еврейските равини казват, че от този стих става ясно, че десетък се дава само от военна плячка.

Новия Завет в Евреи 7 глава се съсредоточава върху факта, че Мелхиседек е по-горен от Авраам.

Моят основен херменевтичен принцип за десетъка е, че **ПО-ДОЛНИЯ СЕ БЛАГОСЛАВЯ ОТ ПО-ГОРНИЯ**. Аз ще използвам навсякъде този един и същ принцип на херменевтиката за всяка ситуация, свързана с десетъка.

Исус смяташе Закона за достатъчен свидетел - той настояваше, че Законът и Пророците свидетелствуват за Христос. Защо не приемем за валиден свидетел това, което Христос приема за валиден свидетел? Аз бих могъл да кажа следното: Покажи ми поне един свидетел в Библията, който да казва, че не трябва да се плаща десетък. Не двама. Покажи ми само един. Накратко, аз имам поне двама свидетели в полза на десетъка - Авраам и Моисей - и нито един против него. Скотоложството има само един свидетел, Мойсей. Ако десетъкът е отменен, защо по същия принцип не е отменена и забраната против скотоложството. Това още на "първо четене".

Ще се повтори малко. Малахия 3 глава набляга на това, че недаването на десетъкът е кражба. Този факт е пропуснат в обяснението в темата на десетъка и е поставено ударението върху странични незначителни неща като "за да има храна в дома Ми." Е добре, дори да е така, по какъв начин тези думи, дето трябва да им обърнем внимание, отричат десетъка в Новия Завет? Малахия казва, че въпросът е морален, защото го поставя в контекста на морални престъпления (кражбата) - Малахия 3:5. И не левитското племе е ограбено, но самият Господ крадяха. И тук прилагам все един и същ херменевтичен принцип, че **ПО-ДОЛНИЯ СЕ БЛАГОСЛАВЯ ОТ ПО-ГОРНИЯ**. Същият принцип е заложен и в Закона, когато говори за десетъка. До момента вече имам трима свидетели в полза на десетъка – Авраам, Моисей и Пророците (Малахия) - и нито един против него.

Мелхиседек НЕ Е ОТ РОДА НА ЛЕВИТИТЕ, но Авраам му плати десетък. Това ясно говори, че десетъкът не е ограничен до "левитското племе," а е цялостен принцип, който е свързан **СЪС ЗАВЕТНОТО ПРЕДСТАВИТЕЛСТВО**. Какво може да означава това? Стиховете в Евреи 7 глава показват ясно, че свещеническият чин на Мелхиседек преминава в свещеничеството на Исус Христос, но никъде не се казва, че десетъкът изчезва. Жертвоприношенията вече не само не са валидни в Новия Завет (Защо?), те са грях. Никоя от старозаветните церемонии, за които Новият Завет казва, че са сянка, вече не могат да бъдат извършвани. Ако продължим тази логика, и ако приемем, че десетъкът е част от тези "сянки", тогава всяко даване, не само десетъкът, би трябвало да бъде забранено в Новия Завет. Както е с жертвите - Новият Завет не просто омаловажава жертвоприношенията, той забранява жертвоприношенията. Тогава всяко даване на църквата трябва да бъде обявено за отминало, не само десетъкът. Нелепо, нали? В Новия Завет авторът на Посланието към Евреите дава и моралната и юридическата основа на даването на десетък - **ЗАВЕТНОТО ПРЕДСТАВИТЕЛСТВО**. По-долния дължи десетък на по-горния. Целият контекст на Евреи 7 глава - взаимните задължения на по-долния и по-горния. Появява се и още един свидетел за тези взаимни задължения: 1 Кор. 9:1-14. В ст. 11 ап. Павел изрично казва, че когато проповедниците са свършили своята работа - посяването на духовното - те имат **ПРАВО** да пожънат материалното. А в стихове 13 и 14 той ясно свързва това право на проповедниците с разпоредбите на Мойсеевия закон относно изхранването на свещениците. Това взаимно задължение - благословение (проповядване на Словото) срещу материално изхранване (десетък) - е част от библейското учение за **ЗАВЕТНОТО ПРЕДСТАВИТЕЛСТВО**. Всяко нарушение или изкривяване на това учение за **ЗАВЕТНОТО ПРЕДСТАВИТЕЛСТВО** унищожава Църквата и нейната работа на земята.

Десетъкът се дължи към земна институция, която Бог е определил да Го представлява заветно. В различните епохи Бог определя различни земни институции, които да Го представляват заветно - Мелхиседек, Храма, Църквата - но моралният принцип на десетъка си остава, независимо от това коя заветна институция Бог е определил да Го представлява.

По времето на Исус земната институция, която все още представляваше заветно Бога, беше Храмът. Следователно десятък се дължеше към Храма. Исус призна, че по това време Храмът все още е валидна земна институция, като го нарече "Домът на Моя Баща." Когато изгони търговците от Храма, нарече Храма "Домът Ми." Но след това в Мат. 24:2 Той ясно заяви, че идва края на Храма като земна институция, която заветно представлява Бога (и следователно ѝ се дължи десятък). Той обеща, че Храмът ще бъде разрушен, но не каза, че вече няма да има земна институция, която да Го представлява заветно. Напротив, обеща, че за три дни ще въздигне друг Храм (Йоан 2:19). И после каза какъв ще бъде този Храм - Тялото на Исус (Йоан 2:21).

И така, Исус не каза, че ще премахне земното заветно представителство, а ще го прехвърли от Храма на Своето Тяло. А кое е Неговото Тяло? Ефесяни 1:22-23 показва то е това Тяло - Църквата.

Имам и четирима свидетели - Авраам, Мойсей, Пророците (Малахия) и авторът на Евреи. И нито един свидетел против десятъка. А, за още един се сетих – Яков, но за него другия път ще коментирам.

Един от изводите в темата за десятъка е, че ударението на текста в Битие (Мелхиседек – Авраам) е върху думата "плячка," следователно ние днес не трябва да плащаме десятък, защото там ставало въпрос само за плячката. Е добре, но в Мойсей и в Малахия няма нищо за плячка, но пак се изисква да плащаме десятък. Не можем да приложим този херменевтичен принцип – плячката; към Мойсей, Яков и Малахия. Ударението на Павел е върху думите "по-горен от Авраам." Тоест, Павел казва, че Авраам дължи десятък на Мелхиседек, защото Мелхиседек е по-горен от Авраам. Или десятък се дължи за ЗАВЕТНО ПРЕДСТАВИТЕЛСТВО. Десятъкът не означава система на свещенство. Аз съм категорично против професионалното свещенство. Нито се храня от десятък. Въпреки, че Павел дава право на служителите на Благовестието да бъдат издържани от Църквата.

Отговор от същия човек, който написа това: „Аз приемам ЦЯЛОТО Божие Слово“:

1. Какво наричаш десятък?

Десятъкът е част от поклонението. Ще го обясня по-надолу.

2. Кога Авраам отиде при Мелхиседек да си даде десятъка за втори път?

Авраам даде десятък веднага когато срещна свещеник на живия Бог - тоест, земна институция, която е определена от Бога да проповядва Словото и да благославя от името на Христос. През останалото време Авраам извършваше жертвоприношения като свещеник на семейството си, които жертвоприношения са първообраз на десятъка. След това Законът даде монопол върху жертвоприношенията на Храма, а в Новия Завет монополът върху жертвоприношенията е в Христос - Той е единствената приемлива жертва. Но принципът на десятъкът към земната институция, която представлява Христос, си остава.

3. Кога Яков даде десятък за втори път, след като беше обещал, ще даде десятък, когато Бог го изведе?

Десятъкът е поклонение. Авраам и Яков са си плащали десятъка (да кажем повторно) - в жертвоприношенията. Това беше формата на поклонение за патриарсите. Тази форма се променя през вековете - семейни жертвоприношения, Скинията, Храма, апостолите с Исус, църковното общение или събрание - но десятъкът остава като принцип. Авраам е нямал институция, която да представлява лично Бога и на която да дава десятъка, и затова е принасял жертвоприношения. Но веднага когато среща такъв земен представител на Бога - Мелхиседек - той незабавно плаща десятък от придобитото. Когато Мойсей установява Скинията, вече семейните жертви не са позволени, има само една институция, която представлява Бога на земята. Когато Исус извършва върховното жертвоприношение, представителството чрез жертви е отменено и вече действа представителството чрез тялото на Христос - Църквата. Църквата не е централизирана като юдейския Храм, но тя продължава да е институция, с всички характеристики на институция - дисциплина (отлъчване), организация, единна изповед на вярата и т.н. Поклонението става единствено чрез Църквата; разбира се, не църквата на православните попове, кюретата и пасторите от Държавна Сигурност, но все пак Църквата като институция. Докато има земен представител на Христос и земно поклонение на Христос, десятъкът ще остане като принцип.

Разбира се, ти можеш да отречеш, че жертвоприношенията са били десятъка на Яков. Тогава ще попитам: Изпълни ли Яков своето обещание? Ако да, къде? Храмът още го нямаше. Мелхиседек го няма. А до Скинията и Моисей имаше още поне 400 години... Или може би Яков не е изпълнил обещанието? Какво ти обещание, това си беше клетва! Е, ако Яков не е изпълнил клетвата, защо не се казва нищо за такова нарушение на завета от негова страна?

(Сами виждате какви свободни съчинения прави този човек в доводите и аргументите си! Да се твърди, че жертвоприношенията всъщност са даване на десятък (виж отново точки 2 и 3 по – горе) е толкова нелепо, че няма накъде! Ето защо подобни тълкувания са нелепи – просто са съчинени елементарно – бел. на Рангел)

4. Къде според Закона Господ дели хората на по-малки и по-големи?

Първо е важно да не слагаме равенство между десятъка и свещенството. Яков плащаше десятък без да има свещенство. Десятъкът не означава система на свещенство. И все пак Павел дава право на служителите на Благовестието да бъдат издържани от Църквата.

Определено това разделение не може да го смятаме за нещо лошо, или ерес. На мен също не ми харесват практиките в някои деноминации, или ако щеш и в православната църква, но не бих нарекъл "еретици" онези, които настояват за това разделение.

Второ, ако това разделяне не е "правилно", тогава основателят на тава разделяне е апостол Павел. Той твърди, че "работниците на благовестието имат право да живеят от благовестието" (1 Кор. 9:1-14). Гал. 6:6 А тоя, който се поучава в Божието слово, нека прави участник във всичките си блага този, който го учи). Вярно е, че пред Бога всеки отговаря за себе си, но е факт, че едни са "по-напред", или по-навътре. На когото много е дадено много и ще се изисква.

5. На кое число от месеца апостолите събираха десятъка?

Знаем от Библията, че нашите тела поотделно са Божий дом, но и Църквата като цяло е Божий дом. Всеки отделен вярващ е Божий храм и дом, но никой отделен вярващ не е пълнотата на Христос на земята. Къде е пълнотата на Христос на земята? Ефесяни 1:23 ни казва - Църквата. Тоест, поклонението е в пълнотата на Христос - Църквата. Сам християнин не може да е Божий дом сам по себе си. Християнинът в Църквата като общност и институция е Божий дом. Ако някой твърди, че плаща десятък на самия себе си означава да претендира, че той е пълнотата на Христос. Павел казва, че "служителите на Благовестието" имат право да се изхранват от Църквата. Но никъде няма да намериш твърдение, че християнинът плаща десятък сам на себе си. Деноминациите са само отклонение от практиката на Църквата. Тоест, в Новия завет Църквата е тази, която се покланя на Бога. А десятъка е част от това поклонение. И всеки вярващ, който е част от Тялото в своето поклонение принася десятъка си. А на кой ден християните се покланят с десятъците си... както значение има? Аз бих казал в Събота. Но не онази, римската, календарна събота, а Господната свята почивка.

Десятъка се дава на по-горната институция. По времето на Авел се даваше директно на Господа (не е описано точно как). По времето на Авраам се даваше на Мелхиседек, който беше по-горен (ясно е написано, че Мелхиседек има чин, който после се дава на Исус). За Яков също не пише как е даден, но най-вероятно е по един от двата начина до тогава (на Авел и на Авраам). Евреите го даваха на левитите, а те от своя страна на свещениците - пак някаква институция, представяща Бога и по-горна от тези които и плащат десятък. Абсолютно нормално е днешните свещеници (християните) да дават въпросното дарение (десятък) именно на църквата - тази институция която представлява съюза в името на Исус и която предоставя Господната Вечеря - по подобие на свещениците и на Мелхиседек. А и по подобие на левитите, църквата няма "земя" - т.е. няма собственост, която да я издържа.

Това е - принцип. Има го от началото, та чак до сега. Ще отговориш ли на моите **въпроси**:

Съществува ли стих в Новия завет, който да отменя десятъка, или да казва на какво е сянка? Скотоложството толкова ли е маловажно като грях, та е подминато в Новия Завет? И щом е подминато, то имат ли морално право християните да го практикуват? Грях ли е то в Новия Завет? И ако е грях от къде съдим за това?

Пак казвам, не се храня от десетъци, с труда си изкарвам прехраната. Нито участвам във взимането на решения за употребата на десетъците.

Отговор:

Аз също мисля, че даването на десетък не е задължително за християните, а: „Всеки да дава според както е решил в сърцето си, без да се скъпи, и не от принуждение; защото Бог обича онзи, който дава на драго сърце” (2 Кор. 9:7)

Но и всеки, който е решил за себе си да следва Бога и да работи за Неговото царство, ИМА ВЪТРЕШНОТО ЖЕЛАНИЕ да отдели и от парите си за Него. Спорове по тази тема се водят доста често и мисля има три групи хора, за които той е особено интересен:

1. Лъжепастири, които търсят хората не заради душите им, а заради парите им.
2. Християни (не съм сигурен дали са такива), които нямат никакво желание да се разделят дори с малка част от парите си и си търсят оправдание.
3. Искрени християни, които нямат (все още) разбиране по темата.

На първите две категории нямам какво да кажа. Ако има хора от третата, моето послание за тях е: Не оставяйте някой да ви осъжда, нито сами себе си осъждайте за това, че някой път не сте имали възможност да отделите пари за Божието дело (това не значи непременно пари за църквата, не ме разбирайте погрешно). Парите ви са ваши („Догдето стоеше непродадена не беше ли твоя? И след като се продаде, не бяха ли парите в твоя власт”, Деян. 5:4) и можете да правите с тях каквото искате.

Но помнете, че всичко, което имаме на тази земя - пари, таланти здраве, живот - са ни дадени от Бога. Ние решаваме как ще ги използваме - за Негова слава или за наша. Но един ден Господарят ще ни поиска сметката за повереното ни настойничество. Дано не се посраим тогава...

Отговор от същия човек, който написа това: „Аз приемам ЦЯЛОТО Божие Слово” и „Какво наричаш десетък”:

Аз казвам доста по въпроса и това е моето мнение. Както казва апостола, ако вие мислите нещо друго, то Господ ще ви открие и това.

Изобщо не коментирам онези "проповедници", които са опорочили даването на десетъци и техните лични облаги от това. Те ще отговарят пред Бога за делата си.

Цитат: Съществува стих, който казва, че не трябва да давам от принуждение, а драговолно.

Да, но това с какво доказва, че десетъка е преминал?

Съществува ли стих в Библията, който да отменя десетъка? Или поне да казва на какво е сянка сега?

Цитат: Не знам от коя Библия знаеш това, но от Словото виждаме, че не е поотделно, а заедно. Ами от тази Библия: 1 Коринтяни 6:15 Не знаете ли, че вашите тела са части на Христос? И така, да отнема ли от Христос частите Му и да ги направя части на блудница? Да не бъде!

Цитат: Авел къде е казано, че даваше десетък или поне веднъж да даде десетък? Писано е "жертва". Прибавяш към Писанието, за да докажеш тезата си, тъй като тя не е доказуема от Писаното и затова ти добавяш неписани неща. Отново ще ти задам въпроса - колко пъти Авраам, Яков, Мелхиседек даваха десетък?

Отговорих на този въпрос. В жертвоприношенията, в последствие, патриарсите си даваха десетъците. Ако не си съгласен с това, то си отговори на тези въпроси: Изпълни ли Яков своето обещание? Ако да, къде? Дори и Иисус казва в Матей 23:23. Горко вам книжници и фарисеи, лицемери! Защото давате десетък от гйозума,

копъра и кимиона, а сте пренебрегнали по-важните неща на закона - правосъдието, милостта и верността, но тия трябва да правите, а ония да не пренебрегвате. Което води до извода, че **десятька не е за пренебрегване!**

Имам вече доста свидетели в подкрепа на десятъка - Авраам, Яков, Мойсей, Пророците (Малахия), Сам Господ Иисус Христос и авторът на Евреи. И нито един свидетел против десятъка. Дори и нито един стих, който да го отменя!

(Разбира се, следва една безкрайна дискусия, която не искам да цитирам тук – последните няколко отговора просто показват **как** разсъждават вярващите и **защо** – бел. на Рангел)

Следва третия форум. Това, което служи като основно изложение в този форум заслужава внимание, защото аргументацията е обоснована. Обърнете внимание на тази статия във форума **believerbg!**

Форум 3 – Християнски форум - **believerbg**

Християнски форум - **believerbg**

тук: <http://believerbg.com/viewtopic.php>

Започвам направо на въпроса: десятъкът новозаветна доктрина ли е или не, пренася ли се той автоматично от Стария Завет или не?

I. Десятъкът в Стария Завет

Каква беше причината Бог да постанови десятъка в Стария Завет? Ето някои пасажи: „Господ рече още на Аарона: Ти да нямаш наследство в тяхната земя, нито да имаш дял между тях; Аз съм твоят дял и твоето наследство между израилтяните. А на левийците, ето, Аз давам в наследство всичките десетъци в Израелия, заради службата, която вършат, службата в шатъра за срещане ... Защото десетъците, които израилтяните принасят за възвишаем принос Господу, давам в наследство на левитите; за това рекох за тях: Те да нямат наследство между израилтяните” (Чис. 18:20,21,24). От тук се вижда, че причината за да постанови Господ десятъка е отделянето на цяло едно племе, Левитите, за служение пред Бога. Подобно, Бог постанови левитите да дават десятък на свещениците, които принасяха жертвите и приносите на израилтяните (Чис. 18:26-28). Освен това свещениците вземаха дял от това, което се принасяше от народа, с изключение на всеизгарянето.

Друга причина за даването на десятък беше грижата за бедните: „Когато в третата година, годината за плащане десетъците, свършиш отделянето на всичките десетъци на рожбите си, и ги дадеш на левитина, на пришелеца, на сирачето и на вдовицата, за да ядат отвътре градовете ти и се наситят, тогава да речеш пред Господа твоя Бог: Напълно изнесох от къщата си посветените десетъци и дадох ги на левитина, на пришелеца, на сирачето и на вдовицата” (Втор. 26:12,13).

И така, трябваше ли да се дава десятък в старозаветни времена? Без съмнение, това е заповед от Бога!

II. Задължителен ли е десятъкът в Новия Завет?

(Доводи в подкрепа на схващането за даване на десятък в църквата):

Има някои доводи, които се използват за да се обоснове схващането за даване на десятък сега, в новозаветни времена. Нека ги разгледаме:

1. Новият Завет е по-съвършен от Стария. Ние не сме под закон, а под благодат. Тогава нека даваме повече от 10% щом сме под благодат. Ако старозаветните даваха 10% ние по-малко ли ще даваме?

Звучи логично, нали? Щом сме под благодат, нека даваме повече. Или поне да не падаме под стандарта на

даване на старозаветните вярващи. Това е така, стига привържениците на даването на десетък да ни убедят, че десетъкът продължава да важи и в Новият Завет. Стига да ни убедят, че Бог заповядва и в новия Завет да даваме десетък. Но ако не могат да ни убедят в това, ако не могат да посочат текст в Новия Завет в който ясно и недвусмислено да се постановява даването на десетък, тогава става явно, че този довод отпада.

2. Десетъкът е даден преди Закона. Следователно той не е свързан непременно със Закона и оттам важи и днес. Пасажи за подкрепа: Бит. 14:18-20: „И Аврам му даде [на Мелхиседек] десетък от всичко” (Евр.7:1-9).

Истина е, че за десетъка се споменава преди Мойсеевия Закон. Но що следва от това? Значи ли, че ако и Закона да е преминал вече в Христа, то десетъкът не? Тази логика е заимствана от апостол Павел, който казваше, че обещанието за оправданието чрез вяра не може да бъде отменено от закон даден 430 години по-късно: „И това казвам, че завет, предварително потвърден, от Бога, не може да бъде развален от закона, станал четиристотин и тридесет години по-после, така щото да се унищожи обещанието” (Гал. 3:17). Но тук става дума за нещо различно – за завет и то потвърден от Бога!

И един въпрос: Мелхиседек ли поиска десетък от Авраама? Не, нали? Авраам доброволно му даде десетък от всичката плячка. Значи тук не става дума за правило или за заповед за даване на десетък, а за доброволен акт на даване. Нека запомним това.

3. Главното оръжие на привържениците на новозаветния десетък: Малахия 3:8-14 „Ще краде ли човек Бога? Вие обаче, Ме крадете. Обаче думате: В какво Те крадем? В десетъците и в приносите. Вие сте наистина проклети, защото вие, да! целият тоя народ, Ме крадете. Донесете всичките десетъци във влагалището, за да има храна в дома Ми, и опитайте Ме сега за това, казва Господ на Силите, дали не ще ви разкрия небесните отвори да излея благословение върху вас, Тъй щото да не стига място за него”

Да разчленим този пасаж и да го анализираме по съставните му елементи:

1. Ще краде ли човек Бога? Вие обаче, Ме крадете. Обаче думате: В какво Те крадем? В десетъците и в приносите? (стих 8). Защо Бог казва, че тези които не са давали десетък в старозаветни времена Го крадат? Защото по този начин левитите и свещенниците са били лишени от средства за съществуване, и за да преживеят са били принудени за изоставят служението на Божия дом и да търсят препитанието си по друг начин: „После забелязах, че дяловете на левитите не били им давани, така щото левитите и певците, които вършеха работата на служенето, бяха побягнали всеки в селото си” (Неем. 13:10). Така Бог е бил окраден от дължимото Му служение. Освен това, вярвам, че тук Бог се идентифицира със Своите служители (Мат. 25:45). Недаването на десетък в църквата кражба ли е на Бога сега? Да, кражба е, ако е заповед от Бога, както беше в Стария Завет. Има ли заповед от Исус Христос или от апостолите да се дава десетък? Категорично не! Тогава чия заповед е даването на десетък в църквата – човешка! Нека зададем въпроса по друг начин: Ако оставим Божиите служители на пълно работно време (тези, които по Божия, а не по човешка воля са пълновременни служители) без възможност да преживяват, като не даваме средства в църквата, това ограбване на Бога ли ще бъде? Без съмнение, да!

2. Донесете всичките десетъци във влагалището, за да има храна в дома Ми (стих 10)

Първо, десетъците в Стария Завет бяха храна. Тези, които пледират за даване на десетък, обаче го искат в пари. Прякото прилагане на този пасаж (който много често се използва от защитниците на десетъка) е невъзможно и води до противоречие.

Второ, според този пасаж, десетъците трябва да се носят в Божия дом. Кой е Божият дом по времето на пророк Малахия? Ерусалимския храм. Следователно, ако трябва да изпълним пасажа буквално, трябва да отидем до Ерусалим за да си дадем десетъка! Да не говорим за това, че храма отдавна не съществува. Отново виждаме, че прякото прилагане на пасажа ни води до противоречие. Тогава какво ще кажем за тълкуването му в преносен смисъл? Добре, хайде да тълкуваме преобразно. На какво е преобраз храма в Новия Завет? На тялото на вярващия, нали (Йоан 2:21; 1 Кор. 3:16, 6:19; 2 Кор. 6:16)? Както виждаме, и така не се връзва. За да бъде обективен, обаче, длъжен съм да посоча и едно друго тълкование на храма в новозаветен смисъл: „Затова вие не сте вече странни и пришелци, но сте съградени на светиите и членове на Божието семейство; понеже бяхте съградени върху основата на апостолите и пророците, като е краеъгълен камък сам Христос

Исус, върху когото всяко здание, стройно сглобено, расте за храм свет на Господа; в който и вие се вграждате заедно в Духа за Божието обиталище” (Еф. 2:19-22). И така, новозаветния храм е и Божието обиталище, Божието семейство – църквата, но не църквата като сграда, а като общност от хора, в които се извява Божието присъствие.

3. Вие сте наистина проклетни (стих 9). Това е един от начините за манипулация на хората да дават десятък – ако не давате, ще бъдете проклетни. Защо са били проклетни тези, които не са давали десятък в старозаветни времена би трябвало да е ясно – понеже е било заповед от Бога. Всяко неизпълнение на Божия заповед води до проклетия. Както писах вече, в Новия Завет ние нямаме заповед от Господа да даваме десятък. Действа ли обаче подобен принцип и в Новия Завет? Без съмнение, действа: „А това казвам, че който сее оскъдно, оскъдно ще и да пожъне; а който сее щедро, щедро ще и да пожъне” (2 Кор. 9:6).

4. Опитайте Ме сега за това, казва Господ на Силите, дали не ще ви разкрия небесните отвори да излея благословение върху вас, Тъй щото да не стига място за него (стих 10). Това е другия начин за манипулация – с обещанието за благословения. С други думи, хората се подбуждат да дават, с цел да получат! Това не е библейския модел на даване. Освен това, чрез този стих хората се насърчават да упражняват вяра – „дайте си десятъка и вярвайте, че Бог ще ви възвърне многократно даденото”. Не че е лошо да се стимулират хората да ходят във вяра. **Порочното тук е, че самите проповедници, пастори и ръководители на църкви не дават пример на ходене във вяра, а предпочитат сигурната почва на финансирането от десятъците на хората, вместо самите те да ходят във вяра и да уповават на Бога, че ще се погрижи за тях.**

Както виждаме, доводите на защитниците на десятъка не издържат критика.

III. Защо не трябва да даваме десятък?

1. Защото не е заповядан от Бога в Новият Завет. Когато се свика първия събор в Ерусалим, ето какво беше посланието към езическите църкви: „Защото се видя добре на Светия Дух и на нас да ви не налагаме никоя друга тегота, освен следните необходими неща: да се въздържате от ядене идоложертвено, кръв и удавено, тоже и от блудство” (Деян. 15:28,29). Тогава защо се налага теготата на десятъка?!

2. Защото десятъкът е част от старозаветния Закон и задължаването ни да изпълняваме макар и една част от Закона ни вкарва под проклетия (Гал. 3:10) и ние вече не сме под благодат. Ако искаме да пазим макар и една част от Закона, то ние се задължаваме да изпълним и целия Закон (Гал. 5:3)! Освен това, Старият Завет преминава в Христа (2 Кор. 3:14).

3. Защото много често по този начин се поддържа системата на разделение на вярващите на миряни и свещенници, която е в противоречие с доктрината за свещенството на всички вярващи (виж 1 Петр. 2:5, 9; Откр. 1:6, 5:10). Защото казват: Както в Стария Завет десятък се даваше на левитите и свещенниците, така и в Новия десятък се дава на новозаветните свещенници. Но, ако наистина всички вярващи в Исуса са свещенници на Бога, тогава те трябва да получават десятък. Но от кого? Сега няма израелски народ, който да дава десятъци Няма миряни. Или все пак има? Ами тогава (както обича да се изразява един мой приятел) хайде да вземем гумичка и да изтрием от Библията тия стихове, които говорят, че всички вярващи са свещенници на Бога и на Агнето!

4. Смятам, че не е редно да давам десятък, когато хората, които го получават (ръководителите в църквата) са се отклонили от Божиите принципи и не приемат поправление. В такива случаи, подпомагането им финансово е съучастие с тях в делата им. Смятам, че вярващият трябва много добре да следи за какво се изразходват парите му. В света, как се санкционира един вестник например, който не удовлетворява изискванията на читателите си? Ами спират да го купуват!

IV. Новозаветното даване

Говори ли се за даване в Новият Завет? Да, говори се. Даването в Новия Завет основно е за подпомагане на бедните и даване на Божиите работници.

1. Подпомагане на бедните. Посочено е на много места: Деян. 11:29,30; Рим. 15:25,26; 2 Кор. 9:1.

2. Даване на Божиите работници: Лука 10:4-8; 1 Кор. 9:4, 7-14; 2 Кор. 11:8. Ще каже някой: А-а-а-а, значи все пак трябва да се дава на Божиите работници? Разбира се, че трябва. Казал ли съм нещо против това? Не разбира се. Просто съм казал, че в Новия Завет не е заповядано то да е под формата на десятък.

3. Даване за текущи нужди на църквата. Макар в Новия Завет да не могат да се намерят пасажи за подкрепа на това, смятам че е напълно редно да се дава за посрещане на текущи нужди на църквата – плащане на отопление, осветление, наем на помещение и др. Просто в първи век още не е имало молитвени домове, а вярващите са се събирали по къщите и в храма и затова пасажи в подкрепа на тази нужда липсват.

V. Примерът на Господ Исус

Нека видим как се издържаха Господ Исус Христос и учениците Му:

„Не носете ни кесия, ни торба, ни обуца ... И в същата къща седете, и яжте и пийте каквото ви сложат; защото работникът заслужава своята заплата ... И като влизате в някой град, и те ви приемат, яжте каквото ви сложат” (Лука 10:4,7,8) Когато изпращаше учениците Си, Господ ги учеше да упражняват вяра – да вярват, че техният Отец ще се погрижи за тях.

„И скоро след това Исус ходеше по градове и села да проповядва и да благовестява Божието царство; и с Него бяха дванадесетте ученика, и някои жени ... и много други, които им услужваха с имота си” (Лука 8:1-3). Отново виждаме, че Отец се беше погрижил да има някои, които да услужват на Господа и на учениците Му от имота си.

„Защото някои мислеха, понеже Юда държеше касата {Гр.: Торбичката или, кутийката}, че Исус му казва: Купи каквото ни трябва за празника, или: Дай нещо на сиромасите” (Йн 13:29). Явно Господ Исус е правил нещо като събиране на дискус, което може да ни убеди, че събирането на дискус в църквите си е съвсем редно и законно нещо. Но аз не смятам, че Той е подканвал хората да дават. По скоро те са давали доброволно (виж горните два пасажа). Не мога обаче да подкрепя мнението си с пасаж от Словото, защото такъв просто липсва. От пасажа се вижда още, че освен за издръжката на Господа и учениците Му, парите от касата се използват и за даване на бедните.

VI. Принципи на новозаветното даване

По какъв начин да даваме – това най-добре е показал апостол Павел: „А това казвам, че който сее оскъдно, оскъдно ще и да пожъне; а който сее щедро, щедро ще и да пожъне. Всеки да дава според както е решил в сърцето си, без да се скъпи, и не от принуждение; защото Бог обича онзи, който дава на драго сърце. А Бог е силен да преумножи на вас всякакво благо, така щото, като имате всякога и във всичко това, което е достатъчно във всяко отношение, да изобилвате във всяко добро дело” (2 Кор. 9:6 - 8). Ето някои важни изводи от горния пасаж:

1. „Който сее оскъдно, оскъдно ще и да пожъне; а който сее щедро, щедро ще и да пожъне” (стих 6, виж също и Лука 6:38). Закона на сеенето и жъненето. Без коментар!
2. „Всеки да дава според както е решил в сърцето си” (стих 7). Всеки да дава не десятък (не както са му наложили в църквата), а както е решил.
3. „Всеки да дава ... без да се скъпи” (стих 7). Даването трябва да е със щедрост (виж т.1).
4. „Всеки да дава ... не от принуждение” (стих 7). Не трябва да бъдат принуждавани хората да дават, а те доброволно, с радост да дават.

Автора на статията от форума believerbg.com продължава:

Приятели, искам само да ви кажа, че не бунтарство ме подтикна да пиша против десятъка. Ако прочетете внимателно ще видите, че аз поддържам даването за издръжка на работниците на благовестието. Самият аз

дълго време си давах най-редовно десятъка. Смятах, че щом се проповядва от амвона и се изпълнява от мнозинството от църквата, значи трябва да е вярно. Но някои неща напоследък ме накараха да се размисля и да преценя самият аз от изучаване на Библията дали наистина десятъкът е новозаветна доктрина. Резултатът от размишленията ми по този въпрос са изложени в първият ми постинг по тази тема. Прочетете и размислете сами, не искам да ви оказвам давление.

Бог да бъде с вас!

Интересно ми е как бихте коментирали следните стихове:

"Всеки десетък от земята, било от посежите на земята, или от плода на дърветата, е Господен; свет е Господу. Ако някой поиска да откупи нещо от десетъка си, нека придаде петата част на цената му" (Лев. 27:31)
Ако десятъка е в сила днес, тези стихове важат ли сега и какво означават?

И още един въпрос. В Ез. 44:30 се казва: "И първаците от всичките първи рожби от всичко, и всеки принос от всичко, от всичките видове на вашите приноси, да бъдат на свещениците; тоже да дават на свещеника първака от тестото си, за да почива благословение на домовете ви"

"Първаци" означава най-първи или още в началото.

От това следва ли, че трябва да се дава десятък преди доходите на човека да са обложени с данъци и от тях да са приспаднати някакви разходи?

Ако това е така голяма част от християните, които дават десятъка си днес са в грях, защото крадат Бога като дават десятък от крайната си заплата, след като е обложена с данъци, осигуровки и т.н.

Благодаря Ви!

Писано е: "законът бе даден чрез Мойсея, а благодатта и истината дойдоха чрез Исуса Христа" Писано е още: "Защото и преди закона грехът беше в света, грях, обаче, не се вменява, когато няма закон"

Ако по времето на Авраам законът не е бил още даден, и Авраам не е бил длъжен да дава 1/10 на някой свещеник, а по собствено желание (т.е. можел е и да не даде ако иска) е дал еднократно (а не многократно, както принуждават църковните членове), тогава имаме ли право да задължаваме някой, който също не е под Моисеевия закон (както и Авраам не е бил) да дава по принуда ежемесечно (а не еднократно, както Авраам) 1/10 на хора, които дори не отговарят на това, което е бил Мелхиседек?

Свещеника Мелхиседек е използван от Бога за да бъде споменат и да послужи за образ на Божия син Исус и за делото на Божият син Исус в новия (за израилтяните) Божий завет, който завет не е като стария, синайския, завет, а е друг завет. Бог използва случката с Мелхиседек за да покаже кой първосвещеник е по-голям - Аарон или Исус - щом Леви, чрез Авраам, "така да се каже" /Евр 7:9/ (а не в действителност) е дал еднократно 1/10 на свещеника Мелхиседек тогава е ясно, че чина на Мелхиседек е по-голям и съответно Божият Син Исус е много по-голям свещеник от свещенството на Моисеевия закон, защото е свещеник по Мелхиседековия чин, а не по Аароновия. И това е смисъл на това, което казва автора на писмото до Евреите. Защото цялото писмо "до евреите" убеждава хората, до които е написано в никакъв случай да не се отдръпват от вярата в Божият син Исус, а да продължават да вярват в Него.

В подкрепа на това, че стария синайски завет с Моисеевия закон не ги ползва, автора привежда и това доказателство, че Исус е по-голям свещеник от свещениците под Моисеевия закон, и че стария синайски завет не върши работа и затова Бог го е определил на "изчезване" и е определил нов, по-добър завет, чрез който Бог спасява и очиства наистина съвестта на хората, за разлика от жертвите по Аароновото и Левиевото свещенство под Моисеевия закон, които не са могли да очистят съвестта на греховния човек. Т.е. целта на писмото до Евреите не е да ни накара да спазваме Моисеевия закон и да даваме многократно 1/10 на църковни организации, а е друга, да ни увещае да не отстъпваме от вярата в помазаника Исус, Божият син. Но както казва Йоан: "Не съм аз помазаника", както и Павел казва: "Павел ли се разпна за вас" - така и аз казвам: аз не съм Исус, нито ти си Исус, нито измислените глави на групи хора - пастори, папи, вселенски

патриарси и подобни - са Исус, нито разцепените църковни протестантски и каквито там организации, които обират парите на хората са Исус, и Той, Исус, няма да мълчи за тези манипулации, чрез лъжливо обвиняване в неспазване на Мойсеевия закон, под който хората всъщност не са, в оня ден, който приближава (Евр 10) и който ден не дошъл 70 год. сл. Исус. (Нито пък стария синайски завет, задължаващ спазване на Мойсеевия закон, свършва чак 70 г. сл. Исус.) Затова не може да се дава за пример еднократната случка с Мелхиседек и да се принуждават хората да дават уж на Исус (т.е. на религиозни организации или институции) 1/10 многократно.

Ако ти, както Авраам, по собствено желание, без хомота на Мойсеевия закон (Деян. 15), искаш да даваш 1/10 на потомците на Леви, или на някой свещеник на Бога твоя воля, давай. Но нямаш право да задължаваш неоснователно други хора да дават 1/10 на някой.

Ти потомък ли си на Леви? Ако да, можеш, да кажеш, че и ти "така да се каже" /Евр 7:9/ (т.е. не наистина) си дал 1/10 на Мелхиседек от плячката от клането на Авраам. Аз не съм потомък на Леви и не се занимавам с Израел по плът, защото Израел по плът не ползва никого, а само вярата в Божият син Исус, чрез когото биваме осиновени от Бога и ставаме братя на Исус и наследници на Бога, по обещание, и деца на Авраам. Всички евреи са по плът деца на Авраам, но само потомците по плът на Леви са приемали 1/10 от плътския Израел, така че ако съм дете на Авраам не мога да бъда задължен да давам 1/10 на някой, който не е като Мелхиседек, понеже съм дете на Авраам, а да не говорим, че Авраам дори не по задължение от Мойсеевия закон е дал 1/10 на Мелхиседек, защото Авраам не е бил под закона, понеже пише, че закона е даден 400 години по-късно.

Това, че Авраам еднократно е решил по собствено желание да даде 1/10 от плячката си от клането, на свещеника Мелхиседек, не ме задължава да давам 1/10 от доходите си ежемесечно на протестантски организации и институции. (Доколкото зная православните и католическите институции не принуждават членовете си да им плащат данък 1/10.)

Битие 28:17-22 – На кого обеща десятък Яков??? На левитите - не! На свещениците - не! На Бога - да! Яков, без да бъде под закона (даден много години по-късно), е решил по собствено желание да се обрече, че ако Бог е с него тогава и Яков ще даде 1/10 от всичко на Бога.

Яков не е бил принуден да се обрича, че ще дава 1/10 на Бога. Ние дори не знаем, дали Яков е дал 1/10 на Бога или отново например е излъгал както преди това е излъгал баща си. По собствено желание е пожелал и най-вероятно е дал на Бога 1/10 както е обещал, макар, че не можем да сме сигурни какво точно е станало.

Така и сега ако някой не по принуда - както закона принуждава със страх от наказание, а по собствено желание, без да е заплашен от наказание ако не даде - иска да даде 1/10 на някого то може да даде, но няма основание да принуждава и другите да правят като него.

Ако случката с Яков ще се дава за пример, че сега учениците на Исус по принуда трябва ежемесечно да дават 1/10 на някого тогава също трябва да се карат хората да се обричат, както и Яков се е обрекъл.

Това място не доказва, че учениците на Исус са принудени да дават 1/10 на някого ежемесечно.

Контекста там е, че дори ако някой пропуска факта, че Авраам не е бил под закона (понеже закона е даден 400 по-късно), когато е решил по собствено желание даде еднократно 1/10 от плячката от клането си над онези царе, и по този начин да се опитва да прави произволни аналогии за да сложи хомот на учениците на Исус да дават 1/10 данък ежемесечно, а дори не еднократно (какъвто хомот Бог не е сложил), то дори и така той не може да докаже, че учениците на Исус са принудени от Бога да дават ежемесечно 1/10 на някакви (по правило разцепнически) църковни организации, били те протестантски или някакъв друг модел.

В Новия Завет има написани неща, които се отнасят за пари свързани с дейността на Божият народ, но няма принудително събиране на ежемесечен данък 1/10.

Това, че Леви, "така да се каже" (а не в действителност), чрез самоволното еднократно даване от Авраам на 1/10 от плячката от клането си на онези царе, на свещеника Мелхиседек, не е основание учениците на Исус -

по принуда, а не самоволно като Авраам, по църковнически закон, а не без закон като Авраам (понеже закона е даден 400 г. по-късно), ежесечно, а не еднократно като Авраам, бидейки свещеници (които по тази логика едва ли не трябва да приемат 1/10 данък от несвещеници), а не не-бидейки свещеници като Авраам (защото Авраам не е бил свещеник на Бога, а учениците на Исус са всички свещеници на Бога, и Мелхиседек също е бил свещеник на Бога) – та тази описана случка не е основание учениците на Исус да бъдат принуждавани да дават ежесечно 1/10 от доходите си на някого.

Евр 7:9,10 И, тъй да кажа, сам Левий, който взема десетък, даде десетък чрез Авраама; ЗАЩОТО беше още в чреслата на баща си, когато Мелхиседек срещна Авраама.

ЗАЩОТО Леви е бил, в слабините на Авраам, затова, така да се каже и той, като плътско потомство на Авраам е дал 1/10 от плячката на Авраам на Мелхиседек. Ако Леви не е бил плътско потомство на Авраам, нямало, така да се каже, да е дал 1/10 на Мелхиседек.

Божият слуга Павел (автора на статията явно смята, че именно Павел е автор на „Еврей“ – бел. на Рангел) не е казал, че САМО Леви е дал (макар и условно, така да се каже), 1/10 на Мелхиседек.

Най-вече Авраам е поискал и самоволно е дал от плячката си 1/10 на Мелхиседек. Не Леви е решавал дали Авраам да даде 1/10 на Мелхиседек, а Авраам е поискал и е дал, защото Леви още не е съществувал и не е можел да поиска или да не поиска. Но понеже Леви е плътски потомък на Авраам то може да каже, че и Леви в някакъв смисъл, така да се каже, е дал също тази 1/10. Защото Леви е плътски потомък на Авраам. Павел решава да спомене Леви защото Леви е определено важна фигура по отношение на свещенството, което е било под Моисеевия закон и даването (така да се каже) на Леви на 1/10 на Мелхиседек е добър пример да се изтъкне, че Божият син Исус е много по голям свещеник от свещениците под закона, понеже Исус е свещеник по чина на Мелхиседек, а Аарон и другите са по чин определен от Бога в Моисеевия закон, а не по чина на Мелхиседек. А когато Бог говори за своя помазан цар, който ще наследи вселената и вековете Той НЕ се е заклел така: "Ти си свещеник до века според чина на свещениците, който съм определил под закона", а се заклева по друг начин: "Ти си свещеник до века според чина на Мелхиседек" (А колко много чина на Мелхиседек е по голям от чина на свещениците под закона, автора на Еврей подробно разяснява в Евр. 7 гл.)

Като по този начин Бог поставя помазанника си Исус над свещениците под Моисеевия закон, понеже Авраам (а също и Леви (който е бил в семенниците му) така да се каже) е дал 1/10 на Мелхиседек, а не Мелхиседек е дал 1/10 на Авраам, а ПО-ГОЛЕМИЯ благославя по малкия, а пък знаем, че Мелхиседек е благословил Авраам, а не Авраам Мелхиседек.

И така Бог е засвидетелствал величието и превъзходството на свещеническия чин на своя син Исус и на новото завещание което е чрез кръвта на закланото жертвено агне Исус, която ползва, а не чрез кръв на животни, която не ползва; Исус и безценното (ново за евреите) завещание което Той ни е завещал при смъртта си, е далеко повече и над свещенството под закона, затова и тези хора (получателите на писмото) вместо да се вторачват в закона, който убива (2 Кор. 3 гл.) и който не ги ползва, са увещавани по всякакъв начин да вярват в Исус за да имат наистина полза и да не отидат във вечния огън заради греховете си.

Затова и Леви като плътски потомък на Авраам е използван от Бога за да възвеличи Бог новото си завещание и Своя син заради когото можем да имаме вечен живот.

Но разбира се, както писах и по-горе споменаването на думичката "десета" (десетък) не може да служи за доказателство, че трябва учениците на Исус да бъдат принуждавани да дават ежесечно 1/10 от доходите си на някого. Ако позволим този произвол, по тази логика могат да бъдат "доказани" най-екзотични идеи и сатана няма нищо против това щом може по някакъв начин да мъчи и поробва Божиите хора или направо да погуби нечий живот, като го отклони от вратата в Божиия Син.

Отговори и коментари:

Не съм съгласен с това, че не трябва да се дава десетък в църквата. Защото това са средства, чрез които Божието слово достига до недостигнатите под формата на мисии, конференции и евангелизации, заплащат се

наеми и текущи разходи, изграждат се църкви и т.н. А даването на десятък само по себе си е благословение за всеки, който дава от сърце. Писано е ясно и точно в Мал. 3:10 – 12.

Отговор:

Стиховете които си посочил са от Стария Завет и се отнасят за точно определени хора, които са живели тогава. От това, което четем в тези стихове е абсурдно да твърдим, че новозаветните християни са длъжни или обвързани да дават десятък.

Също така Исус никъде в Новия Завет не ни е заповядал, че трябва да даваме десятък. Исус не проповядваше хората да дават десятък и не задължаваше и учениците Си да правят това. В Новия Завет става дума за дарение което трябва да става не от принуда, а на драго сърце: „Всеки да дава според както е решил в сърцето си, без да се скъпи, и не от принуждение; защото Бог обича онзи, който дава на драго сърце” (2 Кор. 9:7)

Като имаш на сърце да даваш пари за църквата, мисии или каквото и да било друго никой не те спира да го правиш, колкото и както пожелаеш. Не си задължен обаче нито да го правиш всеки месец, нито задължително да е 10% или някакъв друг процент от месечния ти доход.

Специално с тези стихове от Мал. 3 гл. се спекулира изключително много, като се внушава на хората чувство за вина, че ако не дават съответно ще бъдат проклетени.

След като цитираш това място вероятно искаш да кажеш, че вярващите в Исус са под закона и трябва да го изпълняват, понеже тези стихове ни препращат към заповедта на Бог в закона към Израел. Вярващите в Исус под закона ли са?

Тези които проповядват тези стихове, като основание за даване на десятък от новозаветните християни изпълняват ли точно закона, който натрапват на останалите вярващи в Исус?

„Понеже чухме, че някои, които са излезли от нас, ви смутили с думите си, и извратили душите ви, [като ви казват да се обрязвате и да пазите закона], без да са приели заповед от нас” (Деян. 15:24)

„Защото всички, които се облягат на дела, изисквани от закона, са под клетва, понеже е писано: "Проклет всеки, който не постоянства да изпълнява всичко писано в книгата на закона". А че никой не се оправдава пред Бога чрез закона, е явно от това, "че праведният чрез вяра ще живее"; а законът не действа чрез вяра, но казва: "Който върши това, което заповядва законът, ще живее чрез него". Христос ни изкупи от проклетията на закона, като стана проклет {Гр.: Проклетия. Виж. 2 Кор. 5:21.} за нас; защото е писано: "Проклет всеки, който виси на дърво" (Гал. 3:10 – 13)

Ако пък приемем според това, което пише в закона да даваме десятък и изследваме в Стария Завет какво казва закона за даването на десятък ще открием, че съвременното даване на десятък по никакъв начин не отговаря на това, което е писано в Библията и в този случай нарушаваме закона. Както и да го погледнем, тези стихове по никакъв начин не обвързват един новозаветен християнин, който не е под закон, а под благодат да дава десятък.

Гост-говорителите говорят в контекста на даването на десятък и "сеенето" на Божиата нива (и за други неща), които също така са и основа за благоуспяване за всеки вярващ.

От това, което си написал се получава, че даването на десятък е основа за благоуспяване на всеки вярващ. Ето това си е чиста и сто процентова манипулация. Аз като новозаветен християнин никъде в Новия Завет не откривам, че даването на десятък ще ме направи благоуспяващ. Ако на някого Бог му е говорил за бизнеса му чрез словото няма нищо лошо. Трябва да сме на ясно обаче, че Библията е словото на Бог, а не някакъв си бизнес наръчник!

Отговор:

Всъщност да се дава в днешните "църкви" е против Божието слово. Защо да поддържаме служения, които Бог не е заповядал, нито са му идвали на ум? Кой може да ме убеди, че всички днешни църковни секти и

разцепления трябва да бъдат финансирани, за да се утвърждават в греховете си? Нека да останат пасторите без пари и ще спрат да си правят царства и "пирове по време на чума". Светът гине, а те си играят на църкви. Лицемери. Колкото по-бързо се разпаднат днешните черкви, толкова по-бързо християните имаме възможност да възобновим християнството каквото е било отначало.

Никакви десетъци, никакви дарения, никакво финансиране на алчните пастори и попове. Ако някой ви мами, че ще бъдете проклет, то не му вярвайте. Бог няма да ви прокълне, че искате истината да тържествува. Давайте на нуждаещите се. Но щом някой има време и пари да строи палати и да поддържа царе и царедворци, не е необходимо и вие да му пълните хазната. Той не е цар от Бога, а е самозванец. Партизанаец-самозванец. Оставете го без десетъци и вижте дали ще продължи да се тупа в гърдите, че се грижи за вас. Няма ли да почне да ви заплашва и проклина, че крадете Бога. Такива са справедливо осъдени.

(Този отговор е доста остър и тона му е изключително рязък, но аз реших да го оставя, защото в него се съдържа голяма доза истина – бел. на Рангел)

Отговор:

Даването в църква с вяра наистина е благословение за човека, който го прави и води до разрастване на Божието царство тук, на земята, и до промяна на хора, нации и т.н.

Отговор:

„Понеже чухме, че някои, които са излезли от нас, ви смутили с думите си, и извратили душите ви, [като ви казват да се обрязвате и да пазите закона], без да са приели заповед от нас, то ние, като дойдохме до единодушие, намерихме за добре да изберем мъже и да ги пратим до вас заедно с любимите ни Варнава и Павла, човеци, които изложиха живота си на опасност за името на нашия Господ Исус Христос. И така изпращаме Юда и Сила, да ви съобщят и те устно същите неща. Защото се видя добре на Светия Дух и на нас да ви не налагаме никоя друга тегота, освен следните необходими неща: да се въздържате от ядене идоложертвено, кръв и удавено, тоже и от блудство; от които ако се пазите, добре ще ви бъде. Здравейте” (Деяния 15:24 – 29)

Абсолютно идентичен на описаният в това слово случай (за мен специално) - само че с друг предмет на спора - даването на десетък.

Идват хора и ви казват: "Да, хубаво е, че си станал Христов последовател и си бил измит с Неговата кръв, но това не е достатъчно. Ти трябва да даваш и десетък в църквата, която посещаваш!" Интересно звучи, нали?

Какво е десетъкът - част от закона, даден на Израел. Трябва ли Христовите ученици да спазват закона с всичките му заповеди, обреди и церемонии? Защото, ако кажем, че не, тогава защо сме склонни да вземаме части от него и да поробваме хората на Бога под тях?! Христос и Неговата жертва не са ли вседостатъчни?! Що се отнася до даването - Новият Завет изключително насърчава даването на милостини и дарения.

Деяния на апостолите ни разказва как хората снабдяваха нуждите си един на друг, как се събираха и всички бяха нахранени (Деяния 2:44-47). Също така се грижеха за вдовиците (Деяния 6:1-7).

Апостол Павел дава разяснения в посланията си относно приготвянето и събирането на приноси и как да даваме в църква – 2 Коринтяни 9 глава е един от pasajите, посветени на това.

И в заключение бих искала да подчертая, че даването не е от принуждение, от страх или под закон - то е "на драго сърце". Също така според успеха на труда ни.

Отговор:

Искам само да припомня, че на Бизнес-семинарите в църква (еди – коя си), гост-говорителите говорят в контекста на даването на десетък и "сеенето" на Божиата нива (и за други неща), които също така са и основа за благоуспяване за всеки вярващ. Аз съм много насърчен от тези проповеди и практически опитности.

Много съм докоснат и от свидетелството на братя, който е сирак, и е бил без препитание и работа, а Бог го издига и прави успяващ бизнесмен, и благословение за хората около него. Мога да дам и още много живи примери. Едно повторно прослушване на записите на темите от семинара ще бъде изграждащо и полезно за всеки, който има колебания по въпроса.

Отговор:

За мен е приоритетно това, което казва Бог и Библията по въпроса за десетъка. Има доста проповедници по света, които са подхванали кампания да проповядват "евангелието на просперитета". Дали, обаче, наистина този тип проповеди са библейски обосновани?

Аз лично съм бил свидетел на много проповеди, в които се проповядва, че на тези, които са бедни или нямат пари, им била слаба вярата. Интересно, но се оказва, че в повечето случаи на "църковните лидери" винаги вярата е много силна, съдейки по тяхното благосъстояние, а на обикновените "миряни" вярата е слаба и съответно и материалните им блага са малко.

Даването на десетък по никакъв начин не може да се обвързва с изграждането на успешен бизнес. Явно е, че някои проповедници проповядват, подведени от собствените си страсти и намират извинение за това или онова, което правят, от Божието Слово, като го тълкуват както си искат и го проповядват манипулативно на хората. Не е лошо един християнин да има бизнес, но правилния път за създаване на такъв не е чрез слушане на подобни проповеди.

В последни времена много хора ни учат, че трябва да изискваме от Бог, понеже Той ни е обещал това или онова, и че трябва едва ли не чрез някакви точно определени действия да получим правото да изискваме от Бог. От нас не се иска кой знае какво, а едно елементарно нещо, което явно не е лесно за повечето християни, и то е да се научим да Го следваме и да Му позволим да ни води в живота ни. Бог много добре знае всеки от нас от какво има нужда и съм сигурен, че Той иска най-доброто за нас и ако това е да имаме добър бизнес, Той със сигурност ще се погрижи да ни го даде.

Някои хора, обаче, се опитват да ни внушат, че трябва да изпълним ред сложни "религиозни формули", за да получим право да искаме от Бог и Той да е длъжен да ни даде нещо. Ние, обаче, не сме в позицията да задължаваме Бог за каквото и да било. Дори да сме най-праведните християни, Бог има Свое време за всичко. Бог също често ни води в изпитания, за да може ние да израстем и така да сме достойни за благословенията, които е решил да ни даде.

Трябва да имаме една жива вяра и да помним, че Бог е нашия небесен Баща, а всеки баща желае най-доброто за детето си. Ще дава ли, обаче, един баща на детето си примерно по 50 лева на ден, когато знае много добре, че детето му още не се е научило правилно да разполага с парите и може да ги даде за нещо, което не е добро за него или просто да ги даде за нещо, което не струва толкова и да остане без тях?

Религиозността вкарва много хора в капана си и трябва да сме много внимателни, кой какво ни проповядва и да се молим Бог да ни дава мъдрост, да ни открива истината. Трябва добре да мислим с главите си, за да не попаднем в заблуда. Проблема на повечето християни е, че не им се правят усилия да мислят и изучават Божиите неща, а чакат само на готово смлени проповеди от някой. Това са просто хора консуматори и много често те остават подведени от други хора, които проповядват според страстите си.

Следващата „статия“ представлява адаптирана проповед на д-р Стивън Хеджис (който познавам лично), като на места (за по – голяма яснота на контекста) съм посочил и други български преводи на Библията, които изясняват текста, но освен тези цитирани преводи, аз не съм си позволил да правя коментар на казаното от д-р Стивън Хеджис, така че това, което се казва в тази проповед са думите на проповедника. И тъй като това е просто адаптация, а не последователно изложение, поради тази причина съдържанието на статията може да ви се стори разхвърляно и някак си с недоразвити доводи. Все пак вижте и неговото становище (а той, като еврейин, преподавател и доктор по богословие има какво да каже...)

Прочит от Евр. 7:1 – 10

Не се знае кой точно е Мелхиседек! Той е прототип на Исус.

Авраам дава десетък на Мелхиседек – за първи път в Библията се споменава за даването на десетък. Авраам явно е знаел за даването на десетък и вероятно не е бил първият човек, който е дал десетък. Това не е нещо, което Бог специфично е заповядал на Авраам, а нещо, което той явно вече знаеше от културата, от която произхождаше.

Той дава на един, който е тип на Исус, а Левии участва в това даване, въпреки че е още в чреслата на Авраам.

Авраам дава десетък преди да се родят Исмаил, Исаак и другите му деца, т.е. преди арабите (от Исмаил), преди евреите (от Исаак) и преди езичниците (децата от Хетура и от другите му жени) да се появят. Т.е. ако ние сме в чреслата на Авраам чрез вяра, то това значи, че и ние сме дали, така както стихове 9 и 10 показват това относно Левии: „И, тъй да кажа, сам Левий, който взема десетък, даде десетък чрез Авраама; защото беше още в чреслата на баща си, когато Мелхиседек срещна Авраама”.

Мат. 5:17 – 20 – всичко от Закона ще се изпълни. **Исус казва това на евреите, а не на християни или езичници.**

Три вида десетъци, които фарисейте са давали:

1) Чис. 18:21 – 24 – първи десетък

„А на левийците, ето, аз давам в наследство всичките десетъци в Израиля, заради службата, която вършат, службата в шатъра за срещане. Израилтяните да не пристъпят вече при шатъра за срещане, да не би да се натоварят с грях и да измрат. Но левитите да вършат службата в шатъра за срещане, и те да носят виновността си; вечен закон ще бъде във всичките ви поколения да нямат те наследство между израилтяните. Защото десетъците, които израилтяните принасят за възвишаем принос Господу, давам в наследство на левитите; за това рекох за тях: Те да нямат наследство между израилтяните”

За поддържане на тези, които вършат делото Господне, а не за поддържане или строене на сгради. Дава се от фарисейте за свещениците в Храма – за тяхна издръжка. С тях не се издържат равините в синагогите или фарисейте, а само свещениците и/или левитите, служещи в Храма.

2) Втор. 14:22 – 27 – втори десетък

„Непременно да даваш десетък от всичките си произведения, които си посеял, които нивата ти произвежда всяка година. И десетъкът от житото си, от виното си и от маслото си, и първородните от говедата си и от овците си да ядеш пред Господа твоя Бог, на мястото, което избере за да настани Името Си там; за да се научиш да се боиш всякога от Господа твоя Бог. Но ако, когато те благослови Господ твоят Бог, пътят е много дълъг за тебе, щото да не можеш да ги занасяш, понеже е много далеч от тебе мястото, което избере Господ твоят Бог, за да настани Името Си там, тогава да разменяш десетъците си с пари и да вържеш парите в ръката си, па да идеш на мястото, което избере Господ твоят Бог; и да дадеш парите за какво да е нещо, което пожелае душата ти, за говеда или за овци, или за вино, или за спиртни пития, или за какво да е нещо, което би пожелала душата ти; и там, пред Господа, твоя Бог, да ядеш и да се развеселиш, ти, домът ти и левитинът, който е отвътре портите ти; него да не пренебрегваш защото той няма дял нито наследство с тебе”

Три пъти годишно евреите е трябвало да ходят в Ерусалим: „Три пъти в годината всеки твой от мъжки пол да се явява пред Господа твоя Бог на мястото, което избере Той: в празника на безквасните, в празника на седмиците и в празника на скинопигията; но да се не явяват пред Господа с празни ръце” (Втор. 16:16). Тези пари са използвани за тяхната ваканция в Ерусалим през тези три пъти годишно. Това са спестени пари за тяхната ваканция. Това е дисциплиниране на събиране на пари за почивка. През пролетния празник на

Пасхата жените и децата са ходили с мъжете си, но на двата есенни празника не се е изисквало от жените и децата да ходят с мъжете си, въпреки, че са го правили. Този вид десятък е събиран именно за това ходене до Ерусалим – един вид тяхната годишна ваканция.

3) Втор. 14:28,29 – трети десятък

„В края на всяка трета година да изваждаш целия десетък от произведението си през оная година, и да го складираш отвътре градските си порти, тъй щото левитинът, (защото той няма дял нито наследство с тебе), чужденецът, сирачето и вдовицата, които са отвътре портите ти, да дохождат, да ядат и да се насищат; за да те благославя Господ твоят Бог във всичките дела на ръцете ти, които ще вършиш”

Събира се на всеки три години за поддържане на бедните, сираците и вдовиците. Това е единствения десятък, свързан с благословение, което е дадено от Бога – в първия и втория десятък няма обещания за благословения! Първия принадлежи на Бога, а втория те учи да се боиш от Бога. Когато говорим за благословения от десятъка, всъщност говорим за неправилния вид десятък, цитирайки Малахия, т.е. говорим за първия вид, но това не е коректно! Благословение, в следствие даване на десятък е обещано **само** във връзка с третия десятък – този за бедните, сираците и вдовиците.

Втор. 26:12 – 15 – в ст. 12 „десятъците” е в мн. ч. – става въпрос за три десятъка. В ст. 13 става въпрос за десятъка за вдовици и сираци и след това се говори за благословието, което идва след даването на този десятък. Когато се дава на бедните все едно даваш на Господа, а тогава Той ти се отплаща – Бог вижда. Не се казва, че когато даваш на Бога Бог вижда, а когато даваш на бедните – тогава се казва, че Бог вижда!

В Мал. 3 гл. „десятъците” също е в мн. ч., но няколко стиха по – рано става въпрос за десятъка към вдовиците и сираците, така, че тук, в Мал. 3:8 – 11 става въпрос именно за третия десятък – този, който се дава за поддръжка на бедните, вдовиците и сираците (т.е. според Стивън, ние крадем Бога, тогава когато не даваме за нуждите на бедните, вдовиците и сираците – бел. на Рангел)

В Новия Завет НЕ СЕ КАЗВА, че християните трябва да дават десятък!

2 Кор. 9 гл. – трябва да сме щедри – т.е. ако даваме само десятък, то това е легализъм, а следователно щедростта е повече от даване на десятък.

Мат. 6:1 – 4 – няма награда за даването на първия и втория десятък, а това значи, че тук Исус говори за третия десятък. Тук не става въпрос за това да даваме така, че да бръкнем в джоба си и каквото хванем да даваме без да знаем какво даваме – това е все едно да дадем на беден човек без баща – т.е. сирак, т.е. все едно казваме, че Бог е беден – това не носи благословение, защото показва отношението ни към Бога като към бедняк! Този пасаж касае даването на бедните, сираците и вдовиците, а не „на Бога” – да даваме без да правим сметки какво точно и колко даваме!

Лука 12: 22 – 34 – тук става въпрос за кесии – тези кесии, които евреите са имали и от тях са давали на бедните (вероятно са давали самите кесии). Тук Исус казва, че щедростта, която имаме (и даваме) към бедните е доказателството, че сме в Царството на Бога. Тогава имаме награда на Небето. Това дело на грижа към бедните се възнаграждава от Бога.

Деян. 9:36 – 42 – делата на тази жена (Тавита), която „вършеше много добри дела и благодеяния” бяха пред Бога – даването ѝ стигнало като възпоменание пред Господа

Деян. 10:1 – 8, 30 – 32 – „милостините” на Корнилий се помнят пред Бога – става въпрос за даване на пари за бедните, но на гр. ез. думата тук не се свързва с „милост”, а с даване на бедните – в ст. 4 и ст. 31 се казва, че Бог помни тези милостини, т.е. даването на бедните! Поради това, което той е давал на бедните Бог се е раздвижил в негова полза!

(Тук искам да добавя още нещо, в подкрепа на това, което явно Стивън казва:

В Съвременен превод 2004 се казва: „Корнилий, молитвата ти е чута. Бог видя **щедростта** ти към бедните. Той те запомни” (ст. 31), а ст. 4 е преведен така: „Бог чу молитвите ти и видя щедростта ти към бедните. Той те запомни”

Мат. 6:2 – Съвременен превод 2004 казва: „И така, когато **даваш на нуждаещите се**, не тръби за това пред себе си, както правят лицемерите в синагогите и по улиците, за да бъдат похвалени от хората. Истина ви казвам: това е цялата награда, която някога ще получат”

Мат. 6:1 – „Внимавайте да не правите своите **милостини** пред човеците за да ви виждат” (Цариградски)

„Внимавайте да не вършите **делата на правдата** си пред човеците” (ББД 2005)

„Гледайте да не проявявате своята **праведност** пред човеците” (Православен)

„Внимавайте да не вършите **правдата** си пред хората” (Верен)

„Внимавайте да не вършите **добри дела** пред хората” (Съвременен превод 2004)

„Той, като видя Петър и Йоан, когато щяха да влязат в храма, замоли да му се даде **милостиня**” (Деян. 3:3)

„Когато видя Петър и Йоан пред входа на храма, човекът им поиска **пари**” (Съвременен превод 2004)
Така, че милостинята е даване на бедните, щедрост към бедните, На практика в Мат. 6:1,2 Исус казва, че делата на правдата са именно даването на бедните, т.е. милостиня, т.е. третия десетък!

Деян. 24:14 – 17 – „милостини” тук са парите, които Павел събира за да се раздадат на бедните, но и дарения за Храма – Павел спазва Закона (защото е евреин, фарисей), следователно дава три вида десетъци. Павел очаква езичниците да дават за бедните. Очаква се от християните да дават милостиня и да бъдат щедри.

„А след *като изминаха* много години, дойдох да донеса на народа си **милостини** и приноси” (Деян. 24:17)

Думата, появяваща се в Деян. 3:3 и 24:17 „милостиня” е гръцката дума ἑλεημοσύνη (*eleēmosynē*), която означава: „благотворителност, милосърдие, милостиня, подаяние, щедрост, милост, милосърдие, снизхождение, милост, състрадание, жал, съжаление, милостиня, подаяние”

„След като отсъствах няколко години, аз дойдох в Ерусалим да донеса на своя народ **благотворителни дарове** и да принеса жертви” (Съвременен превод 2004)

Всички тези преводи изясняват какво означава „милостиня” – да дадеш пари на някого, който е в нужда – бел. на Рангел). Д-р Стивън Хеджис продължава:

1 Кор. 7:23 – купени сме с цена, следователно сме роби на Бога, но роба няма лични притежания – всичко е на господаря му. Всичко, което един роб притежава става притежание на неговия господар, когато бива купен! Всичко, което се дава като заплащане на роба всъщност се дава на неговия господар, а не на самия него, а господарят му от своя страна се грижи за храната, облеклото и покрива над главата му.

Лука 17:7 – 10 – тук „слуга” е същата дума като тази в 1 Кор. 7:23, т.е. „роб” – гр. „дулос”, δοῦλος (*doulos*)

Мат. 16:24 – 27 – в ст. 25 и първата част на ст. 26, където се казва „живот”, в гр. текст става въпрос за „душа” (ψυχή, *psychē*), за отдаване на твоята лична воля. Повечето неща, които ние купуваме е поради нашата лична воля. Повечето си пари ги харчим за душичката си, а Бог казва, че трябва да изгубим душата си, т.е. желанията ѝ – т.е. волята ни!

Ако нашата цел е да живеем в лукс в този живот то ние вече сме си получили наградата!

Тайната на просперитета е да се откажеш от душата си и да даваш (да се грижиш) за бедния, вдовицата и сирачето.

Як. 1:26,27 – „Ако някой смята себе си за благочестив, а не обуздава езика си, но мами сърцето си, неговото благочестие е суетно. Чисто и непорочно благочестие пред Бога и Отца, ето що е: да пригледва човек сирачетата и вдовиците в неволята им, и да пази себе си неопетнен от света” – това е чистата религия!

„Ако някой се мисли за религиозен, а не съдържа езика си, заблуждава сам себе си и неговата „религия“ е без стойност. Поклонението, което Бог приема за чисто и непорочно, се изразява в това да се грижиш за сираци и вдовици, когато са в нужда, и да останеш неосквернен от светското влияние” (Съвременен превод 2004)

Думата на гръцки тук е *θηρσκειά (thrēskeia)* – „религия, вяра, набожност” и се превежда още като „религиозно (набожно) поклонение, уважение, почит, преклонение, обожаване, боготворене”.

В Деян. 26:5 тази дума е преведена като „вероизповедание, вяра, учение, религия” в различните български преводи, т.е. нашата вяра (като начин на живот) се изразява в това да се грижим за бедните, вдовиците и сираците. В Стария Завет евреите са имали специален вид десятък за това!

Десятъците са дадени на евреите, а на нас, християните днес, е дадено желанието да бъдем щедри, а щедростта не може да е по – малко от това, което фарисейте са правили, т.е. давали! Следователно новозаветното даване е повече от даването на десятък.

Д-р Стивън Хеджис

Следва една проповед (по – точно, част от нея) на един п-р (няма да назовавам името на пастора) – проповед, озаглавена „Библейски принципи за благословен живот” с подзаглавие „Десятъкът”, в която проповед този пастор казва следното (всъщност, това е горе – долу основното, което се проповядва днес в църквата относно десятъка от повечето проповедници/пастори и показва общата тенденция и разбиране по темата за десятъка):

Из проповедта „Библейски принципи за благословен живот - Десятъкът”

Днес ще поучавам за десятъка. Десятъкът е нещо съвсем основно, когато става дума за благословения живот. Той е един от най-важните ключове за благословенията или проклятието в живота ни.

Малахия 3:6-12: „Защото Аз, Господ, не се променям, затова вие, Яковови чада, не загинахте. От дните на бащите си вие се отклонявате от наредбите Ми и не ги спазвате. Върнете се при Мене и Аз ще се върна при вас – казва Господ на силите. Но вие казвате: Как да се върнем? Ще краде ли човек Бога? Вие обаче Ме крадете. Но вие питате: Как Те крадем? В десятъците и в приносите. Вие сте наистина проклетни, защото вие, да, целият този народ Ме крадете. Донесете всички десятъци в хранилището, за да има храна в дома Ми. И опитайте ме сега в това – казва Господ на силите, дали не ще ви разкрия небесните отвори, за да излея благословение върху вас, тъй че да не стигне място за него. И заради вас ще смърря поглъщателя и няма вече да поврежда рожбите на земята ви; и лозата ви на полето няма да хвърля плода си преждевременно – казва Господ на силите. Всички народи ще ви облажават, защото ще бъдете желана земя – казва Господ на силите”

Едно от важните неща, които този пасаж ни казва е, че Господ, Неговият характер и принципи не се променят! Словото Му също не се променя! Когато Той постанови нещо, то остава завинаги.

Едно от извиненията на хората, които имат проблем с даването на десятък е, че ние сме „Новозаветни върващи”, а десятъкът е от Стария Завет.

Друго извинение на хората, които не дават десятък е, че сега „живеем под благодат”, а десятъкът е част от закона. Следователно, не е нужно да даваме десятък, защото сме свободни от „проклятието на закона”. Третото извинение е, че те дават десятък, но го дават там, „където почувстват, че Бог ги води”.

Разбира се и те не знаят за кой бог говорят, но със сигурност не става въпрос за Богът от Библията, тъй като Той не се променя. Той вече е казал, че десятъкът ни Му принадлежи, и че трябва да се дава в Неговия дом, така че не е нужно, след като получите заплатата си или пенсията си, всеки месец да получавате нови инструкции от Него дали трябва да си дадете десятъка или пък къде трябва да го дадете. Бог не се променя!!!

Десятъкът е още от преди закона.

Авраам е пример за човек, който 430 г. преди Бог да го беше изискал със закон, даде десятък.

Бит. 14:17-20: „Когато се връщаше Аврам от поражението на Ходологомор и на царете, които бяха с него, содомският цар излезе да го посрещне в Савейската долина, (която е Царската долина). Тогава и салимският цар Мелхиседек, който беше свещеник на Всевишния Бог, изнесе хляб и вино, и го благослови, казвайки: Благословен да бъде Аврам от Всевишния Бог, Създател на небето и на земята; благословен и Всевишният Бог, Който предаде неприятелите ти в твоята ръка. И Аврам му даде десятък от всичко”

Авраам не направи това по задължение, а защото вярваше, че това е правилното нещо, което трябваше да направи. Той даде десятъка си от сърце и от благодарност.

Десятъкът беше и част от закона, даден на евреите. Впоследствие Бог включи даването на десятък като част от закона. Чрез десятъка трябваше да се издържат левитите, които не получиха наследство като останалите племена, но те бяха призвани да служат в Божия дом и да се грижат за духовните нужди на народа.

Левит 27:30: „Всеки десятък от земята, било от посевите на земята или от плод на дърветата, е Господен; свят е на Господа”

Десятъкът остана и в Новия Завет.

Исус никога не отмени десятъка. Той дори даде фарисеите за пример на останалите, че дават десятък от всичко. В Посланието към Евреите авторът дава пример как Авраам даде десятък на Мелхиседек, който е преобраз на Исус, а някои дори вярват, че е бил Исус. В Евр. 7:8 авторът казва:

„И в единият случай смъртните човеци вземат десятък (става въпрос за Левитите), а в другия – този, за когото се свидетелства, че живее (т.е. Исус)”

(Отварям една скоба – **този стих е манипулиран!!!** Подобна манипулация виждаме и в ppt презентацията, която представих на стр. 6 – коментара на този стих вижте на стр. 88 – 90, където подробно обяснявам какво има предвид автора на „Евреи”. Явно подобни „разяснения” на този стих са тенденциозни! – бел. на Рангел)

Т.е., когато ние даваме десятъка си, го даваме на Исус. (Този извод се прави на базата на стиха, който е пояснен некоректно, а следователно и извода е неверен, т.е. десятъка „го даваме на Исус” е некоректно изказване, защото Евр. 7:8 не казва това! – бел. на Рангел). Мал. 3:10 е единственото място и десятъкът е единствената област, където Бог не само ни позволява, но и ни предизвиква да Го изпитаме. Навсякъде другаде е заповядано „да не изпитваш Господа, твоя Бог...”, но тук Бог ни предизвиква и ни дава разрешение да го изпитаме. Вие готови ли сте да изпитате Господа в тази област? За тези, които направят крачката да Го изпитат, Бог обещава:

„... ще ви разкрия небесните отвори, за да излея благословение върху вас, тъй че да не стигне място за него”

Колко от вас искат да бъдат толкова благословени, че да нямат място за всички благословения? Колко от вас искат небесните отвори да се отворят над вас и върху вас да завалят благословения? (С подобни въпроси проповедниците манипулират събранията си да дават десятъци **за да са благословени!** Питам се, защо не цитират Изх. 20:12, например „Почитай баща си и майка си, за да се продължават дните ти на земята, която ти дава Господ твоя Бог” – това е обещание за дълголетие, но подобни въпроси от рода на „Кой иска да живее по – дълго” например, не се задават в която и да е проповед! – бел. на Рангел). „Небесните отвори...” – същата дума, която е употребена в Бит. 7:11, когато настана потопа на земята и Бог отвори „небесните отвори”. И тук се говори точно за такова заливане с благословения в живота ни, както водите заляха земята и покриха всичко по времето на потопа.

В Мал. 3:8 Бог нарича хората, които не си дават десятъка крадци. Как бихте постъпили вие с крадец, който влезе в къщата ви и се опита да ви обере? Всеки, който не си дава десятъка е не само крадец в Божиите очи, но е крадец спрямо Бог (краде от Него) и аз не бих желал да бъда на мястото на такъв човек.

Принципът за десятъка започва още от Едемската градина и от първите човеци Адам и Ева, които живяха там (Как този пастир стигна то този извод не знам – бел. на Рангел). Бог им даде на разположение цялата градина и всички дървета, които бяха там, с изключение на едно – дървото за познаване доброто и злото. Това дърво принадлежеше на Бог и затова Адам и Ева нямаха право да ядат от плода му. Те можеха да ядат от плода на всички останали дървета, но това дърво беше поставено да стои като белег пред тях в центъра на градината и да им напомня, че Бог е Бог, а те не са. То трябваше да им напомня, че всичко принадлежи на Бог, а те са поставени да бъдат Негови настойници на земята и по-специално в градината. Това дърво трябваше да им бъде белег и да им напомня постоянно, че Бог е в контрол на всичко, а те не са.

В наши дни не всички имаме плодови дървета, но всички имаме пари. Затова Бог е определил десятъкът да бъде този белег за нас, който да ни напомня, че Бог е в контрол на всичко. Когато ние се докосваме до десятъка, или вземаме назаем от него, или решим да го дадем, но не там, където Бог е казал (явно се има предвид църквата – бел. на Рангел), ние отваряме врата за поглъщателя в нашия живот.

„Когато в третата година, годината за плащане на десятъците, свършиш отделянето на всички десятъци на реколтата си и ги дадеш на левита, на пришълеца, на сирачето и на вдовицата, за да ядат в градовете ти и се наситят, тогава да речеш пред Господа, твоя Бог: Изцяло изнесох от къщата си посветените /святите/ десятъци и ги дадох на левита, на пришълеца, на сирачето и на вдовицата според всички заповеди, които си ми заповядал; аз не съм пристъпил ни една от заповедите Ти, нито съм ги забравил; не съм ял от десятъците във време на жалейка, нито съм ги прахосвал за нечисто нещо, нито съм дал от тях за мъртвец; послушах гласа на Господа, моя Бог; сторих всичко, което си ми заповядал. Погледни от свящото Си жилище, от небето, и благослови народа Си Израил, и земята, която си ни дал, както си се клел на бащите ни, земя, където текат мляко и мед” (Втор. 26:12-15)

Забележете какво се казва в ст. 12 за десятъка. Той се плаща, точно както плащаме и сметките си, но с тази разлика че винаги трябва да бъде преди тях. Това не означава, че ако вземете пенсия или заплата в понеделник до другия понеделник не трябва да пазарувате или да си плащате сметките. Но това, което можете да направите е да отделите десятъка си настрана и тогава да започнете да си разплащате останалите сметки.

В 13 ст. се казва, че той трябва да бъде изнесен от къщите ни, защото е посветен или свят на Господа и нямаме право да го задържаме. Той принадлежи в Божия дом. Десятъкът не може да се използва за ходене на почивка (д-р Хеджис казва, че втория десятък се е използвал точно за това – виж стр. 76 – бел. на Рангел), за изплащане или връщане на заеми или за покриване на някакви сметки. В прочетения пасаж се казва, че той е свят. Думата „свят” означава „отделен”. Нашият десятък е отделен за Господ.

Ние даваме десятъка си, не защото това е закон и се очаква от нас. Ние го правим с благодарност, любов и покорство към Бог. Ние не даваме десятък, защото Бог се нуждае от парите ни. Ние го правим, защото се нуждаем от Божиите благословения и от Неговата защита срещу поглъщателя и срещу проклятията в този свят.

(Ще направя кратък коментар относно тази проповед след малко – бел. на Рангел)

Преди това обаче искам да представя още една (подобна) статия - проповед (т.е. официалното становище) на Апостолски център „Правда, мир и радост в Святия Дух”, която отново показва това, което в по – голяма степен се проповядва в църквата днес – един вид това (това становище, както и проповедта „Библейски принципи за благословен живот” с подзаглавие „Десятъкът”, а също и ppt презентацията) е представителна извадка на темата за десятъка, която общо – взето се проповядва днес в църквата.

АПОСТОЛСКИ ЦЕНТЪР “ПРАВДА, МИР И РАДОСТ В СВЯТИЯ ДУХ”

тук: <http://rightpeacejoy.org/rightpeacejoy>

Десятъкът никога не е бил твой. Когато даваш десятък, ти не даваш нищо от тебе. Когато Бог дава 50 лв. в твоя живот, 5 от тях не са твои. Той винаги има предвид, че разполага с тези пари в тебе. Когато Бог довежда ресурс до тебе, Той никога няма предвид 10% от тях да останат в тебе. Бог търси хора на земята, в които да

инвестира, за да може след това да ги управлява. Десятъкът от дохода ти никога, никога не е бил твой. Това не е нещо, с което ние имаме право да разполагаме. Има две неща, които градят Божието царство:

1. Да застанеш и да вярваш за това, което Бог е говорил, т.е. духовно да стоиш зад това.
2. Да застанеш в естественото и да даваш в това, което Бог е говорил. Не само, за което на теб ти се иска да чуеш, а в това, което Бог е говорил.

Ако твоя доход е 500 лв. и ти дадеш 10 лв. Бог те брой, че си в кражба, Той не брой това, че си дал 10 лв., а че си в кражба. Ако ти даваш десятък на Бог и само вярваш, че Бог прави нещо на земята, ти не даваш нищо на Бога. От десятъка на горе ти инвестираш в Божието царство за това, което ти е говорил. Никога в историята Бог не е показал, че ти трябва да управляваш своя десятък. Можете да го видите в Евреи 7:2-9

Аз вярвам, че Бог ни събира, за да може да оформи едно поколение, което има различно отношение към Господ. Ние чакаме Бог да направи нещо на земята, но нали първо в нашия живот ще го инвестира, за да го направи. Нали първо нашите умове ще разшири, за да може да се случи. Нали първо ще дойде разбиране в нашите сърца, за да може поколението и хората, които ще повярват, да разберат Кой е Господ и по различен начин да бъдат обучени, а не просто в нашите религиозни маниери и традиции. Как Бог да продължи напред, ако не използва днес хората, които са с Него? Според Евреи 2 гл. привилегия на Исус е да управлява десятъка в нашия живот, т.е. Бог има крайната дума. (Абсолютни простотии – Евр. 2 гл. **изобщо** не споменава десятъка – тук автора на това становище явно прави някаква манджа от рода на гювеча, в който се слага от всичко по малко! Ето защо казвам, че такива проповеди са манипулация! – бел. на Рангел)

Още преди Стария Завет Бог никога не работеше с десятъка “на парче”. Когато става дума за дарение и когато става дума Бог да те използва, да инвестираш в нещо, Той е готов да работи на парче, да инвестира в конкретни неща. Единственият начин да придвижиш Божието царство напред на земята е, като се молиш върху това, което Бог е дал като дом, да даваш в този дом, да търсиш Святия Дух (буквално как да управляваш финанси в това), да настояваш Бог да разшири капацитета ти, за да може повече да даваш. Когато в Стария Завет (и преди това) давах десятък, те никога нямаха възможността да го управляват (Това **не** е истина, защото втория и третия десятък (поред адаптираната проповед на д-р Стивън Хеджис) са били десятъци, които явно хората са управлявали – т.е. да даваш на бедните, да използваш десятъка за пътуване до Ерусалим три пъти в годината, да се храниш от десятъка си заедно със „левитинът, чужденецът, сирачето и вдовицата, които са отвътре портите ти” според Втор. 14:23 – 29 (**моля**, прочетете този пасаж!!!) – това означава да управляваш десятъка си – бел. на Рангел). Когато Бог дойде до твоя живот, Той няма намерение да остави десятъка в твое управление. Винаги Той отива до свещеника над теб, което означава, друг да управлява твоя десятък и ти трябва да се довериш на Бог за това, че ще бъде управляван правилно (Как пък не – бел. на Рангел). Да, Исус е този, който ще дойде и ще ти покаже как да постъпиш, но Бог не работи на парче. Предназначението на десятъка е дългосрочна инвестиция в нещо, от което Бог е поискал да бъдеш част.

Много хора проповядват, че десятъкът се дава в местната църква, но ние имаме виждането да го инвестираме в Божието царство не според нашето желание. Десятъкът е нещо, което от нас стига до Бог и никога не е наша привилегия да го управляваме. В нашето си недоверие към хора, в нашето желание да управляваме всичко в живота си, ние сме готови да дадем духовен облик на десятъка. Когато ти даваш десятък, той умира за тебе. Той просто идва до тебе, за да може да мине през тебе. Дарението може да придобие облик, но никога и десятъкът. Привилегия е на свещеника над теб да управлява десятъка ти (Десятъка е бил предназначен за издръжка на свещениците, а не да ги управляват, т.е. да ги харчат за това или онова, уж за Бога – бел. на Рангел). Бог им каза да докарат десятъците във влагалицето и да се доверят. Даренията са тези, които се правят от сърдечното разположение на човек.

“И възвърна всичкия имот, върна и брата си Лота с имота му, както и жените и людете. И като се върна Аврам от поражението на Ходологомора и на царете, които бяха с него, Содомският цар излезе да го посрещне в Савинската долина, (която е Царевата долина). Така и Салимският цар Мелхиседек, който беше свещеник на Всевишния Бог, изнесе хляб и вино та го благослови, казвайки: Благословен да бъде Аврам от Всевишния Бог, Създател на небето и на земята; благословен и Всевишният Бог, който предаде неприятелите ти в твоята ръка. И Аврам му даде десетък от всичко“ (Битие 14:16-20)

Първата ситуация в Библията за десетък е ситуация, в която ти отдаваш Славата на Бог, че Той те е опазил жив, че те е опазил в победа, че е осиял с лицето си над дома ти. Даването на десетък е акт на благодарност за това, че Бог ти е дал силата да възстановиш дома си. Стариият Завет започна много по-късно от Авраам. Това е моментът, в който ти отдаваш Славата на Господ, затова ти нямаш правото да управляваш това нещо и го предаваш на някой по-горен от теб. Понякога поради неправилно управление сме се притеснявали, но това е момент, в който ти оставяш напълно десетъка си в Неговата ръка. Това, което Бог е казал, че ще направи, наистина ще го направи. Давайки десетък две неща идват върху живота ти: 1) Цар на мир и 2) Цар на правда.

И така, последния параграф от проповедта „Библейски принципи за благословен живот”, а именно: „Ние даваме десетъка си, не защото това е закон и се очаква от нас. Ние го правим с благодарност, любов и покорство към Бог. Ние не даваме десетък, защото Бог се нуждае от парите ни. Ние го правим, защото се нуждаем от Божиите благословения и от Неговата защита срещу поглъщателя и срещу проклятията в този свят”, показва това, за което говорих в своя увод – манипулация от користи мотиви или от незнание.

Този проповедник – пастир може да е искрен, но това не значи, че не манипулира събранието с подобни изявления!

Ето защо казвам, че темата за десетъка е или некоректно представяна, или манипулативно проповядвана! Ако не вярвах, че тези хора са с чисти мотиви, щях да кажа, че това си е чиста манипулация!!!

Аз лично смятам, че този пастир (който познавам задочно) от незнанието си манипулира църквата. Тази проповед е толкова „невинно и искрено” манипулативна, че в контекста на всичко казаното и цитирано до тук, бих могъл само да кажа: „Нямам думи”! Наистина смятам, че подобен вид проповядване първо, е неаргументирано, второ – показва недостатъчното познаване на Писанията и изследване на въпроса, и трето – отразява онова, което принципно се проповядва в църквата относно десетъка – едни и същи неща, които дори не са задълбочено аргументирани контекстуално, нито са представени според херменевтиката на библейския текст! Само се върнете отново на проповедта и чуйте (от аудио записа – част 3) или прочетете (в текстовия вариант на стр. 79) това, което той казва за Авраам – всъщност не казва нищо – само прочита текста от Битие и след това заявява: „Авраам не направи това по задължение, а защото вярваше, че това е правилното нещо, което трябваше да направи. Той даде десетъка си от сърце и от благодарност” – това е вярно, но в същото време е така манипулативно представено, че слушателя на тази проповед би си казал: „Е, щом така е правилно, то и аз, ако съм дете на Авраам чрез вяра, трябва да давам десетъка си както това направи и Авраам”.

От друга страна пък това, което Апостолския център „Правда, мир и радост в Святия Дух” казва в своята статия – становище е доста елементарно аргументирано и далеч от истината – чиста проба манипулация!

Тези апостоли *днес* от Апостолския център „Правда, мир и радост в Святия Дух” казват нещо, което *онези* апостоли *тогава* (преди 2000 г.) не са казали, дори не са и намекнали – изобщо! Ето защо аз лично мога да твърдя, че подобни „писания” на хора, претендиращи, че говорят и поучават истината и чистото Божие Слово са или манипулатори, или не са наясно с това, за което говорят – в конкретния случай за десетъка!

Както казах в началото (във **Въведение**, на стр. 10), ще го кажа отново: Ако доктрината за десетъка беше толкова важна и валидна за новозаветните християни и църква, то защо няма нищо конкретно, ясно и категорично написано в Новия Завет по този така важен въпрос? В Новия Завет имаме ясно обяснени доктрини като например за спасението и новородението, за кръщението (кръщенията), за греха, за църквата, за последните времена, за даването, **но** не и за десетъка, и въпроса е „Защо”?! Ако доктрината за десетъка беше толкова важна, колкото днес я представяме, и колкото днес се набляга на нея, защо дори не се споменава в Новия Завет? Можем да манипулираме текста, но не можем категорично да я защитим чрез записите на новозаветните текстове. В Новия Завет дори не се говори за издръжка на църквата!

Спомнете си, че споменах библейският урок на една от основните деноминации в България (на стр. 4). Този урок казва още и следното:

Десятъците са 10% от приходите на вярващия, които принадлежат на Бога (Лев. 27:32; Мал. 3:8). Тяхното даване е заповядано като почит към Бога (Пр. 3:9-10; Амос 4:4). Практиката на даването на десетъци е започната от Авраам около 430 години преди Мойсеевия Закон (Бит. 14:20; Евр. 7:1-11), а след това продължена и от Яков (Бит. 28:22). Това я прави валидна за всички вярващи от всички епохи.

Последното изречение: „**Това я прави валидна за всички вярващи от всички епохи**” е или неразбиране или манипулация, а текста е толкова елементарно и некоректно тълкуван, че е направо трагично!

Така, че този библейски урок, както и представената преди малко проповед със заглавие „Библейски принципи за благословен живот”, както и становището на Апостолския център, или пък ppt презентацията, просто показват църковната традиция, но не и истинността на библейския текст и контекст!

Сега бих ви помолил да чуete следните три проповеди, за които споменах в началото (на стр. 5): <http://www.esnips.com/doc> - „Десятъци и даване” и това: <http://bibliata.tv/video> - „За десетъка”, или това: <http://bibliata.tv/video/> - „Искането на десетък е дух на контрол”. Сами преценете за себе си кое е истина и кое не е! Това, което се проповядва в първата проповед е просто една представителна извадка на това, което се проповядва в църквите ни днес! Вторият проповедник се противопоставя на подобен род проповеди, и лично аз смятам, че е прав!!!

Спомнете си за Аполос, за който говорих в началото (на стр. 5) – този човек беше искрен, но все пак проповядваше Писанията с някои неточности, ако и да ги проповядваше дързостно в синагогата в Ефес като „говореше и поучаваше прилежно за Исуса” (според Деян. 18:24 – 26). Просто се наложи някой (в случая – Прискила и Акила) да му изложи „нещата” по – ясно!

Следващата статия (от gotquestions.org тук: <http://www.gotquestions.org/Bulgarian/BulgarianChristian.html>) е нещо, което макар и незадълбочено, е все пак коректно представено (поне според мен).

Статия от gotquestions.org

Какво се казва в Библията за даването на десетък от християните
<http://www.gotquestions.org/Bulgarian/Bulgarian-tithing-Christian.html>

Никъде в Новия Завет не се заповядва, нито се препоръчва на християните да се подчиняват на легалистичната система на даване на десетък. Павел заявява, че вярващите трябва да отделят част от дохода си, за да поддържат църквата (тук „църквата” смятам, че се има предвид „общността”, а не църквата като място, където се събират вярващите – бел. на Рангел) (I Кор. 16:1-2).

В Новия Завет никъде не се определя какъв процент от дохода трябва да се отдели. Казва се само, че трябва да е според “дохода на човека” (I Кор. 16:2). Църквата принципно е приела 10-те % от старозаветния десетък като “препоръчителен минимум”, който християните да дават. Християните обаче не трябва да се чувстват длъжни винаги да дават десетък. Те трябва да дават доколкото им е възможно – “в съответствие с дохода си”. Понякога това означава да се дава повече от десетъка, а понякога – по-малко. Всичко зависи от възможностите на християнина и от нуждите на църквата. Всеки християнин трябва усърдно да се моли и да иска мъдрост от Бога за това дали да участва в даването на десетък или дарение, както и колко да даде (Яков 1:5). “Всеки да дава, както е решил в сърцето си, не с неохота и не от принуждение; защото Бог люби онзи, който дава на драго сърце” (II Кор. 9:7).

Това вече е нещо, което аз бих приел за истина, защото в него няма манипулация. Няма тълкуване, няма догадки, а отразява това, което Новия Завет казва (или не казва) относно десетъка. Да се прави извода, че Исус потвърждава десетъка в Новия Завет, както това прави библейския урок, цитиран по – рано тук, или че Исус дава фарисейте за пример на другите, че така трябва и те да си дават десетъка, както казва цитирания от мен пастир в проповедта „Библейски принципи за благословен живот”, е неуместно, подвеждащо, манипулативно и вредно – показва непознаване на Писанията, а аргументите са толкова плитки и извадени от контекста на текста, че се чудя защо този толкова сложен въпрос се разглежда на толкова елементарно ниво!

На – последно място искам да цитирам Клей Сайкс, който в статията си „Истинското учение за благоуспяването” казва нещо много интересно (ще цитирам само една малка част от статията му):

„Тъй като служех в борда на едно от най-големите национални и може би световни служения на просперитета, знам „посланието” от „първа ръка”. Аз не искам „да хвърля бебето с мръсната вода”, но мисля че е важно църквата да започне да разбира, че много от „посланието” е поучавано в грешка. Съдете сами за себе си. Вярвам, че Бог иска да благослови хората Си. Силно вярвам, че Бог иска хората Му да дават и да бъдат благословени в даването си, но разликата за мен е в това да НЕ ДАВАШ БЕЗ ДА СИ ВОДЕН ОТ ДУХА и да не даваш, воден от мотив да взимаш. Нашето даване, ако е водено от Духа, е форма на скъпоценно поклонение към Небесния Баща...

Ако искаш да влезеш в Божието благословение, първо ТРЯБВА да се научиш да бъдеш доволен. Бъди доволен от това, което имаш и Бог ще ти даде да пиеш от извори, които не си изкопал и ще живееш в къщи, които не си строил... Спри да копаеш и да строиш за себе си. Желанието за богатство ще причини падане на християнина, както е сигурно че гравитацията ще направи да падне онзи, който се опитва да ѝ се противи. Избягвай егоистичните амбиции (Фил. 2:3) и любовта към парите (1 Тим. 6:10). Ще разпознаеш старото плътско естество, когато тези симптоми се надигнат... бягай от тях като от чума. Недоволството блокира Божиите благословения...”

Това е една статия, която си заслужава човек да прочете! Може да я намерите тук: <http://topmount.dir.bg> В нея автора, който е служил в „борда на едно от най-големите национални и може би световни служения на просперитета” говори, както сам казва, за „посланието от първа ръка” – има какво да се „чуе” от този човек!!!

Няколко новозаветни принципа за даването

И накрая искам да дам няколко новозаветни принципа:

- 1) „Всеки от вас да отделя според успеха на работите си, и да го има при себе си” (1 Кор. 16:2)
- 2) „Макар и да търпят голямо утеснение, пак великата им радост и дълбоката им беднотия дадоха повод да преизобилства богатството на тяхната щедрост. Свидетелствувам, че те дадоха доброволно според силата си, и даже вън от силата си” (2 Кор. 8:2,3), докато Съвременен превод 2004 г. казва: „Аз съм свидетел, че дадоха толкова, колкото можеха, и дори повече от това и го направиха по своя собствена воля”!
- 3) „Да бъдете във всяко отношение богати във всякаква щедрост, която чрез вашето служение произвежда благодарение на Бога” (2 Кор. 9:11)
- 4) „Всеки да дава според както е решил в сърцето си, без да се скъпи, и не от принуждение; защото Бог обича онзи, който дава на драго сърце” (2 Кор. 9:7)

Нашето даване е **съразмерно** с това, което Бог ни е дал (съразмерно с полученото – виж 2 Кор. 8:11,12 – „...според каквото имате” и „Защото, ако има усърдие, то е прието според колкото има човек, а не според колкото няма”), **доброволно** (2 Кор. 9:7) и **според успеха** на работата ни (1 Кор. 16:2)! Даването ни трябва да е **щедро** (2 Кор. 9:11)! Трябва да се дава с **радост**!

Павел казва, че македонците дадоха „вън от силата си” (превода „Верен” казва: „според възможностите си и дори над възможностите си”), а още и че „преизобилства богатството на тяхната щедрост”! Това да ви прилича на даване на десятък? „Вън от силата си” значи почти всичко и със сигурност е повече от само 10%! Те дадоха от бедност! Да дадеш повече от възможностите си не е даване на десятък!

Обобщение – трябва ли да даваме десятък (резюме)

Нека обобщим всичко, казано до тук е няколко параграфа – шрихи, които служат да скицират всички тези 85 страници, представящи темата за десятъка от началото до тук:

Първо – Ако кажем, че десятъка е от преди Закона, то тогава трябва да имаме предвид и следното: 1) другите народи също са практикували даване на десятък, така, че това не е била практика, практикувана само от Авраам и потомството му след него (виж стр.18 – [Статия от Нов Библейски речник на „Нов човек” от 2007г.](#)), 2) Авраам даде доброволен десятък без Бог или Мелхиседек да са му го искали – нямаше заповед от Бога за даване на десятък, 3) Авраам даде не по задължение, а самоволно, и 4) Авраам даде еднократно, а не многократно, както днес се проповядва даването на десятък именно от тази история на Авраам и Мелхиседек. В текста от Битие дори не е обяснено защо Авраам даде десятък на Мелхиседек!

Ако разгледаме и аргументите относно Яков, който обеща да даде десятък на Бога, виждаме, че всъщност той сключи сделка с Бога, защото изразът „**ако** бъде Бог с мене, и ме опази в това пътуване, по което отивам, и ми даде хляб да ям и дрехи да се облека, така щото да се завърна с мир в бащиния си дом, **тогава** Господ **ще** бъде мой Бог, и тоя камък, който изправих за стълб, **ще** бъде Божий дом; и от всичко, що ми дадеш, **ще** дам десетък на Тебе” (Бит. 28:20 – 22) показва точно това, като тук думите **ако**, **тогава** и **ще** показват, че това, което Яков направи си е чиста сделка – поставя условия, които **ако** се изпълнят **тогава ще** даде десятък **на** Бога – това си е пазарлък! И така, Яков: 1) не беше длъжен да даде десятък, 2) Бог не му поиска десятък, 3) обрече се да даде доброволно – без заповед, без задължение, и 4) не е ясно дали Яков изпълни обрека си!

Второ – Ако цитираме текста от Мал. 3:8 – 11 за да доказваме, че десятъка е валиден и днес, и ако използваме аргумента, че ако не го даваме, то тогава сме под проклятие, то подобен аргумент има няколко слаби места: 1) този текст има **контекст**, който разяснява причината Бог да изговори чрез пророк Малахия тези думи (контекста разгледахме подробно на стр. 19 – 21, както и в част 3 от аудиото [в един по – разширен вариант](#)), и 2) дори и да кажем, че този контекст не е валиден относно тези думи, то тогава остава факта, че те са изговорени под Закона и следователно не би трябвало да касаят нас днес, защото Закона вече отпадна за новозаветните вярващи и Исус ни изкупи от проклятието на Закона (според Гал. 3:13).

Трето – Можем да цитираме стихове и пасажии от Стария Завет в жалкия си опит да говорим „за” десятъка, но всички тези пасажии показват няколко неща, с които имаме проблем сега: 1) десятъка е даван от реколта и добитък, а не от пари – дори и да контекстуализираме тази „подробност” за нас днес, то пак остава въпроса защо тези, които имат реколта и добитък не дават десятък от нея/него, 2) десятъците са се давали на левитите и свещениците заради службата им в Храма, понеже **не са** имали наследство, нито право да се издържат по друг начин – за тези, които искат десятъци днес, под предлог, че „служителите на благовестието се издържат от благовестието” (според 1 Кор. 9:14), Павел казва, че църковните презвитери трябва да работят (според Деян. 20:33 – 35), т.е. днес няма подобна „клика” като тази на левитите, които не трябва да имат имот, нито Господ е забранил на някого да работи и да има наследство, и 3) свещениците в Стария Завет **не са** давали десятък на никого – **дори на** Бога – днес Петър казва, че всички ние сме свещеници (според 1 Пет. 2:5,9).

Четвърто – В Новия Завет (не визирам Евангелията) думата „десятък” не се използва никъде, освен в Евреи 7 гл., но там автора обяснява на евреите това, което се случи между Авраам и Мелхиседек, сочещо към един по – превъзходен Свещеник – Първосвещеника Исус. Ако кажем, че думата „десятък” се използва и в Матей и Лука (общо 3 пъти), то това ако и да е вярно, то е все още в Стария Завет, защото Нов Завет няма без жертва и кръв – без смърт, т.е. преди Исус да умре няма условия за сключване на Нов Завет, така, че ако и тези пасажии да са в Новия Завет, те все пак са в Стария, защото разделението в нашите Библии на Стар и Нов Завет е по – скоро условно, отколкото диспенсиационно! Но ако все пак кажем, че Исус в Матей и Лука потвърждава десятъка, това също не е вярно, защото: 1) както вече казахме това е още в Стария Завет, и 2) думите са отправени към фарисейте за да ги изобличи за тяхното коравосърдечие – факта, че дават десятъка си (и то от неща, които Бог дори не е заповядвал да се дават като десятък), а пренебрегват по – важните неща от Закона – грижата за сирачето и вдовицата, които вместо да ги наглеждат, те ги угнетявали (според Мат. 23:14), поради което Исус нарича фарисейте лицемери – дават външен израз на покорство на Закона чрез акта на даване на десятък, а есенцията на Закона пренебрегват. Днес ние правим същото!!! В Мат. 23:23 Исус казва: „а сте пренебрегнали по-важните неща на закона - правосъдието, милостта и верността” – виждате ли тук думите **по-важните неща на закона?** – има нещо по – важно от даването на десятък!

Пето – В Деяния 15 гл. на събора в Ерусалим апостолите са изправени пред един деликатен проблем – дали да се обрязват езичниците или не. Те пишат писмо до тях, в което писмо „апостолите и презвитерите с цялата църква” (ст. 22) им пишат следното (ст. 23) – да се въздържат от „ядене идоложертвено, кръв и удавено, тоже и от блудство” (ст. 29) – в това писмо нищо не се споменава за десятък! Защо? Стих 28 казва, че и Светия Дух е взел участие в решението и в написването на писмото! Защо не им писаха и за десятъка? Нима езичниците практикуваха десятък и нямаха проблем с него и поради тази причина не се налагаше изрично да им се споменава за това? Аз лично се съмнявам – т.е. не вярвам езичниците чинно да са давали десятък и да не са имали никакви противоречия с това, поради която и причина не се е налагало да им се напомня!

И нещо още важно – не мислите ли, че както обрязването, което впрочем също е от **преди** Закона (виж Бит. 17:9 – 14, 23 – 27), така и десятъка би трябвало да са темите, които апостолите засягат в това писмо? Явно никой не е проповядвал десятък – това **не е** било проблем за ранните вярващи! Проповядвали са обрязване и виждаме този проблем да се дискутира в Деяния (15:1)! Апостолите обаче заявяват, че това (т.е. обрязването) е нещо, изисквано от Закона. Защо изобщо има спор за обрязването (не само тук в Деяния) ако това е валидна практика за християните днес поради причина, че обрязването е от **преди** Закона?! По същата логика, според която днес не се обрязваме (при все, че обрязването е от **преди** Закона) така и десятъка отпада, който също е от **преди** Закона! Т.е. ако обрязването, което е от **преди** Закона не се изисква днес от вярващите, защо тогава десятъка, който също е от **преди** Закона, избираме да се изпълнява?!... Ще каже някои: „Защото Новия Завет категорично отменя обрязването” – ОК, но тогава всичко ли, което изрично не е отменено трябва да изпълняваме? Вече говорихме за това – празниците и Съботата например, не са отменени изрично, следователно трябва да ги пазим ли? Логиката че десятъка е валиден защото е от преди Закона просто издиша.

Шесто – В останалата част на Новия Завет „десятък” не се споменава! Ако беше толкова важна доктрина, колкото се набляга на нея днес, то мисля си аз, щеше да се споменава за нея, още повече че Новия Завет е предимно до езичниците, а следователно на тях това трябва да им се каже, да им се разясни, защото се предполага, че не са спазвали практиката на даване на десятък – т.е. не само че се предполага, но това е и факт. Но Новия Завет мълчи в това отношение и въпросът е „Защо”? Няма запис апостолите да са давали десятък. Франк Виола отбелязва, че до седми век християните не са давали десятък! (виж стр. 12 и 13). В Деяния се говори много за даването, в 1 и 2 Коринтяни – също, но изобщо не се и намеква за даване на десятък като задължение, по Закон, или доброволно – **изобщо**, под каквато и да е форма и причина. Ако кажем, че десятъка е средството за издръжка на църквата и на служителите, то тогава резонен е и въпроса в първи век как тези нужди са били посрещани? Явно за тях тогава „църква” и „служител на благовестието” са различни от тези термини днес!!! Църквата тогава са били хората и средствата са се разпределяли помежду тях, събирали са се дарения за нуждите на църквата – т.е. на общността, а пътуващите проповедници са били поддържани от църквите, които са посещавали. Забележете, казвам „църквите”, защото това са били хора, които са обикаляли църквите и са им служили, а те от своя страна са посрещали нуждите им. Днес никой не обикаля **църкви**! Павел каза на местните презвитери (а не на пътуващите служители), че трябва да работят – следователно, отпада и въпроса за издръжката на т.нар. „платени служители”, поне що се отнася до десятъка!

Седмо – Нека се върнем отново на книгата Евреи. Там се споменава десятъка във връзка с Битие 14 гл. Тази книга обаче (книгата Евреи) е писана предимно за/до евреите – ето защо е толкова по – различна от останалите новозаветни Писания. Автора на Евреи показва, че Исус е Месия и затова си служи с примери като Авраам и Мелхиседек, за да покаже, че има един по – велик Първосвещеник (гл. 5,7 и 8), говори за системата на жертвоприношенията, че вече е невалидна, тъй като Месия стана жертвата и на базата на тази жертва се сключи един Нов Завет (гл. 8 – 10,12), говори и за Шабат в гл. 4 и т.н. **Всъщност, книгата Евреи представлява едно послание, в което автора представя доводи за превъзходството на Христос и християнството над юдеизма.** И тогава, в контекста на цялото това послание, автора прави паралел между Мелхиседек и Христос. В този именно контекст е и гл. 7, където историята за даването на десятък е включена, **но акцентът не е десятъка**, а свещенството на Исус според чина на Мелхиседек. Знаем, че е лесно за нас да вземем десятъка от този пасаж и да проповядваме за него, **но акцентът не е в това!** Това е само средството, което автора на Евреи използва за да покаже колко по – превъзходен и велик е Христос – Месията! Ето защо да се проповядва в подкрепа „за” десятъка от Евреи 7 гл. е неуместно!

От направеното обобщение – резюме на цялото изложение, става ясно, че доктрината за десятъка не можем да я аргументираме категорично с текстовете от Писанието, дори напротив – при по – внимателно и задълбочено разглеждане на пасажите в техния исторически и литературен контекст, става ясно, че въобще

не можем да потвърдим подобна новозаветна доктрина! Ето защо казах още в началото, че такава проповядване „за“ десятъка е манипулация – манипулация поради некоректни мотиви или поради неразбиране и незадълбочено изследване на Писанията (виж стр. 5)!

И накрая искам да завърша с думите на Деян Павлов, чиято статия цитирах на стр. 33 – 40:

„Същността на всичко казано до тук е, че вече не си длъжен да даваш десятък, но пък си свободен да го правиш, ако имаш лично желание и твърдо убеждение в това” а също и:

„Според Исус даването на десятък може да бъде точно толкова признак на лицемерно сърце, колкото и всеки друг грях” (виж Лука 18:12)

Заклучение

И така, нека се върнем на ppt презентацията, за която споменах на стр. 6 във **Въведението** с надеждата, че сте я гледали вече! Ако още не сте – **вижте я!!!** Тогава казах, че ако направя своя коментар на презентацията още във **Въведението**, то моя коментар няма да бъде разбран, в предвид всичко, което ще кажа в цялото изложение до тук. Сега обаче, когато съм представил аргументите и доводите относно казусът „за” или „против” десятъка, с изразено **лично мнение**, че десятъка не е новозаветна практика, вече бих могъл да коментирам презентацията накратко (всъщност, не съвсем) – останалото, което презентацията казва оставям на вас вие да коментирате!

И така, ето моя **коментар на презентацията**:

1. На страници 4 и 5 в презентацията (точка 1) се казва:

От къде Яков беше научил за концепцията на връщане на десятък на Бога?

Следва отговора на стр. 5, а именно:

- “Мелхиседек ...беше свещеник на всевишния Бог ...и Авраам му даде десятък от всичко” (Бит. 14:18,20)

Презентацията показва, че Яков е научил за даването на десятък от своя дядо – Авраам. ОК. Но тогава, питам аз, от къде Авраам научи за концепцията на връщане на десятък на Бога? От Бог ли? От Мелхиседек ли? От кого? Бог ли каза на Авраам да даде десятък на Мелхиседек? Или Мелхиседек му поиска десятък? Отговора оставям на вас – аз само показвам, че тази логика, която презентацията се опитва да представи, че даването на десятък се е предавало от поколение на поколение, просто издиша. Издиша, защото не четем Исаак да е давал десятък, нито прякото потомство на Яков – т.е. нито Йосиф, нито братята му е записано да са давали десятък!

2. На стр. 7 (точка 3) се казва:

Какво прави Бог с нашите десятъци?

- “А на левийците, ето, Аз давам в наследство всичките десятъци, заради службата, която вършат ...давам в наследство на левитите” (Чис. 18:21,24)

- “Не знаете ли, че тия, които свещенодействат, се хранят от светилището? И че тия, които служат на олтара, вземат дял от олтара? Така и Господ е наредил щото проповедниците на благовестието да живеят от благовестието” (1 Кор. 9:13,14)

Тази смес от два стиха, представени в презентацията, води читателя до заключението, че десятъка, даван на левитите, е средството, чрез което се изхранват проповедниците на благовестието днес, което **не е** вярно, защото Павел не казва това – просто отбелязва факта, че служителя на благовестието има правото да бъде поддържан от благовестието, но да се прави връзка между Лев. 18 и 1 Кор. 9 е неуместно и некоректно.

3. На стр. 12 (точка 7) се казва:

Бог казва на Своя народ да донесе десетъците във влагалището Му. Какво означава това?

- “Тогава целият Юда донесе във влагалището десетъка от житото, виното и дървеното масло” (Неем. 13:12)

Текста е коректен, **но** защо са сложили снимка на църква – това показва манипулативната тенденция десетъка да се дава „в църквата”! Така направена тази презентация показва, че десетъка трябва да се дава само в църквата, но „влагалище” не значи църква! Ако кажем, че даваме **на** Бога, то защо все твърдим, че десетъка трябва да се дава **в** църквата? Тогава възниква и въпроса какво е църквата?

4. На стр. 13 (точка 8) се казва:

Когато даваме десетък, кой на практика получава парите ни?

- “И в единия случай смъртните човеци вземат десетък, а в другия – Тоя, за Когото се свидетелства, че живее /Исус/” (Евр. 7:8)

Тук се казва, че Исус получава десетъка! Като е така, тогава защо 6 страници по – рано презентацията казва, че от десетъка се изхранват проповедниците на благовестието (т.е. те получават тези десетъци)? Още повече, че Евреи не казва, че Исус получава десетъка, защото ст. 8 казва, че „тоя, за когото се свидетелствува, че живее” получава десетъка! Кой обаче е този, за когото се свидетелства, че живее? Исус ли е това? Текста в ст. 2 и 3 казва: „Комуто (има се предвид Мелхиседек, според ст. 1) Авраам отдели и десетък от всичката плячка – тоя, който е първо, по значението на името му, цар на правда, а после и салимски цар, цар на мир - без баща, без майка, без родословие, без да има или начало на дни, **или край на живот**, но **оприличен** („оприличен” показва, че Мелхиседек е **само преобраз** на Исус) на Божия Син, остава за винаги свещеник” – това е този, който живее – свещеника Мелхиседек! В Съвременен превод 2004 се казва: „Свещениците, които събират десетък, са смъртни, а за Мелхиседек Писанието твърди, че още е жив”!

Смятам, че в презентацията изразът „Тоя, за Когото се свидетелства, че живее /Исус/” не е коректно цитиран, защото в текста (в орисинал) няма главни букви – така представен този стих наистина показва, че става въпрос за Исус, защото са използвани главни букви, но в оригинал главни букви в текста **няма!**

Следователно, да се тълкува и представя, че Исус получава десетък на базата на този стих (цитиран по този начин) е недопустимо и заблудително! Само превода „Верен” използва думата „Този” с главна буква – всички останали български преводи използват думата с малка буква! В своя коментар на Библията, том 2 – „Нов Завет”, Матю Хенри казва: „Този Мелхиседек е бил оприличен на Божия Син и остава завинаги свещеник. В неговото благочестие и авторитет прозирал Божият образ и **Мелхиседек е представен като безсмъртен първосвещеник**” (стр. 902).

В „Коментар на Новия Завет” – том 3, Уилям Макдоналд казва следното по отношение на Евр. 7:8: „В Аароновото свещенство десетъците са били получавани от смъртни хора. Това е налагало и непрекъснатата смяна на свещениците – всеки е служил на своето собствено поколение, след което е умирали. Що се отнася до Мелхиседековото свещенство, не се споменава нищо за неговата смърт. Следователно, той е представител на едно свещенство, което е уникално по това, **че е вечно**. По отношение на свещенството на Мелхиседек няма никакви данни за неговия баща или майка, или родословие..., не се споменава нищо за раждане или смърт, което означава, че неговото свещенство **все още продължава**” (стр. 413,414). С други думи, и Матю Хенри и Уилям Макдоналд казват, че ст. 8 се отнася до Мелхиседек, а не до Исус, следователно „пояснението” на презентацията (а и на онзи пастир, който проповядва проповедта „Библейски принципи за благословен живот” – виж стр. 80), че тук става въпрос за Исус е **неточно**, т.е. това „пояснение” е **невярно** и **некоректно!**

Но нека оставим преводите и коментарите настрана!!! **Самият контекст** показва, че става въпрос за един, който е „първо, по значението на името му, цар на правда, а после и салимски цар, цар на мир, без баща, без майка, без родословие, без да има или начало на дни, или край на живот, но оприличен на Божия Син, остава за винаги свещеник” (ст. 2 и 3) – това е цар и свещеник Мелхиседек, който в ст. 8 е същия, „за когото се свидетелства, че живее”! Презентацията добавя „Исус/”, „пояснявайки” стиха, но това пояснение е **заблудително!**

Същата интерпретация (както вече споменах току – що) представя и п-р (?), който в проповедта си „Библейски принципи за благословен живот” с подзаглавие „Десятъкът” пояснява Евр. 7:8 с „(т.е. Исус)”, което пояснение не е коректно, защото го няма в текста – то е плод на човешка интерпретация (виж стр. 80)!

5. На стр. 19 (точка 12) се казва:

Коя заповед нарушаваме, когато откажем да връщаме десетъците и даренията си на Бога?

- “Ще краде ли човек Бога? Вие, обаче, Ме крадете. Обаче думате: В какво те крадем?” (Мал. 3:8)

- “Не кради!” (Изх. 20:15)

Тук е очевидно, че манипулацията е абсолютна – привежда се стиха от Изход 20 за да се изтъкне, че нямаме право да крадем, а следователно трябва да си даваме и десетъка!

6. На следващите три страници – 20, 21 и 22 (съответно точки 13,14 и 15) се казва:

Според Бог, какво ще се случи с хората, които съзнателно Го крадат в десетъците и в даренията?

- “Вие сте наистина проклети, защото вие, да! Целия този народ Ме крадете” (Мал. 3:9)

- „Нито крадците, нито сребролюбците, нито пияниците, нито хулителите, нито грабителите няма да наследят Божието царство” (1 Кор. 6:10)

Ако не си даваш десетъка ти ще си извън Божието царство????!!! Това Новия Завет **не** го казва!!! Можем да смесваме стихове и да **манипулираме** Писанията за да **докажат** каквото си искаме, но това **не значи**, че сме прави, а напротив – само доказва манипулацията ни!

Защо алчността е толкова опасна?

- “Защото гдето е съкровището ви, там ще бъде и сърцето ви” (Лука 12:34)

Този стих е цитиран тук за да се покаже, че ако не си даваш десетъка значи ти си алчен, а следователно сърцето ти **не** е с Бога – т.е. ти **не** обичаш Бога!

Според вас, как се чувства Исус, когато Го ограбваме в десетъците и даренията?

- “Затова възнегодувах против това поколение и рекох: Всякога се заблуждават със сърцата си” (Евр. 3:10)

Този стих няма никаква връзка с десетъка, нито с контекста на Евр. 7 гл., от където презентацията гради тезите си! Стиха е поставен тук за да се покаже **разочарованието** на Бога от това, че не даваме десетъците си! Сами виждате как чрез някаква смес от стихове се „доказва” това, което искаме, само и само да покажем, че разсъжденията ни са правилни! **Но това не е истина, защото тази некадърна и манипулативна смес от стихове е тенденциозна и изкривява значението на текста и на контекста, а следователно и на приложението на Писанията в живота ни!**

И така, искам отново да напомня, че тази публикация не отменя и не е против даването по принцип, както много хора, които търсят извинение да не дават, биха си помислили. Такива хора биха се съблазнили и биха казали: „Щом няма десетък в Новия Завет, значи няма да даваме нищо”! Но такова изказване не е редно!!!

Аз не съм казал такова нещо! Дори напротив – трябва да даваме и то щедро! Трябва да даваме на нуждаещите се, на тези, за които беше предназначен третия десетък (според адаптираната проповед на д-р Хеджис, стр.76) – на бедните, на вдовиците и на сираците. Трябва да даваме за благовестието (каквото и да означава това...)!

Трябва да се дава! Това е, което се опитвам да кажа в тази публикация – трябва да се дава! Защо?! **Защото:**

- 1) Така казва Писанието – това е Божията воля за нас, за църквата (обществото на вярващите) и без значение дали ще се покорим на Неговата воля, това все пак е Неговата воля – да даваме и то щедро, доброволно и с грижа за нуждаещите се (според Лука 6:38, 12:38, Деян. 20:35)
- 2) Така участваш в служението на светиите (според 2 Кор. 8:4)
- 3) Така посрещаш нуждата на този, който вика към Бога (според 2 Кор. 8:14, Гал. 2:10 и Ис. 58:10)
- 4) Така даваш на самия Бог (на Исус, според Мат. 25:31 – 46)
- 5) Благовестието на Царството и служението в църквата струват пари (1 Кор. 9:4 – 14 и Фил. 4:15 – 18)
- 6) Защото дори този сайт няма да го има (вероятно) и вие няма да имате възможността да слушате или четете нещата, които ви интересуват... **(Моля, прочетете посочените текстове!!!)**

Въпроса с даването обаче (мисля си аз) има и едно друго измерение – какво става с моите финанси? Как се изразходват средствата, събрани от даренията в църквата? Ще каже някой: „Това не е твоя работа”! Вероятно е така – не е моя работа, **но може пък и да е!!!** Аз съм част от тази църква и следователно (струва ми се) имам правото да участвам в разпределянето на средствата (или поне да знам как и за какво се разпределят)... В тази връзка да сте чували някога изказвания от рода на: „Абе аз давам в църквата, пък отговорност на духовния лидер и баща (т.е. на пастира) е да разпределя и изразходва средствата. Не ме интересува къде отиват те. Аз давам на Бога – в църквата, а Бог ще му търси отговорност ако злоупотребява – Бог ще му държи сметка за това!” Да сте чували това?

Такова едно изказване не мисля, че е правилно, защото във всичките пасажки, които вече нееднократно цитирах, Писанието се обръща към цялата църква – да споделяме благата си, да се грижим един за друг, да отделяме от заплатата си за тези, които са в нужда и т.н... И тук някой може да възрази: „Да, ама в тези пасажки става въпрос принципно за помагане, а не за даренията в църквата”. Ок, но тогава на свой ред ще те попитам и аз: „А ти къде намери в Новия Завет „събиране на църковен дискус на всяка служба”? Не че е лошо това, но аз задавам въпроса защо делим парите си – едните са за дарението в църквата, които дарения пастира управлява, а другите пари са за милостиня на бедните – т.е. аз имам лична отговорност как, къде и колко милостиня да давам. Това не е на страниците на Новия Завет – поне аз не мога да го намеря!

В тази връзка искам да кажа и това – принципно се проповядва, че даването като цяло е разделено на три категории – десетъци, дарения и милостиня. В онзи библейски урок, за който вече няколко пъти споменавам, това разделение е направено така: „Даването е Библейска доктрина основана на заповедта на Бога към вярващите да жертват. В Словото тя съществува в три категории: (1) десетъци, (2) дарения и (3) милостиня” – всъщност това е традиционното становище – че има 3 разделения (сфери) на даване. Но аз **не съм съгласен**, защото думата „милостиня” във 2 Кор. 9:1 – 5 например, показва просто дарението на коринтската църква, което дарение в ст. 1 е наречено (според различните преводи) „спомоществование”, „спомагане”, „помощ” или „служене”, като навсякъде (във всички преводи) в ст. 5 е използвана думата „милостиня” (само Съвременен превод 2004 казва: „Затова счетох за нужно да помоля братята да тръгнат към вас преди нас и предварително да приготвят **дара**, който обещахте”), а в Деян. 3:3, например думата „милостиня” е заменена от „пари” в Съвременен превод 2004. Подобни различия в преводите само показват, че нашата традиция да разделяме даването на дарение и милостиня е продиктувана по – скоро от преводите, които имаме, отколкото от конкретния библейски термин, използван в текста. Питам тогава, ако преди 20 години разполагахме с преводи като Съвременен превод 2004 щяхме ли категорично да заявим, че милостинята е третия вид даване, тъй като в този превод **милостиня** в Новия Завет се използва само 4 пъти – в Мат. 6:4, Деян. 3:2, 9:36 и 10:2?

Друг един пасаж гласи: „А колкото за събирането на *милостинята* за светиите, правете и вие както наредих в галатийските църкви. В първия ден на седмицата всеки от вас да отделя според успеха на работите си, и да го има при себе си, за да не стават събирания, когато дойда” (1 Кор. 16:1,2, като тук в ст. 2, Православен превод казва: „...тогава да се събира милостиня”)

Следователно, ако кажем, че милостинята е даване на пари на просящите, както се проповядва принципно, то тогава как да си обясним текстове като 2 Кор. 9:1 – 5 и 1 Кор. 16:1,2, където се говори за милостиня на светиите – т.е. финансова помощ на друга църква?!... Явно тук „милостиня” и „дарение”, „помощ” и „служение” са синоними, т.е. означават едно и също нещо! Иначе излиза, че Писанието казва, че църквата, за която се събираха даренията (**милостинята** в 2 Кор. 9:1 – 5 и 1 Кор. 16:1,2) са просто обикновени просяци!

В библейския урок, за когото споменах вече не веднъж, за милостинята се казва, че е „е дело на праведност“, след което са показани употребите на думата „милостиня“ в текста (най – вероятно в преводите от 1924 или 1940 г.) и се дават определения (със съответните им препратки в Новия Завет) като: „милостинята е тайно дело“, „ако не е тайно дело, милостинята е просто акт на лицемерие“, „милостинята е редовна църковна практика, а не просто случайно събитие“ и „милостинята е по-важна дори от поста и молитвата“, но в урока дори не се споменава на кого се дава и защо! Общото традиционно мнение е, че милостинята се дава на просящите, на бедните по улиците, но това не е вярно (според мен), защото видяхме, че милостиня беше изпратена на определена църква в нужда!

Всичко това, което казах току – що беше да послужи с цел да покажа, че да даваш дарение или милостиня си е едно и също нещо, ето защо не можем да кажем, че от една страна даваме дарение в църквата (а там пастира вече има думата как и за какво да се разпределят средствата), а извън дарението даваме и милостиня на просящите – т.е. не можем да говорим за две различни давания. Мисля, че това не е коректно представяне на текста. Следователно (мисля аз), да даваш дарение не е ограничено само до църковния дискус! От тук следва, че когато Новия Завет говори за помагане на светиите, за даване на нуждаещите се, за споделяне на блага (т.е. когато се говори за милостиня), то това не е нещо по – различно от дарението, което ние днес наричаме „дискус“, защото се предполага, че дискуса се използва именно за тези нужди, но за жалост не е така! И сега, въпроса е: **Имам ли отговорност къде да давам?**

На стр. 7 и 8 в посочените четири примери относно събирането на помощ, дарение или милостиня за нуждите на някоя друга църква, видяхме, че тези средства бяха **целенасочено** събрани и можем да кажем, че в този смисъл църквата разпределяше това дарение – т.е. църквата е знаела къде ще отидат средствата (и затова дадох, си мисля аз)! Има хора днес, които не дават, защото не знаят къде отиват парите им и за какво се харчат!

Не мисля обаче, че Новия Завет поддържа тезата, че лидерите са разпределяли (**еднолично**) средствата, въпреки, че в Деян. 4:32 – 37 се казва следното:

„А множеството на повярвалите имаше едно сърце и душа; и ни един от тях не казваше, че нещо от имота му е негово, но всичко им беше общо... Па и никой от тях не беше в лишение; защото всички, които бяха стопани на ниви или на къщи, продаваха ги, и донасяха цената на продаденото, и слагаха я при нозете на апостолите; и раздаваше се на всекиго според колкото имаше нужда. Така Иосиф, наречен от апостолите Варнава (което значи син на увещание), левит, родом кипрянин, като имаше земя, продаде я, и донесе парите та ги сложи пред нозете на апостолите“

Тук факта, че сложиха парите „при нозете на апостолите“ не мисля, че категорично доказва, че непременно и единствено апостолите са разпределяли средствата, защото втората част на стиха гласи: „и раздаваше се на всекиго според колкото имаше нужда“ – не е съвсем ясно обаче кой ги разпределяше. Склонен съм, въпреки това, което казах, да приема, че апостолите са разпределяли парите, но тогава въпроса е „Как“? И отговора е: „На всекиго според колкото имаше нужда“. Какво е било „нужда“ за вярващите тогава и какво е „нужда“ за нас днес оставям на вас сами да решите и да си отговорите.

В друг едни пасаж от Деяния се казва: „И всичките вярващи бяха заедно, и имаха всичко общо; и продаваха стоката и имота си, и **разпределяха** парите на всички, според нуждата на всекиго“ (2:44,45, виж също и 5:1,2)

В този пасаж не мога да намеря кой точно разпределяше парите – не се казва това да са били изрично и само апостолите – вероятно цялата църква е правила това – как точно, не знам! Но дори и да приемем, че все пак само апостолите са разпределяли средствата, то факт е, че църквата беше наясно с това за какво точно са се използвали те и вярвам – бяха **съгласни**! Поне бяха наясно къде отиват средствата от продажната цена на стоката и имота им, на нивите им!

Освен в тези три текста (Деян. 4:32 – 37, 2:44,45 и 5:1,2), в които дори не можем категорично да кажем, че единствено апостолите са имали правото да разпределят даренията, то никъде другаде в Новия Завет аз не откривам дори и намек за това църковните лидери да са „правили с парите каквото на тях им се вижда за добре“ без църквата да е участвала или поне да е наясно с разпределянето и харченето им!

Днес някои църковни общности дават т.нар. „финансов отчет“ за изхарчените средства през годината – приходи и разходи (и то само на хората, които **явно** си дават десетъка, т.е. с надписана сума и име), но ако сте присъствали на такива събрания няма как да не забележите колко от средствата отиват за всичко друго, но не и за нещата, които посочих – бедни, сираци, вдовици, нуждаещи се, за разпространяване на благовестието, за подкрепа на друга църква, членовете на която да речем са в нужда – безработни и в лишение (какви са и посочените примери от стр. 7 и 8, а именно Деян. 11:27 – 30, 1 Кор. 16:1 – 3, 2 Кор. 9:1 – 5 и 2 Кор. 8:1 – 4).

И така, **мисля, че имаме отговорност къде даваме!** Може би нямаме думата по отношение на това как да се изразходват средствата от даренията, но затова пък имаме отговорност да даваме там, където смятаме, че Бог ни води и желае да дадем. В тази връзка статията на Джек Хелсър (по – точно на стр. 27) говори именно за това – да даваме там, където нашите средства ще бъдат употребени правилно.

Ще си позволя и следния коментар: Ако твоята църква дава на бедните, подкрепя нуждаещите се, инвестира в хората (а не само в проекти и материални неща), ако поддържа болните, вдовиците и сираците, ако храни гладните и облича голите, ако се грижи за онези, за които никой друг не се грижи, ако разпределя средствата адекватно (не само за апаратура, техника, оборудване, канцеларски материали, лъскави дрънкулки, които кичат църковната зала, но и разпределя за онези, които реално се нуждаят от усвояването им – сиромасите, бедните и хората в нужда) и ако все пак смяташ, че има прозрачност в разпределянето на парите, отчетност и верно настояничество на средствата, събрани от даренията, **то тогава давай щедро в дискусия**, защото знаеш, че така именно участваш в служението на светиите!

Но ако смяташ, че парите ти се използват за всичко друго, но не и за това, за което Писанието казва, че трябва да се използват (бедни, нуждаещи се, гладни, хора без средства и възможности, за разпространението на Евангелието и т.н.), то мисля си аз, ще е добре да преосмислиш даването си – **по – точно начина си на даване!** Защо казвам това ли? Защото ние сме настояници на парите, които Бог ни е благословил да печелим. Следователно едно извинение от рода на: „Аз съм ги дал в църквата пък не е моя работа оттук нататък къде и как ще се харчат“ не отменя отговорността, която имам към парите, **поверени** ми от Бога.

И накрая искам да илюстрирам нещо, което показва това, което искам да кажа:

„А когато Исус беше във Витания, в къщата на прокажения Симон, приближи се до Него една жена, която имаше алабастрен съд с много скъпо миро, което изливаше на главата Му, като бе седнал на трапезата. А учениците, като видяха това, възнегодуваха, казвайки: Защо се прахоса това? Защото това миро можеше да се продаде за голяма сума, която да се раздаде на сиромасите. Но Исус като позна това, рече им: Защо досаждате на жената? понеже тя извърши добро дело на Мене. Защото сиромасите всякога се намират между вас, но Аз не всякога се намирам. Защото тя, като изля това миро върху тялото Ми стори го за да Ме приготви за погребение“ (Мат. 26:6 – 12, виж също и Мар. 14:3 – 7, Йн. 12:1 – 8)

Забелязвате ли какво се казва в стих 9 – „Защото това миро можеше да се продаде за голяма сума, която да се раздаде на сиромасите“? На това бяха научени учениците! За да реагират по този начин те явно са обръщали всяка лепта в милостиня за сиромасите. Тук те не казаха: „Исусе, ние пътуваме постоянно. Нашите семейства са на Божията милост, защото ние не работим, поради причината, че избрахме да пътуваме с Теб, да те следваме и да проповядваме Божието Царство. Тези пари от това миро можеха да се използват за поддържане на нашите семейства. А можеха да бъдат спестени за по – трудни дни, когато може да останем в нужда...“ Апостолите не казаха това! Те мислиха за бедните – за тях това миро беше храна за бедните!

Подобен контекст откриваме и в Йоан: „Защото някои мислеха, понеже Юда държеше касата, че Исус му казва: Купи каквото ни трябва за празника, или: Дай нещо на сиромасите“ (Йн. 13:29). Това, което апостолите си помислиха в този стих показва какво е било обичайното им ежедневие и практика – да раздават пари на бедните!

Това, което се опитвам да кажа е, че (според мен) днес църквата харчи хиляди по хиляди лева за какво ли не – от скъпи апаратури и всякакви джаджи – технологии, до настаняването на гостите ни от чужбина в скъпи хотели, от непотребните офис оборудвания и канцеларски консумативи, до разходи, които се оправдават като църковни, а всъщност са лични разходи, направени за сметка на църквата, от хонорари на някои проповедници и лектори, до кичозното обзавеждане на църковните сгради (списъка може да е доста дълъг...).

За всичко това основният спонсор са... **ДЕСЯТЪКА** и манипулираното дарение, което всеки път е (уж) за „Божие дело” и в църковния дискус! А кое е Божие дело сами преценете!

Защо казвам всичко това ли (на последните 3 страници)? Защото се опитвам да покажа, че моето мнение е, че църквата като цяло (разбирайте всички вярващи – общността, Тялото) има отговорност къде, как и колко да дава, а също и как, за какво и колко да се разпределят средствата. **А пастира не е църквата!!!** И като говоря за настойничество и отговорност относно нашите пари и дарения, нека поясня какво имам предвид:

Да вземем за пример спасението – знаем, че всеки носи лична отговорност за своето спасение, но в същото време Писанието казва, че духовните лидери носят отговорност за душите ни – с други думи спасението ни в известен смисъл зависи и от тях – от начина по който проповядват, от тяхната грижа и т.н. По същия начин (мисля аз) стои и въпроса за нашите финансови средства – всеки от нас има личната отговорност да търси Бога къде и колко да дава, като в същото време такава отговорност носят и лидерите – да усвояват (не обичам думата „харчат”) средствата според реалните нужди на общността, а не според „нуждите” на материалните сгради, наречени „църкви”, за които по – голямата част от парите ни се изразходват – да усвояват и изразходват средствата не само според тяхната единствена преценка, защото, ако и да са „духовни водачи”, те все пак също са хора и могат да сгрешат, а Писанието казва, че „Дето няма мъдро ръководене, народът пропада, А в многото съветници има безопасност” (Пр. 11:14), което показва, че дори и в съветването за разпределянето на средствата (мисля аз) трябва да има мнозинство, т.е. участието на църквата като цяло в разпределянето на средствата е наложително.

И пак ще припомня – аз и моето семейство даваме дарение (и не само). Даваме дарение защото знаем с какво се занимава църквата, която посещаваме. Даваме дарение, защото (лично аз) наблюдавам статуса на оня, под чийто авторитет съм избрал да бъда. Понякога надписваме дарението си за какво конкретно бихме желали да бъде използвано, а дали е използвано за това (трябва да съм честен) – не знаем... Но даването на дарение не е всичко – опитваме се да разбираме какво Господ очаква от нас (и трябва да призная, че това е доста трудно). Нашето желание е да Му служим и да сме Му угодни – проваляме се, но знаем, че това е пътя – да си на разположение, да си чувствителен, да можеш трезво и честно да направиш преценка кое е стойностно и кое не е, за да даваш там, където смяташ, че парите ти биха благословили някого. Но до това мислене стигнахме чрез един много стресов и труден момент в живота ни – няма как да бъдеш мотивиран да даваш ако нещо не преобърне мисленето и приоритетите ти. Не е момента и мястото тук и сега да споменавам за това, но ако решите, че ви интересува как стигнахме до решението да бъдем по – чувствителни къде и как да даваме, то моля, вижте това: „Във време на криза” (с подзаглавие: „Моят Дом остава пуст”) тук: netlog.com/rangelm/blog където описвам една ситуация, която промени начина по който гледаме на парите!

Послеслов

Е, скъпи читателю, надявам се това пътуване да е било **полезно** за теб! Надявам се да е разкрило „забележителностите” по пътя, които никога до сега не си забелязвал. Може би са ти разказвали за тях, със сигурност си слушал за тях, но никога досега сам не си ги виждал! Надявам се това да е било едно полезно пътуване, ако и да е било изморително, а на моменти и отегчително за теб!

Вярно, ако беше хванал самолета, ти скъпи приятелю, щеше вече да си пристигнал, но нямаше да си разбрал почти нищо от пътуването – нямаше да си видял нищо друго освен облаците в небето. Аз ти предложих това пътуване да стане именно с автобус и ако ти си стигнал до тук, това значи, че си се качил на този автобус и не си слязъл на никоя от спирките по пътя, ако и да ти се е искало! Надявам се да си останал доволен, да си видял нещо, което не си виждал до сега, да си благословен, ако и да си уморен от пътуването.

Радвам се, че го завърши! Няма значение дали приемаш казаното тук или не – важното е, че сега вече имаш и друга гледна точка, гледаш въпроса за десетъка (и респективно за даването като цяло) през друга призма. Не съм аз човекът, който да ти казва дали тази призма е правилната, дали тази гледна точка е коректна – Писанието нека направи това и Святия Дух нека ти помогне да разбереш...

Завършвам с думите на Павел към Тимотей (въпреки че се отнасят до друг контекст):

„Размишлявай върху това, което ти казвам; и Господ ще ти даде да разбереш всичко” (2 Тим. 2:7)

P.S.: „Понеже мнозина предприеха да съчинят повест за съвършено потвърдените (**напълно известните – Православен превод 1992**) между нас събития, както ни ги предадоха ония, които отначало са били очевидци и служители (последователи – **Библейско общество 2000**) на *евангелското* слово, видя се добре и на мене, който изследвах подробно всичко от началото (**грижливо проучих всичко от начало – Православен превод 1992**), да ти пиша наред *за това*, почтени Теофиле (**читателю**), за да познаеш достоверността на това, в което си бил поучаван (за да узнаеш **твърдата основа на онова учение, на което си се учил – Православен превод 1992**)” (според Лука 1:1 – 4 – *курсива е мой*)

„Много хора са се **опитвали** да съставят **описание** на събитията, случили се сред нас: точно както ни бяха предадени от хора, които от самото начало са били техни очевидци и служители на Божието послание. Така и аз, **след като внимателно проучих всичко** от началото му, сметнах за добре **да запиша последователно изложение** за теб, почтени Теофиле (**читателю**), за да си уверен в достоверността на нещата, на които си бил поучаван” (**Съвременен превод 2004**)

Разбира се, аз предприех да изследвам, събера и представя доводи и аргументи, които представят темата за десятъка от една друга (вероятно доста по – различна) гледна точка – изложих свои възгледи и разсъждения, направих коментари и изказах становището си според моя личен прочит на Писанията. Просто изложих своето мнение (и не само моето)...

Ти читателю, който и да си – пастир, проповедник или „обикновен” вярващ – „мирянин” – ти, братко и сестро, може да се съгласиш с това, което казвам, но може и да не си на същото становище – всъщност не си и длъжен. Ако не броим годините, през които съм събирал някои от изложените тук статии, на мен лично ми отне около месец да подготвя това, което ти, надявам се, вече си прочел – на теб вероятно ти е отнело няколко дни (дори седмица) да се запознаеш с това, което съм представил тук и да го осмислиш, да проследиш аргументите и да направиш своето заключение. Сега, когато си в края на това пътуване и автобуса вече е спрял на последната спирка, ти уважаеми читателю, вероятно си **гневен** (ако си пастир на мен ми е ясно, че е така), може би си **объркан** (ако си слушал проповеди за десятъка, които са те убеждавали, че ще си проклет ако не си даваш десятъка, то ти по всяка вероятност си в „задънена улица”), вероятно си **благодарен**, че си прочел тази „книга”, защото в нея си открил потвърждение на това, в което си вярвал, но не си имал куража да го изявиш публично и убедено – както и да се чувстваш читателю – това е добре, защото те е накарало да се замислиш, защото те е провокирало!...

Длъжен съм да кажа и това – **уважаеми пастири и проповедници**, голяма част от вас ме познавате – аз също ви познавам и ви уверявам, че ви уважавам! Това, което написах в тази „книга” не е насочено към вас лично – то просто отразява моята позиция и гледна точка. Просто излагам мнение така както и вие самите го правите е Неделя сутрин зад амвона!...

Няма значение какво мисля аз, нито дори какво смяташ ти, читателю за десятъка – важното е какво казват Писанията, а това което те казват е въпрос на гледна точка (за жалост е така – всеки от нас си има своя гледна точка по даден въпрос), ето защо мисля, че вече ти проповеднико имаш отговорност да проповядваш малко по – задълбочено и коректно проповеди „за” или „против” десятъка, излагайки всички становища по въпроса, а ти „мирянино” имаш своята отговорност не само да слушаш с внимание това, което ти се проповядва, но и да изследваш Писанията. Вярващите в Берия „бяха по-благородни от солунците, защото приеха учението без всякакъв предразсъдък, и всеки ден изследваха писанията *да видят* дали това е вярно” („...бяха по-сърдечни от онези в Солун... Всеки ден те изучаваха Писанията, за да се уверят, че проповядваното от Павел е истина” (Деян. 17:11, Съвременен превод 2004), така че недей да приемаш всичко на юнашко доверие само защото брат пастир еди – кой си ти проповядва това или онова – беряните дори в думите на Павел се усъмниха. Така че не взимай това, което казвам и аз самия на тези 95 страници за чиста монета – бъди „по – сърдечен” и „по – благороден” и изследвай Писанията!

...Всъщност, мисля, че твоето пътуване едва сега започва!!! Трудната част от твоето пътуване предстои!

Желая ти успешно пътуване по – нататък!!! Внимавай с неравностите по пътя и се наслаждавай на забележителностите!

гр. София, м. Юни, 2010 г.

Изследвал, събрал, подготвил и представил:

Рангел Младенов

<http://www.morphono.com>